

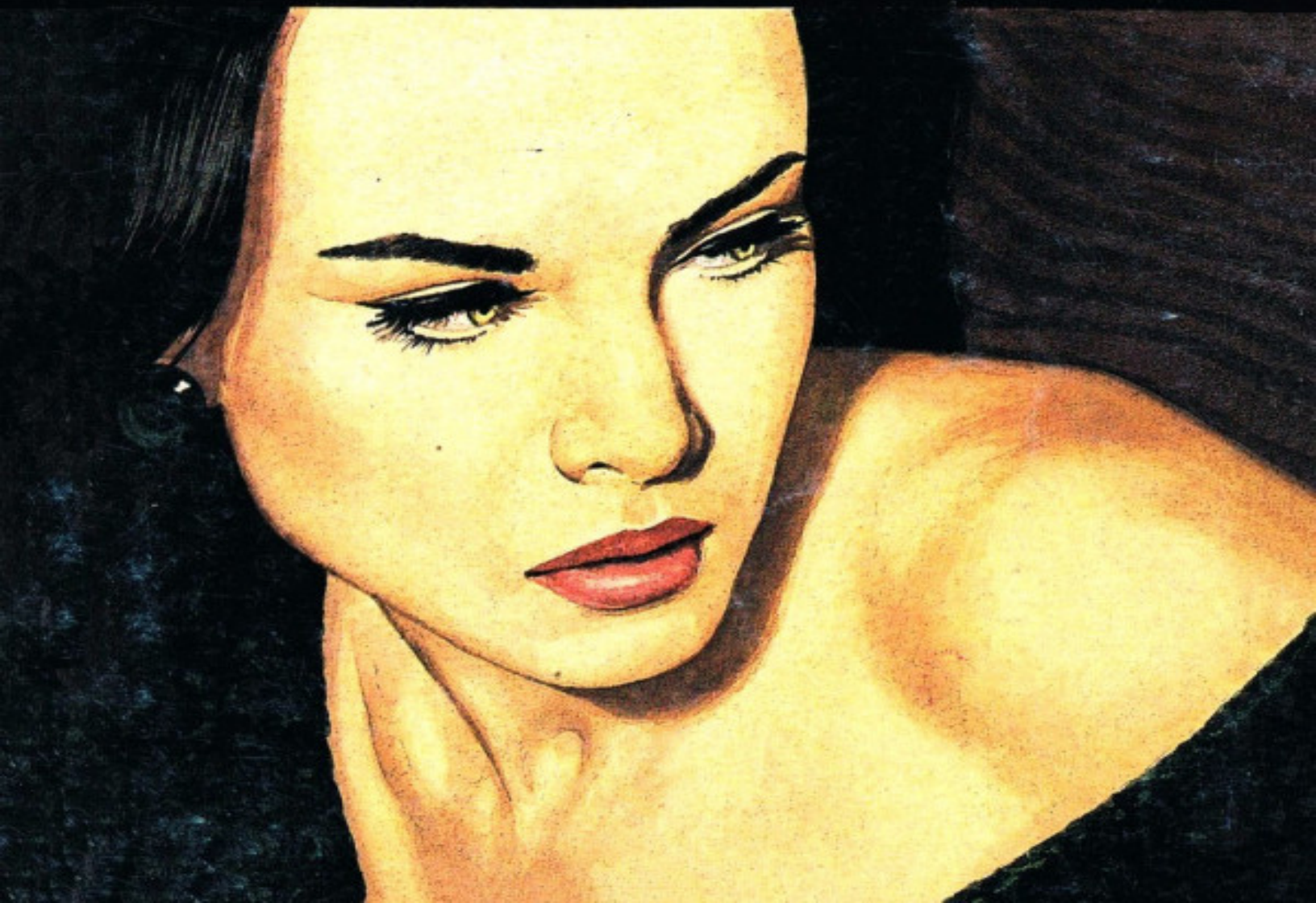

**ДЖЕЙМС
ХАДЛИ**

16

ЧЕЙС

**ТАКА ПРАВЯТ
МЪЖЕТЕ**

ДЖЕЙМС ХАДЛИ ЧЕЙС ТАКА ПРАВЯТ МЪЖЕТЕ

Превод: Мария Парушева

chitanka.info

Примамката в сенчестия бизнес трябва задължително да е красавица, която трябва и да разсейва противника.

Ако не можете да спечелите по един начин, ще печелите по друг. Но кой е другият начин? По хлъзгавия път на сенчестия бизнес, на рекета и обирите, където винаги за примамка има и неутолима красавица, или...? Този съвет ще изпробва автомонтъора Хари, като жертва приятеля си от войната Бил и доверието на съпругата си Ан... Няколко професионални обирджии, използват гаража на Хари, за да наблюдават пощата от другата страна на улицата, откъдето във фаталния петък ще бъдат транспортирани големи количества диаманти. Обирът е успешен. Автомонтъорът тръгва сам да търси крадците и да раздава правосъдие. Ще успее ли?

I

Фаровете на камиона я осветиха в мрака така, сякаш бяха прожектори, насочени върху солово изпълнение на сцената.

Тя стоеше до един Буик Роудмастър 1939, който не беше мит от месеци и лъскан от години. Беше облечена в сива пола от трико и велурено яке винен цвят, с цип отпред. Вдигна ръка и ми махна.

Имам си принцип да не спирам, когато някое момиче ми вдигне ръка да го взема на стоп, но сега ситуацията беше различна. По всичко личеше, че тя има повреда в колата, а повредите в колите са моят бизнес.

Спрях до нея и се наведох от прозореца на камиона.

— Закъсах с колата — каза тя. — Можете ли да ми помогнете?

Стрелките на часовника на арматурното табло сочеха единадесет и двадесет. Бях уморен и гладен. Цели два часа се бях борил с една кола, която се бе повредила на около километър и половина отгатакъ летище Нортълт, но отворих вратата на камиона и слязох на пътя.

— Какъв е проблемът?

— Не е бензин. Резервоарът е почти пълен. Просто двигателят се задави.

Отидох до буика и вдигнах предния капак. Миризмата на изгоряло ми бе достатъчна, за да разбере всичко, което ми трябваше. Постоях, колкото да разгледам всичко на светлината на електрическото фенерче, след това спуснах капака.

— Изгорял е стартерът. Ще са нужни два дни, за да се поправи.

— О, сигурен ли сте? Вие почти не го погледнахте.

— Не ми трябва да го гледам. Не можете ли да го помиришете? Освен това с тази работа си вадя хляба.

Тя погледна през рамо към камиона. В отразената светлина от моите фарове успя да прочете червените букви на бял фон:

ХАРИ КОЛИНС ООД

АВТОМОБИЛНИ ДВИГАТЕЛИ „ИЙГЪЛ СТРИЙТ“ 14, У 1

Преди няколко години бях много горд с този камион. Когато бях ходил да си го купя, с мъка отлепих очи от него, но ентусиазмът ми се беше изпарил. Сега го възприемах като бяла гробница.

— Направо невероятно! — засмя се момичето. — Всяка друга би спряла някой сваляч, а аз попадам на специалист по двигатели. Винаги съм си била късметлийка.

— Не сте чак такава късметлийка. Нищо не мога да направя. Ще ви закарам до най-близката автоработилница, ако това ви устройва.

— Едва ли ще има отворени работилници по това време на денонощието.

— Тогава мога да ви изтегля, докато намерим някое отворено място.

— Не, благодаря. Никак не ми се иска някой да ме тегли. Във всеки случай тази стара барака не е и моя. Ще я оставя тук. Приятелят, на когото е, може да си изпрати някой утре да му я докара.

— Какво удоволствие ще доставите на вашия приятел.

Тя се засмя.

— Това си е негов проблем. Аз искам да се прибера у дома. Ще ме закарате ли до Уест Енд?

— Ако така желаете.

Тя отвори вратата на камиона и се качи в него.

Аз се поколебах, загледан в тъмната форма на буика.

— Не ми се ще да оставим тази кола така, без светлини. Някой може да налети в нея.

— Боже господи! Винаги ли се тревожите за такива неща? Цяло чудо е, че не ви е побеляла косата!

— Все си мисля, че може да стане катастрофа. Просто не бих искал аз да се блъсна в нея.

Отидох до задната част на камиона, намерих червен фенер, запалих го и го закачих за дръжката на задната врата на колата, откъм пътя.

— Този фенер няма да го видите повече.

— Значи няма да го видя.

Качих се до нея и запалих мотора. Светлината на арматурното табло освети стройните ѝ, обути в найлонови чорапи крака. Коленете ѝ се показваха, а какви красиви колене бяха само! Погледнах я с крайчеца на окото си. Тя гледаше напред, леко наклонила глава. Светлината не беше достатъчна, за да я разгледам по-добре. Само я бях зърнал, когато фаровете ми я осветиха. Бях забелязал, че има тъмна коса, с път по средата, която падаше върху раменете ѝ и се извиваше навътре. Имах смътното усещане, че е доста по-красива от средния стандарт, но не бях съвсем сигурен.

— Този камион ваш ли е? — Докато говореше, тя отвори чантата си. Извади пакет цигари и ми предложи една.

— Да, и фирмата е моя.

Тя приближи клечка кибрит към цигарата ми. Искях да я разгледам на светлината на запалената клечка, но насреща идваше камион и не можех да откъсна очи от пътя.

— Тогава значи вие сте Хари Колинс.

— Точно така.

— Аз съм Глория Селби.

Минахме още двеста метра, преди тя да каже:

— Често ли работите толкова далече от базата си?

— Какво ви кара да мислите, че съм бил на работа?

— Не ми приличате на човек, който би карал кола с толкова мръсни ръце, освен ако не е бил на работа.

— Права сте. Един от малкото ми клиенти закъсал с колата си и ми се обади. Имаше работилница на пет минути път от него, но той има толкова високо мнение за мен, че ме вдигна от вечеря и ме накара да пропътувам двадесет километра. Готин тип.

— Не сте били задължен да отидете.

— Така върви бизнесът, че се наложи.

— Мислех, че автомонтъорите са тъпкани с пари.

— И аз така мислех, затова се залових с тази работа. На практика обаче се оказа друго.

— Не падат ли пари?

— Да, предполагам, че падат, само че аз съм избрал кофти район.

— Мислех, че Оксфърд Съркъс е много добър квартал.

— И аз така си мислех, преди да се преместя тук. Само не ми казвайте, че знаете къде е „Ийгъл стрийт“.

— Една пресечка на „Оксфърд стрийт“, близо до „Питър Робинсън“.

Погледнах я, после пак се взрях в лентата на пътя, която тичаше към мен на светлината на фаровете.

— Вие сте първият човек, когото срещам и който знае къде се намира тая улица. Направиха я еднопосочна и цялата я нашариха със знаци „Паркирането Забранено“. Клиентите се страхуват да спрат дори да си сипят бензин. Защо ли ви ги разправям тези работи. Едва ли ви е интересно.

— Да съм казала, че ми е скучно?

Продължихме да пътуваме мълчаливо още около минута, след това тя каза:

— Ще си докарам колата при вас да я прегледате. Ще кажа на приятелите си за вас.

— Добре. Благодаря.

— Не ми вярвате, че ще го направя, нали?

— Може и да го направите, ако си спомните. Може да не живеете толкова близо до „Ийгъл стрийт“. Утре вече ще сте забравила, че на „Ийгъл стрийт“ има автоработилница и ще продължите да си ходите при вашия автомонтъор. Така става обикновено.

— Живея на улица „Ню Бонд“. Това е съвсем до вас, нали?

Помислих, че ме будалка.

— Каква кола карате?

— Имам един от новите ягуари. Страхотна кола.

Сега вече бях сигурен, че ме будалка.

— Такава кола няма да има нужда от кой знае каква поддръжка.

— Някой трябва да я мие. Мога ли да я оставя на гараж при вас? В момента я държа на „Шепърд Маркет“, но ми е доста далече от апартамента.

— Ако става въпрос за място, при мен има, но въпросът е, че не се заключва автоматично нощем.

Продължавах да си мисля, че тя просто си чеше езика.

— Понякога закъснявам до късно през нощта.

— Живея над гаража. Аз самият не си лягам до късно.

— Колко вземате?

— Тридесет на седмица: пет за миене и двадесет за полиране.

— Ама аз толкова плащам за автоматично заключване.

Поклатих глава.

— Обзалагам се, че не плащате толкова.

Тя се засмя.

— Ами, ще си помисля. Свалете пет и веднага ще се съглася.

— Много добре знаете, че тридесет си е достатъчно евтино. За по-малко няма да стане.

— Ами, добре, ще си помисля.

Бях абсолютно сигурен, че няма да чуя повече за ягуара. Освен това бях абсолютно сигурен, че няма да я видя вече, след като я оставя на улица „Ню Бонд“. Реших да ѝ покажа, че тези раздувки не минават.

— Та какво ѝ има на вашата кола, че тази вечер сте с буика?

Тя се наведе напред и изтърси пепел от цигарата си между краката си.

— Сестрата на моя приятел трябваше да вземе нощния самолет до Париж. Той беше зает, така че ме помоли да я закарам до Нортълт. Ходили ли сте в Париж?

— Когато бях в армията. Останахме само три-четири дни.

— Хареса ли ви?

— Не беше лошо. И тогава си беше скъпо, но чувам, че сега било направо убийствено.

— Както всичко друго — ако човек познава нещата, може да се оправи добре. Зная евтино място, където отсядам, имам приятели там. Оправям се добре. Не ми излиза чак толкова скъпо.

— Звучи така, сякаш ходите там доста често.

— Веднъж месечно.

— По бизнес?

— Точно така. Моделиерка съм и изработвам бельо.

Това ме изненада.

— И как е този бизнес, бива ли го?

— Доста е добър. Не се оплаквам. Имам някои добри връзки в Париж.

— Това ми прилича като да продаваш на краставичар краставици.

— Пазарът е доста тесен, но съм се добрала до него.

— Не сте ли доста млада, за да си имате фирма?

Тя се засмя.

— Вие самият сте твърде млад, за да си имате фирма.

— Не зная. Аз съм на тридесет и две.

— Женен?

— Да. А вие?

— Аз? Защо ми е да се омъжвам? Трябва да мисля за кариерата си.

Извих камиона и навлязохме в „Ууд Лейн“, насочвайки се към „Шепърдс Буш“.

Започнах да се чудя дали пък не казва истината. Може наистина да има апартамент на улица „Ню Бонд“, фирма за бельо и колата ѝ да е ягуар. Може наистина да пътува често до Париж. Изведнъж с яд осъзнах, че бях живял толкова дълго на ръба на банкрута, че бях престанал да вярвам, че са останали хора, които печелят добре.

Грешката ми беше, че бях погребал всичките си пари в гаража. Ако си бях оставил някакъв работен капитал, можех да се измъкна от блатото, в което потъвах в момента. Можех да си купя някакви машини, струг, разни други работи. Можеше да се намери много работа на парче, ако човек имаше подходящи машини. Вместо да си пилея всичките пари за сложни машинарии за почистване на коли, смазване под налягане и други подобни, които използвах от дъжд на вятър, трябваше да си оставя нещо настрана, в случай че закъсам, но на времето бях такъв оптимист, че въобще не вярвах, че ще я закъсам.

Това момиче, дето седеше до мен, можеше да си позволи да си ходи до Париж, да кара ягуар и да има апартамент на „Бонд стрийт“. Три неща, които бяха напълно недостижими за мен, и дълбоко в себе си ме беше яд. Бях учил, бях работил и се бях подготвял за моята професия, но не получавах от нея нищо друго, освен главоболия и неприятности. Доколкото разбирах, тя имаше просто вроден талант да прави красиви неща и по всичко личеше, че бе преуспяла.

— Верен ли е този часовник? — попита тя. — Толкова ли е късно?

— Малко избързва. В момента е точно дванадесет без двадесет.

— Е, добре, че няма да ставам рано утре сутрин. Мразя да ставам сутрин. Вие не сте ли така?

— Мразя или не, трябва да ставам. — Ядът започна да личи в гласа ми. — Отварям в шест и половина. Горедолу само тогава продавам бензин. Наоколо има пет-шест микробуса и те идват да

напълнят, преди да започнат обиколките си. Ако не стана рано, ще ги изпусна като клиенти.

— Звучите така, сякаш работите ви не вървят много добре.

— Обикновено звучи така, когато съм уморен, но нещата наистина не вървят добре.

— Може би просто не сте му хванали цаката.

— Какво означава това?

— Познавам един човек, който има гараж. Той печели доста добре.

— Казах ви — не случих с квартала.

— Той купува и продава коли на старо. В тази работа също има добри пари.

— В момента няма. Не сте ли чули, че е криза?

— Не вярвам в кризи. Кризата е само извинение за липса на предприемчивост. Ако не можете да печелите по един начин, ще печелите по друг. Мислили ли сте за това?

Започнах да шавам на мястото си, изведнъж ме обзе гняв. Още малко и тя ще започне да ме учи как да си вода бизнеса.

— Вие си гледайте бельото. Аз ще си гледам гаража.

Тя се засмя.

— Действайте както искате.

Карах по „Еджуеър Роуд“, на „Марбъл Арч“ завих и увеличих скоростта по „Оксфърд стрийт“. Никой от нас не каза нито дума, докато не намалих и спрях от другата страна на „Ню Бонд стрийт“.

— Пристигнахме.

— Не зная какво щях да правя, ако не бяхте вие. Много ви благодаря.

— Няма нищо.

Наведох се през нея и отворих вратата на камиона. Тя слезе и затвори вратата.

— Ще ви се обадя.

— „Ийгъл стрийт“ №14. От дясната страна.

— Ще го намеря. Още веднъж благодаря. Довиждане, Хари.

— Довиждане — поколебах се аз, след това добавих, — Глория.

Тя прекоси улицата в посока към „Ню Бонд стрийт“. Наведох се през прозореца и я проследих с поглед. Така и не бях успял да разгледам лицето ѝ добре. Нямах да я позная, ако не носеше тези

дрехи. Като стигна до ъгъла на „Ню Бонд стрийт“, тя се обърна и махна, след това изчезна в сенките.

Запалих цигара, включих на скорост и потеглих към „Ийгъл стрийт“. По краткия път си мислех за нея. Чудех се дали ще я видя пак. Чудех се дали е толкова красива, колкото си я представях. Мислех си за стройните ѝ дълги крака и за коленете ѝ. Не бях мислил за момиче по този начин, откакто се бяхме оженили с Ан, но ето че сега мислех така.

Продължавах да мисля за нея, докато гарирах камиона и го заключих, но тя изчезна от съзнанието ми още щом чух гласа на Ан, така, както изчезва юмрукът, когато разтвориш пръстите си.

— Ти ли си, Хари?

— Веднага се качвам.

Качих се по стълбите към апартамента ни, който се състоеше от четири стаи. Ан ме чакаше на външната врата. Беше облечена в лекия си вълнен пенъоар, с който беше по време на медения ни месец. Той беше вече доста протрит и аз бях обещал да ѝ купя нов, но още не бях стигнал до това. Парите не стигаха, за да можем да си позволим пенъоари.

— Много се забави, Хари.

— Мислех, че няма да успея да подкарам проклетото нещо.

Ан беше на двадесет и шест години, но нямаше вид на толкова. Човек не можеше да я нарече красива, но тя имаше големи сериозни кафяви очи и пищна уста. Беше миньонче, с красиви пропорции, издръжлива, и аз често ѝ казвах, че тя е от момичетата, за които мъжете искат да се оженят, а не просто да си поиграят. В такива случаи тя казваше, че това означава, че у нея няма нищо чаровно и сигурно прилича на добра готвачка. Може би у нея наистина нямаше никакво очарование, но тя бе много добра, още като я видеше човек и му ставаше ясно, че е добра. А за мен добротата означава повече от очарованието, много повече.

— Иди да се измиеш, скъпи. Направила съм чай и те чакам. Гладен ли си?

— Мога да хапна малко, ако има нещо.

— Ще ти направя един сандвич.

Когато излязох от банята и влязох в малката спалня, тя си беше легнала. Чаят и няколко сандвича с рибен пастет бяха на нощното шкафче.

Докато ядях и се събличах едновременно, аз ѝ разказах за повредата. Когато загасих лампата и си легнах в леглото, чак тогава ѝ казах за Глория Селби.

Не зная защо полагах такива усилия да звуча естествено, но така си беше.

— Някакво момиче ме спря на автостоп на връщане. Стартерът ѝ беше изгорял. Толкова много скапани коли се движат по пътищата.

— Далече ли пътуваше? — попита Ан сънено.

— Чак дотук. Има апартамент на „Бонд стрийт“, произвежда бельо. Имам чувството, че бизнесът ѝ върви добре. Ходи в Париж по веднъж на месец.

— Ще ми се да можем да отидем до Париж, Хари.

— Сигурно прави добри пари. Кара ягуар.

— Така ли? — каза Ан без особен интерес.

— Каза, че ако човек не може да печели добре по един начин, тогава трябва да се опита по друг. Знаеш ли, Ан, започва да ми писва да сме вечно без пари.

— Зная, че ти писва, скъпи, но не бива да мислиш само за това. Скоро ще започнеш да правиш пари. Сигурно и тя като нас си има неприятности.

— Може би. Е, май ще е най-добре да заспиваме. След пет часа и половина ще трябва да ставам.

— Аз ще стана утре, Хари. Много искам.

— Нищо подобно няма да правиш. Лека нощ, скъпа.

— Но наистина искам, Хари. Мога да се оправя с помпите. Защо все ти ще ставаш рано?

— Това е моя работа. Ти не би искала аз да ти поема готвенето, нали?

Тя се засмя.

— И ти не би искал да го поемеш.

— Лека нощ, Ан.

Останах буден дълго след като равномерното ѝ дишане ми подсказа, че е заспала. Мислех си за гаража, за парите, които дължах, за парите, които ми трябваха. Гласът на Глория непрекъснато звучеше в главата ми: „Кризата е само извинение за липса на предприемчивост. Може би просто не сте му хванали цаката. Ако не можете да печелите по един начин, ще печелите по друг“.

Гласът продължаваше да звучи в главата ми, докато започнах да си мисля, че ще полудея.

II

След няколко дни, около четири и половина следобед, Тим Грийнслийвс влезе в дупката, която използвам за офис, бършейки ръцете си в шепа мазни конци.

Тим беше на седемнадесет, високо мършаво хлапе с очила с телени рамки, от които приличаше на бухал, рошава коса с цвят на кълчища и невероятно остър, комбинативен ум. Той беше при мен от една година и знаеше за автомобилните двигатели колкото мен. Плащах му четири лири и десет на седмица, а той струваше двойно повече. Бизнесът не позволяваше да наемам работник, но той ми беше абсолютно необходим. Ако ме повикаха да оправя някоя кола навън, трябваше някой да остане в гаража. Все си повтарях, че ще трябва да го освободя, но до този момент все отлагах неизбежното решение.

Поне не беше ме молил да му повиша заплатата и беше привързан към Ан като куче, което ме настройваше в негова полза.

— Здравсти, Тим — казах аз и отместих встрани счетоводната книга, по която работех в момента. — Оправи ли онези спирачки?

— Да, господин Колинс. Отвън има една млада дама, която пита за вас.

— Добре. — Бутнах стола си назад и се изправих. — Може да провериш резервоарите с бензина, Тим. Не искам да купувам тази седмица, ако можем да се оправим с този, който имаме.

Той ми хвърли един бърз поглед и кимна. Не бях му казал колко сме закъсали, но той не беше глупак. Сигурно се беше досетил, че имах проблеми със сметките тази седмица.

Отидох в мрачното голямо хале, което ми служеше за работилница и гараж. Освен машините, десеттонния камион, по който работеше Тим и моя камион, то изглеждаше доста празно и пусто. В него имаше достатъчно място за двадесет големи камиона.

Около работните маси се мотаеше едно момиче: момиче в тъмносиня ленена рокля, без шапка, с чанта от гущерова кожа, праметната през рамо.

— Добър ден — казах аз и се зачудих защо ли е дошла. — Мога ли да ви бъда полезен с нещо?

Тя се обърна.

Случвало ли ви се е да пипнете повреден електрически ключ и изведнъж токът да удари ръката ви? Точно това изпитах, когато тя се обърна — сякаш ме удари ток, сърцето ми заби неравномерно и устата ми пресъхна.

Не правете прибързано заключение, че тя беше красавица — не беше, въпреки че лицето и фигурата ѝ неудържимо привличаха вниманието и всеки мъж би я погледнал два пъти, дори три пъти, но у нея имаше нещо повече. У нея имаше нещо, което привлича мъжете със страшна сила, ако искате го наречете сексуалност, но не беше просто сексуалност. Това бе животинска чувственост, нещо, дошло направо от джунглата.

Лицето ѝ бе прекалено дълго и прекалено тясно, за да има претенции за хубост, но с високите си скули приличаше на китайка, а очите ѝ бяха тъмни и страстни и в тях се таяха полускрити обещания за неизречени неща.

Освен това формите ѝ бяха толкова провокиращи, колкото крещящи. Тя носеше тази рокля не за да скрие фигурата си, а за да я подчертае. Малките ѝ тежки гърди напиреха под тъмния лен, сякаш се опитваха да се освободят. Талията ѝ беше тясна. Тя се извиваше и преминаваше в стегнати здрави бедра, които от своя страна изтъняваха в дълги стройни крака, елегантно обути в найлонови чорапи.

— Здравсти, Хари — каза тя и се усмихна, показвайки равни бели зъби и заедно с усмивката в очите ѝ се появи пламъче, което си заслужаваше да се види.

През изминалите два дни тя се бе появявала в съзнанието ми от време на време и все се чудех дали ще я видя пак. Почти бях успял да се убедя, че тя няма да дойде, но ето я сега, беше се появила от мрака, по-хубава, по-вълнуваща и много по-опасна, отколкото въображението ми я беше рисувало в моментите, когато си бях позволявал да мисля за нея.

— Каква изненада. Не очаквах, че пак ще се срещнем. — Почти не познах гласа си, звучеше като пресипнало грачене.

Тя ме гледаше със същото напрегнато любопитство, с което я гледах и аз.

— Казах, че ще дойда.

Изведнъж осъзнах, че Тим ни гледа, и с усилие се овладях.

Очите ѝ се преместиха от мен върху Тим. Останаха фиксирани върху него достатъчно дълго, за да го накарат да се изчерви и да се отдалечи в другия край на халето.

— Смешно момче. Помага ли ви?

— По-умен е, отколкото изглежда.

Тя се засмя.

— Дано да е така. Имам намерение да гарирам колата си тук.

Инстинктивно разбрах, че трябва да ѝ кажа, че съм променил решението си. Това, което изпитвах към нея, беше опасно. Не трябваше да я виждам повече. Трябваше да пресека всичко още сега. Знаех го. Знаех, че ако продължа да я виждам, ще си имам неприятности.

— Нямам автоматично заключване — прозвучах така слабо, както се чувствах. — Освен това вие сигурно ще намерите нещо, поблизо до вас.

Тъмните ѝ очи проблеснаха към мен. Очертаните ѝ вежди се свиха намръщено.

— Не съм искала автоматично заключване и ми е достатъчно близо, но ако не искате моята кола, просто ми кажете.

— Не че не я искам. Просто си мислех за вашето удобство.

— Няма нужда да се тревожите за мен. Ще ви плащам по тридесет шилинга на седмица и по пет шилинга, когато поискам да ми измиете колата. Приемате или не?

Разумът ми казваше, че не приема, но гласът ми каза:

— Това ме устройва. Ако я гарирате тук, до тази стена, на мен няма да ми пречи, а за вас ще е лесно да я изваждате и вкарвате вътре.

Тя престана да се мръщи и очите ѝ отново просветнаха.

— Това е добре. — Тя отвори чантата си. — Ще ви дам предплата за един месец. Ще ви помоля за разписка.

— Тогава елате в офиса.

Тя тръгна след мен към дъното на халето, като по пътя си мина край Тим, който изваждаше пръчката за измерване на резервоарите изпод купчина боклуци, натрупани на пода. Той вдигна поглед и я загледа, след като тя го отмина. В погледа му забелязах неодобрение и

за първи път, откакто бе започнал да работи при мен, той ме раздразни. Отворих вратата на офиса и се дръпнах встрани.

— Страхувам се, че не е кой знае какъв офис.

Тя мина край мен, ръката ѝ докосна ръкава ми и долових лекия аромат на нейния парфюм.

— Какво значение има, щом върши работа?

— Сигурно сте права.

Тя остави на бюрото ми една банкнота от пет лири, две от по една лира и една банкнота от десет шилинга.

— Когато искам да ми измиете колата, ще ви плащам отделно.

— Няма проблеми.

Минах от другата страна на бюрото.

— Няма ли да седнете?

Тя седна на разнебитения стол с права облегалка и кръстоса крака малко небрежно. От мястото, където седях, виждах коляното ѝ и малък триъгълник от бяло бедро, където полата ѝ се беше повдигнала. Устата ми беше суха като пергамент.

Извадих си кочана с разписките и ѝ написах разписка. Беше ми трудно да пиша четливо. Думите изглеждаха написани от деветдесетгодишен старец.

Когато вдигнах глава, за да ѝ подам разписката, видях, че ме гледа. Имах чувството, че знае в какво състояние ме е довела, но когато се усмихна, очите ѝ останаха безизразни.

— Ще докарам колата утре по някое време. Не я използвам много. — Тя направи пауза, след това попита: — Как върви бизнесът, Хари?

Усмихнах се криво.

— Днес върви много добре, направо рекорд. Две лири от петрол, десет шилинга от поправка на спирачки и седем лири и десет шилинга от наем за гараж. Парите направо ваят.

Тя ми хвърли един дълъг поглед с дръпнатите си очи, затвори чантата си и се изправи.

— Ако човек не може да печели по един начин...

— Зная: може да печели по друг. Чух го още когато го казахте за първи път. Не е толкова лесно, колкото звучи. Може би имате някои идеи, които бихте споделили с мен.

Тя се приближи до мен. Бях прав, далече от бюрото. Парфюмът ѝ бе секси като формите ѝ.

— Искате да ви дам някакви идеи, така ли?

— Бих помислил по тях, не съм горд.

Тя протегна ръка и махна въображаемо мъхче от ревера ми. В черните ѝ искрящи очи имаше несъмнена покана. Усетих, че съм стиснал юмруци зад гърба си, за да не я сграбча.

— Тогава ще трябва да си помисля. Може да ми дойде някоя идея.

— Хари!

Гласът на Ан долетя от стълбите.

Доближих се до вратата малко неуверено и я отворих.

— Да, Ан.

— Може ли да се качиш за момент?

— Идвам.

— Това жена ви ли е? — Гласът ѝ бе тих и тя се приближи още по-близо до мен.

— Да, трябва да се качвам.

Говорехме като двама конспиратори.

— Ще дойда утре с колата. Довиждане, Хари.

— Довиждане.

Тя се промуши край мен и с бързи стъпки прекоси гаража. Забелязах, че бедрата ѝ леко се поклащат, докато върви. Ако не бях в такова състояние, щях да усетя, че тя ги поклаща нарочно, заради мен.

Качих се по стълбите, като вземах по две стъпала наведнъж. Ан се бореше със запушалката на бутилка плодов сок.

— Просто не мога да я помръдна.

— Дай ми я.

Завъртях капачката. Отначало не искаше да се помръдне, но след това на втория път се завъртя.

— Надявам се, че не съм ти попречила, Хари.

Погледнах я остро.

Беше облечена в стар пуловер и чифт сини панталони, които се бяха свили от многото пране и се бяха вдигнали над кокалчетата ѝ, и бяха станали тесни на задника ѝ. Над едното ѝ око беше паднал кичур кафява коса, а брадата ѝ беше изцапана. Преди половин час щях да си

помисля, че е много сладка, но сега очите ми бяха още замаяни от синята ленена рокля и формите под нея.

— За бога, Ан, не можеш ли малко да се стегнеш? С тези панталони дупето ти изглежда два пъти по-голямо, отколкото е в действителност, а този стар пуловер става само за боклука.

Видях как в очите ѝ се появи стресната изненада, след това тя се засмя.

— Извинявай, скъпи. Зная, че изглеждам ужасно, но просто чистех. Ще се преоблека. — Тя обгърна шията ми с ръце. — Не искам да изглеждам като някаква повлекана. Просто бях много заета.

Изведнъж се почувствах много засрамен за това, че бях разговарял с нея по този начин, и се изчервих целият.

— Не исках да те засегна, Ан. Просто искам винаги да изглеждаш толкова хубава, колкото си.

— Някои съпрузи дори не забелязват какво обличат жените им. Поласкана съм, Хари.

— Не зная. — Наведох се и я целунах. — Ще се видим скоро. Проверявам счетоводната книга.

— Намери ли грешки?

Ан водеше книгите, отговаряше за застраховките и останалите неизбежни формуляри. Веднъж месечно аз проверявах всичко, за всеки случай.

— Всичко е без грешка. — Плеснах я леко отзад. — И събуй тези панталони. В тях изглеждаш неприлично.

— Само ти ме виждаш с тях. — Тя погледна към панталоните с комично недоумение. — Е, добре. Ще намеря нещо друго. Хари, какво ще кажеш да си купя нови панталони? Така пестя от чорапи.

Петте лири на Глория още пареха в джоба ми. Извадих ги с мисълта, че няма да се чувствам толкова гузен, ако ги похарча за Ан.

— Купи си нови. Дадох под наем едно място в гаража. Това е предплатата за този месец. Иди и си купи.

Очите на Ан се разтвориха широко.

— О, не, аз просто се пошегувах. Не можем да си позволим да си купуваме дрехи точно сега, нали, Хари? Дължим...

— Няма значение какво дължим. Това е нещо съвсем непредвидено. Няма да го впиша в книгите. Иди и си купи. Още утре.

— Но трябва да сме разумни...

— О, за бога! Недей да спориш! Иди и си купи.

Пъхнах банкнотата в ръката ѝ и се спуснах по стълбите. Няколко минути поседях на бюрото си — чувствах, че ми е горещо, бях ядосан и ми беше лошо. Досега не бях викал на Ан. Досега не бях я критикувал. Пред очите ми още беше стреснатото ѝ лице, когато я оставих. Помислих си как ние с Глория бяхме разговаряли като конспиратори, когато чухме гласа на Ан. Всичко това беше съвсем ясно. Тази работа трябваше да спре. Когато Глория докара колата си, ще ѝ кажа, че съм променил решението си. Ако тя гарира колата си тук, ще я виждам често. Спомних си как ме беше погледнала, когато беше изтърсила въображаемата пращинка от ревера ми. Жените не поглеждат така, освен ако не са намислили нещо. Усетих, че по лицето ми се стича нещо студено и мокро. Само като си помислех за нея и вече се изпотях.

Тим Грийнслийвс бутна вратата и влезе.

— Има ли още нещо, господин Колинс? Проверих бензина. Има достатъчно за тази седмица. Ако няма друга работа, ще си тръгвам.

— Добре, Тим.

Той ме погледна, в очите му се четеше объркване.

— Лека нощ тогава, господин Колинс.

— Лека нощ.

Когато той си отиде, аз облякох една бяла престилка, в случай, че някой поиска бензин, оставих вратата на офиса отворена, за да държа гаража под око и пак се залових със счетоводната книга.

Поработих доста вяло в продължение на половин час.

Трудно ми беше да се концентрирам. Опитвах се да не мисля за Глория, но тя непрекъснато се появяваше в съзнанието ми, докато накрая захвърлих молива и бутнах стола си назад с ядосано мърморене.

Минах по дългата пътека до улицата и останах така няколко минути, загледан в минаващите коли. Движението бе голямо през деня, защото хората минаваха по „Ийгъл стрийт“ за да избегнат Пикадили и да си спестят светофарите по „Риджънт стрийт“.

От другата страна на улицата се намираше пощенски разпределител — пред входа имаше паркирани две пощенски камионетки и пощальоните бързаха да натоварят в тях чувалите с писма.

Гледах ги как работят без особен интерес, после изведнъж забелязах Бил Иейтс, който пусна два чувала на тротоара, и му махнах.

По време на войната Бил беше в моя батальон. Бяхме се били заедно при Каен, бяха ни ранили в един и същи ден и бяхме прекарали месец в едно и също отделение в болницата. Дори ни бяха демобилизирали в един и същи ден и скоро след като отворих гаража бях открил, че той е от постоянния персонал на пощата отсреща.

Той се приближи с широка усмивка на квадратното си весело лице. Беше дребен човек, приближаваше четиридесет, с яки рамене и къси, набити крака.

— Здравсти, Хари, как е?

— Все така.

Той намигна.

— Я не ме будалкай. Кое беше онова парче, дето излезе преди малко? Лелеее! Имаше такова виме, че направо щях да се хвърля от прозореца!

— Иска да си гарира колата тук.

— Наистина? Значи ще я виждам по-често тогава, така ли? Не ми се случва често да видя такива форми по тази улица. Фу! Късмет имаш, че си женен мъж. Между нас да си остане, Хари, нямаше да мога да гарантирам за нея, ако гарираше колата си при мен.

— Мислех, че вече си надживял тези работи. — Опитах се да се усмихна, но не успях. — Имаш много доволен вид. — Бързах да сменя темата. — Да не би да са ти повишили заплатата?

— Повече от това — дадох ми по-висока служба. От понеделник ще съм човекът от охраната Иейтс. Край на влаченето на тези проклетни чували. Просто ще седя в камионетката със заплашителен вид. Тъкмо работа за мен.

— Поздравления, Бил. И какво ще трябва да охраняваш?

— Може и да не повярваш — каза Бил широко ухилен, — но от време на време в тези камионетки караме ценни неща и отсега нататък в такива случаи твоят стар приятел ще охранява шофьора и ще гледа на някой да не му се доще да гепи нещо. Добре платено топличко местенце. Работата е много по-лека от това, което правех досега.

— Няма да е кой знае колко лека, ако ви нападнат.

— Нямам нищо против малко приключения. Помниш ли старите времена? Помниш ли когато ние с теб...

Един от пощальоните изрева от другата страна на улицата:

— Хей, Бил! Какво си въобразяваш? Я ела и се залавяй за работа!

Лицето на Бил помръкна.

— Цялата тайфа сега ми завижда. Е, ако тези камионетки трябва да заминат довечера, най-добре ще е да направя нещо. Аз съм единственият, който върши някаква работа. Ще се видим, Хари.

Той се върна при камионетката.

Когато се върнах в офиса, заварих там Ан. Беше си облякла пола и се беше сресала. Сама си бешешила тази пола. Шиенето ѝ идеше отръки. Не зная как щях да се оправя, ако тя не си шиеше дрехите сама.

— Откъде беше парфюмът, Хари?

Усетих, че се изчервявам. Ан ме погледна въпросително, на лицето ѝ бе изписана изненада.

— Парфюм? Нищо не усещам. Може би... вероятно госпожица Селби е била с парфюм. Не бях забелязал. Смятах да ти кажа, Ан. Нали си спомняш момичето, което бях докарал с камиона преди два дни — онова, дете произвежда бельо? Тя дойде преди малко — иска да си гарира колата тук. Плаща седем лири и десет на месец. Помислих, че идеята е добра.

— Това е чудесно! — Лицето на Ан светна. — Знаеш ли, Хари, тук има много място. Не можем ли да намерим и други хора, които да си оставят колите тук?

Погледнах я рязко.

— Нямаме автоматично заключване. Повечето хора искат автоматично заключване.

— Да, но тя не е искала.

— Тя не е придирчива. Повечето хора искат.

Запалих цигара и седнах на ръба на бюрото.

— Извадих късмет с това, че тя ме спря на стоп. — Опитах се да звуча съвсем естествено, но не се получи. — Ще се промени физиономията на това място, когато тук се паркира ягуар.

Ан ме погледна, след това се загледа в пода.

— Да.

Седяхме мълчаливо една дълга минута, докато аз ровех в съзнанието си да измисля нещо, което да разсее внезапното

напрежение.

— Между другото, повишили са Бил. Вече е в охраната.

— Така ли? Това добре ли е? Какво трябва да прави?

— Да седи при шофьора и да не допуска бандитите да приближат. — Засмях се. — Бил казва, че е добре платено, топличко местенце. Каква представа има само за топличко местенце!

— На мен ми звучи доста опасно.

— Не зная. От години не са обирали пощата, доколкото мога да си спомня.

— Хари...

Погледнах я.

— Направих списък на неплатените сметки.

— Така ли? И зле ли е?

Тя кимна.

— Осемдесет и девет лири.

Подсвирнах.

— Не може да е толкова много.

— Толкова е. Сложих тези пет лири в кутията с дребните пари. Трябва да сме разумни. Трябва да пестим всяко пени.

— А как са месечните сметки, които трябва да ни платят? Как изглеждат там нещата?

— Ако всички си платят сметките, може да се съберат около петдесет лири, може би малко повече. Не трябваше да купуваме това ново масло. Не можем да го продадем.

— Дявол да го вземе оня проклет търговски пътник! Той може да убеди и плъх да си купи отрова. Е, ще им се наложи да почакаат малко, преди да платим.

— Знаеш ли какво си мисля... Ако освободиш Тим, не може ли аз да поема помпите?

— Ти? Виж какво, Ан, твоето място е да въртиш къщата. И без това си имаш много работа. Освен това не знаеш нищо за автомобилните двигатели. Не, това не е решение. Не можем да си позволим да останем без Тим. Трябва да престана да чакам да се появи работа и да предприема нещо. Трябва ми някаква идея.

Изведнъж кафявите ѝ очи се изпълниха с тревога.

— Каква идея, Хари?

— Не зная. Трябва да помисля.

Поседяхме мълчаливо известно време, след това тя каза:

— Наистина ли имаш нещо против да нося онези панталони? Те могат да изкарат още доста, а аз трябва да си пазя чорапите.

— Не, нямам нищо против. Както ти искаш. — Говорех нервно, защото едновременно с това си мислех за това, което беше казала Глория: „Тогава ще трябва да си помисля. Може да ми дойде някоя идея“.

— Тогава ще продължа да си ги нося.

Почти не я чух.

Дали Глория не можеше да ми намери нещо? Може би можеше да ми предложи някаква работа. Може би познава важни хора. Може би дори може да окаже определено влияние.

— Хари...

Вдигнах поглед намръщено.

— Какво има?

— Елегантна ли е госпожица Селби? Облича ли се с красиви дрехи?

Усетих, че по гърба ми преминава студена тръпка. Тя ме погледна и аз я погледнах, но не издържах и извърнах очи.

— Не зная. Не забелязах. Защо?

— Просто се чудех. — Изведнъж гласът на Ан прозвуча много уморено. — Ще се кача да приготвя вечерята.

Седях неподвижно, слушах стъпките ѝ, докато се изкачваше по стълбите. Гледах свитите си юмруци и се мразех.

III

Бях в доста кисело настроение, когато се измъкнах от леглото на следващата сутрин и отидох в кухнята да сложа чайника, преди да се избърсна.

Предишната вечер, след като затворих гаража, се появи Бил Иейтс. Беше донесъл едно кило наденички, пържени картопки от рибния магазин и две бутилки бира. Той обяви, че има намерение да отпразнува повишението си в съответния стил.

Той бе в празнично настроение, но ние не бяхме. Знаех, че Ан се чувства засегната, и имах неприятното усещане, че тя си даваше сметка как мислено я сравнявам с Глория Селби и в това сравнение тя губи. Разбира се, беше права. Беше много глупаво да критикувам външния ѝ вид. Знаех, че тя обича красиви неща и не би сложила онзи стар пуловер и панталоните, ако имаше някоя по-хубава дрешка. Но след като вече я бях нападнал веднъж, виждайки колко елегантна е Глория, просто бях тръгнал в погрешна посока и не можех да се спра.

Бяхме се опитали да се държим весело заради Бил, но без особен успех. Съзнанието ми беше прекалено заето с моите проблеми — дълговете ми, Глория, мисълта колко дълбоко съм засегнал Ан — така че направих един слаб опит да се включа във веселостта на Бил. Ан, която явно беше уморена и потисната, успя да се представи по-добре от мен.

И двамата изпитахме облекчение, когато Бил най-накрая си тръгна. Той беше толкова доволен от новата си служба и от вечерята, която ни беше дал, че изглежда не забеляза колко бяхме потиснати.

Докато бях долу да заключа след Бил, Ан си беше легнала. Беше се обърнала с гръб към моята част от леглото и се правеше на заспала.

Легнах до нея в леглото и лежахме така в тъмнината, без да говорим, и двамата се правехме на заспали, и двамата се чувствахме нещастни и ядосани един на друг.

Надявах се тя да се обърне към мен и да се сгуши в ръцете ми, както ставаше обикновено, след като имахме някакво недоразумение,

но този път тя не го направи и аз се ядосах още повече, и така ядосан, съм се унесъл и съм заспал.

Когато станах в шест часа сутринта, тя не се събуди и докато се бръснях, си мислех, че ме чака доста неприятен ден.

Продадох обичайното количество бензин на трите микробуса, преди да тръгнат по обичайните си маршрути, а останалото време, докато дойде Тим, се занимавах с това да направя място за колата на Глория.

Накрая бях решил да я оставя да си гарира колата тук. Бях й взел парите, бях и дал разписка. Не можех да си променя решението на този етап — беше вече много късно. Освен това не можех да продължавам още дълго по начина, по който бях тръгнал, а бях почти сигурен, че тя ще може да ми помогне. Не знаех как точно, но бях стигнал до убеждението, че тя ме харесваше, и имах чувството, че ще ми помогне да се измъкна от кашата, в която бях в момента.

Здравият разум ми подсказваше, че се самозалъгвам, но се опитвах да заглуша тези мисли. Повтарях си, че тя е последната ми надежда. Трябваше пак да я видя, просто в случай, че й е дошла наум някаква идея, която би могла да разреши моя проблем. Но през цялото време знаех, че използвам тази надежда като извинение и съвестта ми жестоко ме гризеше.

Беше студена и влажна сутрин, особено за средата на юни. Ден, който чудесно подходеше на настроението ми. Дъждът влизаше през отворените врати на гаража и образуваше кални мазни локви от вътрешната страна пред входа.

Малко преди осем дойде Тим, бутайки велосипеда си. Той беше с жълт дъждобран, а русолявата му коса бе залепнала от дъжда.

— Добро утро, господин Колинс.

— Гадно утро, а, Тим?

— Доста неприятно.

Той облегна колелото си до стената и си свали дъждобрана. Видях го, че оглежда мястото, което бях разчистил.

— Може да измиеш пода в тази част, Тим. Дадох това място под наем на госпожица Селби за нейния ягуар.

Бухалските му очи премигнаха.

— Веднага ще го направя. Тя ли е младата дама, която дойде вчера?

— Точно така.

Влязох в офиса, преди той да ми зададе още въпроси. Отключих касата и бюрото и се качих горе за закуска. Ароматът на кафе ми напомни, че съм гладен.

— Здравсти, Ан.

Тя беше облечена в стария пуловер и панталоните, но беше завързала косата си с червена панделка. Изведнъж си дадох сметка какво красиво тяло има тя — нещо, което бях престанал да оценявам през последните няколко месеца.

— Здравсти, Хари.

Тя тъкмо изваждаше от тигана две рибени кюфтета и не ме погледна.

— Много вкусно мирише.

— Да.

Седнах на масата и зачаках, гледах я и се надявах, че и тя ще ме погледне, надявах се, че няма да се муси. Тя донесе чинията и я постави пред мен.

— Добре ли спа, скъпа?

Обвих бедрата й с ръка и я притеглих към себе си.

— Добре, Хари. А ти?

Погледнах я.

— Не особено. Извинявай за вчера, Ан. Можеш ли да забравиш това, което се случи?

Тя докосна леко лицето ми.

— Ще го забравя.

Дръпнах стола си назад и я притеглих върху коляното си.

— Не съм имал предвид нищо лошо, Ан. Просто съм изнервен. Нещата не вървят добре. Не ми обръщай внимание. Всичко ще бъде наред.

— Точно когато нещата не вървят добре, тогава искам да чувствам, че имаш нужда от мен. Искам да ти помогна, Хари. Не е сега моментът да губим вяра един в друг.

— Точно така. Ти си моето момиче, Ан, ти и никой друг.

Видях как лицето й се сви изведнъж, като дете, което е усетило силна болка. Тя прехапа устната си и извърна лицето си встрани.

— Приятно е да го чуя.

— Голям глупак съм, Ан, но те обичам. Не зная какво бих правил без теб. Извинявай за вчера. Можеш ли да ми простиш?

Тя обви шията ми с ръце и притисна лицето си до моето.

— Няма за какво да ти прощавам. Зная, че си притеснен, Хари. Нали затова се държа така странно вчера? Нали не беше заради онова... онова момиче.

— Разбира се, че не. Няма друго момиче, освен теб, Ан, честна дума. Не трябва да си мислиш такива неща.

— Зная, че изглеждам ужасно. Зная, че трябва да се опитвам да изглеждам по-елегантна, но е безкрайно трудно, Хари. Имай малко търпение.

— Не говори такива неща. аз обичам теб, а не дрехите, които носиш. Дрехите нямат нищо общо. Просто сме в тежка ситуация. Трябва да сме наясно. Ако нещата продължат по този начин, здраво ще закъсаме. Какво ще правим тогава?

— Ще продадем всичко и ще си намерим и двамата работа. Ти можеш да си намериш работа, когато си поискаш, аз — също. Докато сме заедно, Хари, всичко друго е без значение. Мислиш ли, че можем да продадем всичко сега, за да си намалим загубите?

— Не още. — Мисълта ми пак се върна на Глория. — Нека да се опитаме да издържим още малко, Ан. Може да успеем да извъртим нещата в наша полза. Може да измисля нещо.

Тя ме целуна и се изплъзна от скута ми.

— Добре. Сега хапни, преди да ти е изстинала закуската. Може би ще е добра идея аз да си намеря работа. Това ще помогне, нали?

— Да изчакаме още малко. Не ми се иска да те пускам оттук. Ти си добро момиче, Ан. Не зная какво щях да правя без теб.

Около десет часа един от малкото ми клиенти докара колата си, за да му оправя съединителя. Успях да го убедя да си смени маслото с това, с което се бях запасил, и казах на Тим да се погрижи.

Докато говорех на Тим, влезе Бил.

— Здравсти, Хари! Върви ли бизнесът?

— Не кой знае колко, но все е нещо.

— Искам да поговорим.

Погледнах го.

— Ела в офиса, Бил. Какво ти е дошло наум?

— Нищо особено. — Той ме последва до офиса и затвори вратата. — Имаш ли една цигара?

Запалихме. Той седна на стола с високата облегалка, а аз — зад бюрото.

— Как е Ан?

— Добре е.

— Хубаво.

— Снощи ни беше много приятно. Беше много мило от твоя страна, Бил, че реши да празнуваш с нас.

Бил свали каскета си, почеса се по главата и пак го сложи на главата си.

— Няма нищо. В крайна сметка вие с Ан сте единствените ми близки хора.

— И ние така те чувстваме.

Бил ме погледна и се усмихна объркано.

— Зная. Ние с теб сме прекарвали хубави моменти заедно, нали?

— И лоши моменти сме прекарвали.

— Факт.

В малката стаичка увисна тишина, докато пушихме. Аз не откъсвах очи от него, но той бе вперил поглед в пода, на лицето му бе изписана тревога.

— Какво те тревожи, Бил?

— Вие с Ан.

Аз не казах нищо.

— Сигурно не ми е работа, но аз ви чувствам много близки. Нещата не вървят, така ли?

— Вярно е, че не вървят, но ти няма какво да се тревожиш за тези неща.

— Така ли? Знаеш ли какво, Хари, аз бях останал с впечатлението, че приятелите трябва да си помагат. Ако аз закъсам някой път, надявам се ти да ми помогнеш.

— Е, ще ти помогна, но в случая ти не можеш нищо да направиш. Просто това е едно от тези неща, за които не може да се помогне.

— Мога да помогна. Снощи май се бяхте сдърпали за нещо.

Погледнах го рязко и той се усмихна.

— Просто не бяхме в настроение за празненство, Бил. Надявахме се, че не си забелязал.

— Да не забележа! Боже господи! Вие сякаш бяхте на погребение. За какъв ме смятате, за сляп ли?

— Извинявай, Бил, но в момента трябва да мислим за толкова много неща.

— До какво степен са зле нещата?

— До голяма.

— Виж какво, ще престанеш ли да се държиш така, сякаш съм данъчен инспектор? Ние с теб се познаваме от осем години. Приятели сме, нали така? Просто ми кажи до каква степен са зле нещата?

— Ами, ние дължим осемдесет и девет лири, а от месечните приходи очакваме не повече от петдесетина лири, с които да платим сметките. Ако не се разплатим, ще престанат да ни зареждат. Толкова са зле нещата.

— Значи петдесет лири ще стигнат, за да си разчистите сметките?

— За този месец ще стигнат, обаче идва и следващият. Започваме да си даваме сметка, Бил, че „Ийгъл стрийт“ е кофти място.

— Да се погрижим за този месец. Следващият месец може да се погрижи за себе си. — Той извади от джоба си чекова книжка. — Ще ти дам назаем петдесет лири, Хари, така, както ти би ми дал назаем, ако аз закъсам.

— Нищо няма да ми даваш! Виж какво, Бил, много мило от твоя страна, но аз трябва сам да се справя с тази ситуация. Ако взема парите от теб, това няма да оправи нещата. Мира няма да имам и все ще мисля как да ти върна парите. Не, не мога да ги взема.

— Петдесет лири ще ти помогнат да изкараш до края на месеца. Междувременно може да се появи нещо. Хайде, Хари, не бъди толкова горд. Пет пари не давам кога точно ще ми ги върнеш.

— Но, Бил, ти не можеш да си позволиш да ми дадеш петдесет лири, и ти добре го знаеш.

— Може би ще се изненадаш, приятелю, ако ти кажа, че имам сто и петдесет лири в банката. Пестя откакто напуснах армията. Няма за кого да харча, освен за себе си. Хайде, кажи, че ще ги вземеш. Ти би направил същото за мен и аз нямаше да съм толкова горд.

Поколебах се. Петдесет лири щяха да са като манна небесна в този момент. Мисълта, че ще мога да се отърва от всички гадни сметки, които се трупаха по бюрото ми, се оказа твърде голямо изкушение.

— Ами, добре. Много мило от твоя страна. Може да се наложи да почакаш, докато ти ги върна.

Бил се усмихна.

— Не ги бързам. Ще ми ги върнеш, когато можеш.

Наблюдавах го как пише чека и когато го хвърли към мен, аз протегнах ръка и хванах неговата.

— Много ти благодаря, Бил. Само искам да те помоля за едно нещо — не казвай на Ан за това. Тя не би одобрила.

В очите му се появи изненада и объркване.

— Мислиш ли, че е разумно, Хари? Аз ви смятах за едно цяло с Ан — мислех, че нямате тайни един от друг.

Усетих, че се изчервявам.

— Така е, едно цяло сме, но това е нещо по-различно. Зная, че тя не би одобрила и че това ще я разтревожи. Жените не са като мъжете. Мъжете могат да използват своите приятели, жените не могат. Знаеш, че аз бих ти помогнал, ако ти имаше нужда от помощ, и аз съм готов да приема помощта ти, когато ми я предлагаш, но Ан не би могла. Предпочитам да не ѝ казваш нито дума.

— Добре, но смятам, че правиш грешка. — Червендалестото му лице имаше не особено весел вид. — Знаеш, Хари, че съм привързан към Ан така, както съм привързан към теб. Вие двамата сте велики. Начинът, по който си живеете, ми отвори очите. А аз си мислех, че бракът е съжителство на куче и котка, докато не се запознах с вас. Недей да ми разваляш това впечатление.

— Говориш разни сантиментални ала-бала. — Опитах се да се засмея. — Ние с Ан винаги ще се държим така един към друг.

— Надявам се. — Той прибра чековата си книжка и се изправи. — По-добре да се връщам обратно на работното си място. Още три дни и започвам новата си работа. Ако вие с Ан сте свободни, какво ще кажете да идем на кино в събота? Дават един хубав филм. Хепбърн. Много го харесвам това момиче. Какво ще кажете?

— Ела да вечеряш у нас. Към седем.

— Надявам се, че няма да е толкова тежко, колкото снощи — каза Бил и се усмихна.

Изпратих го до изхода на гаража и точно в този момент един черен ягуар спря до бордюра.

Зад волана, в елегантен бял шлифер, но все така без шапка, беше Глория.

Само като я видях и сърцето ми се сви. Тя ми махна, за да ми даде знак, че влиза. Усетих, че Бил ме гледа.

— Ще се видим в събота — каза той и излезе навън, на дъжда.

Измърморих нещо, докато махах към Глория, за да паркира на мястото, което бях разчистил за нея.

Тим показа главата си изпод колата, върху която работеше, и я зяпна. Смръщих се към него и след още един бухалски поглед той пак се пъхна под колата.

— Каква ужасна сутрин — каза Глория, отвори вратата на колата и излезе. Тя не направи опит да скрие краката си, когато ги спусна на пода. В един бърз наелектризиран поглед хванах сини дантели, бели бедра и небесносини жартиери и от това устата ми зяпна като пъпчиво хлапе на пийпшоу.

— Добро утро. — Наблюдавах я как оправя шлифера си и посяга да вземе чантата и чадъра.

— За днес ще я оставя тук. Утре може да дойда да я взема. Ако нямаш нищо против, ще можеш ли да я почистиш?

— Добре. Ще се погрижа.

Тя се обърна и погледна колата.

— Хубава машинка, нали?

— Страхотна.

— Карал ли си такава?

— Не.

— Някой ден ще трябва да я опиташ. Лети като птичка, а набира скорост толкова бързо, че направо може да изкара акъла на човек.

— С удоволствие ще я опитам.

Тя погледна към дългите крака на Тим, които стърчаха изпод колата, по която той работеше. След това погледна към мен и оттам към офиса, вдигайки вежда.

— Искам да запиша основните данни, ако дойдеш в офиса.

Тя се усмихна и ми намигна кратко и дяволито. Когато влязохме в офиса, тя затвори вратата и се облегна на нея.

— Май твоят гараж не е много дискретно място, а, Хари?

— С Тим няма проблеми. — Гласът ми бе пресипнал.

Тя вдигна очи и погледна към тавана, след това към мен.

— Тя е на пазар.

— Ти бързо схващаш, нали? — Тя се засмя, бърчейки нос. — Не ми се иска да се държа тайнствено, но някои съпруги не обичат мъжете им да си приказват с разни момичета.

— Ан не е от тях. — Усетих как косъмчетата на тила ми настръхват така, както настръхва котка, която види куче.

— Извинявай. Не исках да съм нетактична. — Тя пъкна ръце в джоба на шлифера си и ми се усмихна. — Искам да те поканя на купона, който организирам в събота вечер. Ще бъде един човек, който може би ще е в състояние да ти помогне. Той е в радио бизнеса, но си помислих, че може би ще е добра идея да се срещнеш с него.

— Радио бизнес ли? Нищо не разбирам от тези работи.

— Не е нужно да разбираш. Той ми беше споменал, че търси агенция за резервни части. Иска агенцията да е в Уест Енд. Ти имаш много свободно пространство тук. Можеш да складираш стоката му. Ще се оправяш със стоката. Ако някой иска резервни части, ще трябва да дойде при теб. Не мислиш ли, че това е добра идея?

Веднага видях, че идеята е добра.

— Ще се възползвам от възможността, ако той ми я даде, но ще ми я даде ли?

Тя се усмихна.

— Може и да ти я даде. Аз имам известно влияние върху него. Ела да те запозная в събота. Имаш ли фрак?

За малко да кажа, че нямам, но се спрях навреме.

— Такъв купон ли ще бъде?

— Естествено. — Веждите ѝ скочиха нагоре. — Ако искаш, доведи жена си, или може би смяташ, че ще е по-добре, ако това остане бизнессреща. Понякога жените се пречкат, нали, Хари?

— Няма да доведе Ан.

Тя кимна, погледна към елегантните си обувки от телешки бокс, след това пак погледна към мен.

— Значи уговорено? Ела в апартамента ми. Намира се на втория етаж, над Кенуик, бижутера, вдясно. Ела около осем часа.

Изведнъж си спомних, че бях обещал на Бил да отидем на кино в събота вечер. Мозъкът ми работеше бързо. Дали не можем да се измъкна и да оставя Бил да заведе Ан? Така тя нямаше да е сама вечерта.

— Ще ми направиш ли една услуга?

— Разбира се. Каква?

— Би ли ми се обадила около седем часа в събота? Просто набери номера и когато вдигна телефона, затвори.

Черните искрящи очи изучаваха внимателно лицето ми.

— Алиби ли си подготвяш, Хари?

Усетих, че ми става горещо.

— Има ли значение? Ще се обадиш ли?

Тя кимна.

— Ще се обадя.

Исках тя да си отиде веднага, преди да е дошла Ан. Направих крачка към вратата.

— Кое беше това дребно човече, с което разговаряше преди малко, Хари? — попита тя небрежно, докато вземаше чантата си от бюрото.

— Това е Бил Иейтс. От години сме приятели.

— Какво работи той? Пощальон ли е?

— Да, в момента. Но са го повишили. От понеделник преминава в охраната.

— Охрана? Че в пощите има ли охрана?

— Има охрана в камионетките, когато пренасят ценни препоръчани пратки.

— Така ли? Не знаех. Изглежда готин.

— Готин е. Той е най-добрият ми приятел.

Изпратих я през гаража до изхода.

— Довиждане, Хари.

— Довиждане и благодаря.

Докато тя излизаше през вратата на улицата, влезе забързана Ан, скрита под чадъра си. Разминаха се така близо, че ако бяха протегнали ръце, щяха да се докоснат. Видях как Глория погледна плътните

чорапи на Ан и тежките ѝ протрити обуца, а след това продължи надолу по улицата.

Скрита под чадъра, Ан не беше я забелязала.

Изведнъж зърнах главата на Тим да се подава изпод колата. Той погледна към Ан, а след това към мен. Почувствах се като джебчия, хванат на местопрестъплението.

IV

Около три часа в петък следобед казах на Тим, че ще слеза до Уордс на Чеъринг Крос Роуд, за да взема няколко резервни крушки „Гном“.

След като купих крушките, отидох до „Братя Мое“ и си взех един смокинг под наем. Бях осребрил чека на Бил, имах пари, така че цялата операция мина без засечка. Дадох ми куфар, в който да отнеса костюма, ризата и аксесоарите, и аз го занесох до гарата Чеъринг Крос, където го оставих на багажното гише. Не мислете, че бях особено щастлив от тази измама. Не бях, но не можах да намеря сили да кажа на Ан, че Глория ме е поканила на парти, а нея няма да я взема със себе си.

За първи път, откакто се бяхме оженили, щях да отида някъде без нея, а което е още по-лошо, щях да отида при друга жена. През цялото време си повтарях, че това е служебна среща, че това е шанс, който се пада на човек веднъж в живота. Уверявах се, че ще съм пълен глупак, ако откажа на поканата на Глория, но знаех, че е грешка, задето не настоявах Ан да дойде с мен. Но да й кажа, че Глория ме беше поканила в апартамента си, след като Ан всъщност ме беше питала дали Глория не е причина за нашите недоразумения, просто не ми беше по силите. Знаех, че ако й го кажа, просто няма да мога да я погледна в очите. Освен това знаех, че тя няма да дойде, че не може да дойде. Нямах вечерна рокля. Реших да улесня нещата, като просто премълча.

Съботата беше хубава, след цяла седмица непрестанни дъждове. Следобед Ан приготви вечерята и отдели малко време, за да изглади единствената си сваятна рокля. За нея бе голямо щастие, че ще ходи на кино заедно с Бил и мен. Не бяхме ходили на кино от шест месеца и се чувствах много зле, като гледах колко е въодушевена, а знаех, че аз няма да отида с тях.

За вечеря беше направила печено заешко в тесто — любимото ястие на Бил — и около седем часа тя влезе в дневната и обяви, че

всичко е готово.

Очите ѝ грееха, тя изглеждаше красива в своята проста рокля и като я погледнах, когато застава пред мен за одобрение, усетих такива угризения на съвестта, че сякаш ме прерязаха с нож.

— Изглеждаш страхотно, Ан. — Станах и се приближих до нея. — Кой казва, че не съм се оженил за красавица?

— Добре ли изглеждам? — Тя протегна ръцете си напред и аз я целунах. — Всичко е готово. Надявам се, че Бил няма да закъснее.

— Остават десет минути до седем. Ще дойде всеки момент. Имай вяра на Бил. Той няма да изпусне заешкото.

— Кой говори за заешко? — попита Бил от вратата. Той беше облякъл най-хубавия си син костюм, а червендалестото му лице бе прясно избръснато. Влезе в стаята и подаде голям букет розови детелини, като се хилеше смутено.

— Заповядай, Ан. Не вярвам да издържат дълго. Купих ги долу на ъгъла.

Като видях как лицето на Ан грейна, когато тя пое цветята, направо ми стана лошо. Започнах да се колебая дали пък да не се откажа от партито у Глория. Не бях виждал Ан по-красива. Дори Бил, който обикновено не забелязваше такива неща, имаше какво да каже по неин адрес.

— Знаеш ли, Хари, оженил си се за прекрасно момиче. Няма как да не го забележа днес.

Ан се засмя.

— Я, мълчи, Бил. Това въобще не е комплимент. Ела да хапнем. Не искам да закъснеем.

Седнахме на масата малко след седем. Всеки момент Глория щеше да звънне и от телефонния разговор щеше да започне поредица от лъжи, които щяха да продължат до безкрайност. Тази мисъл ми развали апетита и се засрамах от самия себе си.

Бил беше прекалено зает със заешкото и не забеляза, но Ан веднага усети, че нещо не е в ред.

Тя ми се усмихна малко неуверено.

— Добре ли си, Хари?

— Добре съм — усмихнах се сковано аз. — Страхотно е, нали, Бил?

— Много е хубаво. Ако някога се ожения, ще накарам жена ми да се научи да го готви по този начин, но бас държа, че няма да може да го прави толкова добре, колкото Ан.

Телефонът иззвъня. Ан се надигна.

— Не ставай. Аз ще се обадя — казах аз и скочих към вратата. Толкова бързах да изпреваря Ан, че си съборих стола и ножът и вилицата ми паднаха на пода.

Отваряйки вратата, забелязах изненада на лицето на Бил, а лицето на Ан бе замръзнало, с напрегнато изражение в очите.

Слязох в офиса и вдигнах слушалката.

— Ало?

— Ами ти ми каза да позвъня, Хари, и ето, че ти позвъних.

Този дрезгав глас предизвика тръпки по гърба ми.

— Благодаря. — Шепнех в слушалката. — Ще дойда малко след осем.

— До скоро виждане тогава. Всичко наред ли е?

Пак се бяхме превърнали в конспиратори.

— Да. Довиждане засега.

— Довиждане, Хари.

Бавно оставих слушалката на мястото ѝ. Останах няколко секунди до бюрото. Не беше необходимо да лъжа Ан. Можех да ѝ кажа, че Глория е позвънила и ме е поканила в апартамента си, за да се срещна с този човек. Но знаех, че не мога да се изправя срещу нея и Бил, знаейки, че в тази работа има нещо повече от среща с този човек.

Отидох до вратата на офиса и погледнах дългия тъмен гараж. Опитах се да събера кураж, да се кача горе и да им кажа.

— Хари? Какво има?

Ан беше излязла на площадката.

— Старият Луис. Пак има повреда. Ще трябва да отида, Ан.

Думите излязоха сами от устата ми, без дори да ги обмисля.

— О, Хари! Не можеш да идеш тази вечер.

Бавно заизкачвах стълбите.

— Много съжалявам, скъпа, но няма как — казах аз и като се приближих, обвих талията ѝ с ръка, придърпах я към себе си така, че да не виждам очите ѝ. — Трябва да вървя. Имам твърде малко клиенти, за да мога да си позволя да изоставя някой от тях.

— Какво има? — попита Бил и стана от масата.

— Повреда край Еджуеър. Трябва да отида. Това е един стар клиент. Виж какво, най-добре е ти да заведеш Ан на кино, а аз ще се върна веднага, щом мога.

— Трябва ли да идеш, Хари? Дявол го взел! Не може ли да повика някой друг? — попита Бил. — Еджуеър е толкова далече.

— Той може да повика и някой друг, но ако го направи, повече няма да го видя. Той е най-добрият ми клиент, Бил. Трябва да отида.

— Хари, не искам да ходя на кино без теб.

Потупах я по ръката.

— Я стига глупости! Разбира се, че трябва да отидеш! Нямам време да спорим по въпроса. Трябва да си взема гащеризона и да извадя камиона. Ти върви с Бил.

— Не, сигурна съм, че Бил ще разбере. Ще дойда с теб, Хари.

Това не бях го очаквал. Усетих се изваден от равновесие.

— Не ставай глупава, Ан. Ще ми пречиш. Ти иди с Бил.

В момента, в който го изрекох, разбрах, че едва ли бих могъл да кажа нещо по-лошо. Видях как тя замръзна, след това се изчерви.

— Извинявай, Хари. Ти си напълно прав, глупаво се държа. — Тя се обърна към Бил. — Ще имаш ли нещо против да ме заведеш, Бил? Бих искала да отидем.

— Разбира се, че ще отидем — каза Бил.

— Мога ли да ти помогна, Хари, за да тръгнеш по-бързо? — Докато говореше, тя не ме погледна. Ако ме беше ударила през лицето, едва ли щях да се чувствам по-отвратен от себе си.

— Не се притеснявай. Довършете си вечерята. Аз ще отида да се преоблека.

Тръгнах към спалнята и пътьом улових погледа на Бил. Личеше, че подозира нещо. Не изпускаше нищо от очи. Докато вадех чист гащеризон от гардероба, усещах, че ръцете ми треперят.

Слязох долу, отворих вратите на гаража, запалих камиона и го изкарах на улицата. След това пак се качих горе.

И двамата седяха на масата. Ан не ядеше, но Бил бързо унищожаваше плодовата салата, сякаш нищо не беше се случило.

— Ами, тогава аз тръгвам. Приятно прекарване.

Те ме погледнаха, но аз вече излизах заднешком от стаята. За да не ми се налага да срещам погледите им, запалих цигара.

— Надявам се да се справиш лесно, Хари — каза Ан тихичко.

— Ще се справя. Приятно прекарване.

— Довиждане, Хари — каза Бил.

— Довиждане.

Слязох долу и се качих в камиона с чувството, че съм извършил най-долното нещо в живота си.

Паркирах камиона на един паркинг недалече от „Странд“ и отидох пеша до гара Чеъринг Крос, откъдето получих куфара. Измих се и се преоблякох в тоалетната на гарата, после опаковах костюма и гащеризона си в куфара. Пак оставих куфара на багаж.

Когато излязох от гарата, беше станало осем без петнадесет. Имах достатъчно време, така че вървах пеша до „Бонд стрийт“. Стигнах до апартамента на Глория малко след осем.

Страничният вход към апартамента се намиреше в една малка уличка. Външната врата бе боядисана в пурпурно червено, а в сандъчетата пред прозорците имаше мушката и фунийки, които придаваха на апартамента весел, континентален вид. Наблизо бяха паркирани три коли — един Кадилак, един Хамбър и Буик '39 година, който бях виждал вече.

Поколебах се, поогледах прозорците, продължавах да не съм много сигурен дали да позвъня или да се измъкна. Позвъних.

След няколко минути вратата се отвори.

— Здравсти, Хари.

Направих крачка напред, след това се спрях. Тя бе облечена в черна вечерна рокля, изрязана толкова дълбоко, че се виждаше горната част на гърдите ѝ и гънката между тях. На вечерната светлина раменете ѝ изглеждаха бели като порцелан, а лампата в антрето осветяваше пайетите около деколтето на роклята ѝ и се отразяваше от големия диамантен клипс, който носеше в косата си.

Това бе най-вълнуващата и чувствена жена, която някога бях виждал, и само един поглед към нея предизвикваше у мен вълна от толкова силни чувства, че направо се изплаших.

— Боже! Ти изглеждаш много добре. — Тя протегна ръце и хвана моите. — Другите мъже ще позеленеят от злоба.

— Ти сякаш си излязла направо от някой филм.

— Наистина ли? Това е първият комплимент, който ми правят тази вечер. Облякох тази рокля специално заради теб. Харесва ли ти?

— Страхотна е: направо съм туш.

— Ами ела да се запознаеш с останалите.

— Той тук ли е?

— Да. Казва се Дикс, Ед Дикс. Когато партито позагрее малко, ще намеря възможност вие двамата да си поприказвате.

Тя ме поведе по една стръмна стълба към дълга стая с нисък таван, която бе изпълнена с цигарен дим. Пердетата бяха спуснати, така че оскъдната вечерна светлина не проникваше вътре и бяха запалени няколко малки лампи по стените.

— Приятели, запознайте се — това е Хари Колинс, новият ми приятел — каза Глория още от вратата.

Това ме изненада, но не можех нищо да направя. Оставих я да ме отведе в центъра на стаята.

— Отляво надясно — продължи тя, като говореше бързо — Бети, Кони, Пола и Мадж. Не се оставяй да им паднеш в лапите, а вие, момичета, помнете, че той е моя собственост.

Всички момичета бяха облечени в скъпи дрехи, прекалено гримирани — две блондинки, една червенокоса и една платинено руса. Нито една не ми се стори привлекателна.

Поклоних се леко към всяка от тях, докато Глория провря ръка в моята и започна да ме наблюдава със собственическо изражение, от което се почувствах доста объркан.

Всички се усмихваха. Пола, червенокосата, ми намигна, докато Мадж, едната от блондинките, изви очи.

Едно леко подръпване по ръкава ме накара да се извърна към мъжете.

Трима от тях бяха облечени в черни смокинги, а четвъртият носеше перленосив дневен костюм, с американска кройка. Носеше ръчно рисувана вратовръзка с конски глави на жълт фон. Беше висок и едър, на около двадесет и пет — двадесет и шест години, с тъмни очички, които ме пронизваха, малки, прекалено червени устни и масивна челюст.

— Еди, запознай се с Хари Колинс.

Значи това беше Ед Дикс. От пръв поглед не го харесах.

— Здравсти, как е животът? — попита той, приближавайки се към мен с бавна, отпусната походка. Той говореше с ясно изразен американски акцент.

— Добре е. Радвам се да се запознаем.

Той ми хвърли една подигравателна усмивка.

— Радваш се, а? Хубаво. Запознай се с момчетата: Джо, Бери и Луис.

Тримата мъже имаха средна възраст около двадесет и седем — двадесет и осем години. Бери беше нисък и набит, с бяло сурово лице и червена като пламък коса. Джо беше едър, почти толкова як, колкото и Дикс. Имаше смачканото лице на боксьор. Луис беше рус, с женствен вид. Имаше тънък мустак и карамфил в бутониерата.

Видът на тези тримата не ми хареса кой знае колко повече от вида на Дикс. Но те явно се опитваха да се държат приятелски и всеки от тях се ръкува с мен с широка усмивка.

— Е, сега, когато се запозна с всички, можеш да си пийнеш — каза Глория и ме поведе през стаята към много елегантен бар. Мина зад него. — Какво ще пиеш? Уиски?

— Благодаря.

Очите ми пак се спуснаха по полускритите ѝ гърди. Докато тя беше заета с леда, едно от момчетата пусна плоча. След малко четирите двойки танцуваха, а Глория ги наблюдаваше, облегната на бара, като от време на време поглеждаше към мен. Сега имах време да огледам стаята, в която се намирахме. Беше скъпо обзаведена с модерни, пищни мебели. Подът бе покрит с излъскан паркет, а край стените бяха наредени големи дивани и кресла. В единия ъгъл се намираше най-големият телевизор, който някога бях виждал.

— Не искаш ли да танцуваш с мен, Хари?

— Не съм кой знае колко добър танцьор.

Тя излезе иззад бара.

— Не искаш ли да опиташ?

Сложих ръка около кръста ѝ, а тя се притисна до мен, така че усещах леките извивки на гърдите ѝ, долепени до ризата ми, и аромата на парфюма в косите ѝ. Пак усетих онова чувство, сякаш ме прерязаха с нож.

Да танцувам с нея беше все едно да танцувам сам. В един период ние с Ан често танцувахме, но откакто бях купил гаража, нямаше време за танци. Скоро открих, че не съм забравил да танцувам чак толкова, колкото очаквах, и след няколко танца Глория ми се усмихна.

— Кой казва, че не можеш да танцуваш? Ти танцуваш като Ед.

— Това комплимент ли е?

— Бих казала, че е комплимент. Няма нещо, което Ед да прави лошо. Такова нещо не съществува.

Дикс танцуваше с Мадж. Изглежда той се задоволяваше с това да стои с нея в един ъгъл и да се полюшва в такт с музиката, без да си движи краката.

Чак когато музиката спря и всички отидоха до бара за напитки, чак тогава се сетих за Ан. Добре, че не бях я взел със себе си. Тя щеше да се почувства безнадеждно не на място сред тези загладени, натруфени момичета. Като ги гледах на по-ярката светлина пред бара, аз се чудех дали не са проститутки: и четирите имаха студените блеснали очи, резките гласове и склонността към бърза фамилиарност на по-висшата категория дами от бранша. Тази идея ме сепна.

Като огледах мъжете, забелязах, че и те не са много по-висока класа. Бери може би беше посредник на конни залагания, Джо — второстепенен боксьор, а Луис можеше да е всичко, може би жиголо.

Не можех да определя Дикс. Явно той беше американец. В него имаше нещо, което ме предупреждаваше, че може да бъде опасен. Както се люлееше, подпрян на бара, дъвчейки дъвка, с уиски в ръка, а малките му очички хвърляха коси погледи към Глория, той ми напомняше типичен гангстер от филмите.

— Хари танцува божествено — обяви Глория. — Ед, трябва да си пазиш лаврите.

— Така ли? Ще трябва да взема мерки. — Той се извърна и се облегна с гръб към бара, за да ме огледа по-добре. — Ще ти покажа нещо, което не можеш да направиш, приятелче.

Той се отблъсна от бара, отиде до камината и взе един тежък стоманен ръжен.

— Ед се готви да се изфука — каза Глория и се засмя.

Той хвана ръжена в масивните си ръце, сви го на примка и след това, без видимо усилие, пак го изправи.

— Това не можеш да го направиш, а, приятелче?

Поклатих глава.

— Ще трябва да се поупражнявам.

Той хвърли ръжена, който издрънча в камината, и се върна на бара.

— За бога! — каза Глория ядосано. — Защо трябва да ми разваляш ръжена? Ние всички знаем, че ти си най-силният мъж на

света.

Някакъв грозен блясък изскочи в очите на Дикс.

— Говори само когато те питат, многознайке, или ще получиш един плесник там, където ще ти е най-полезно.

Лицето на Глория замръзна, но тя намери сили да се разсмее.

— Какви приказки само! Ти още ли живееш в пещерите, Еди?

Само с едно движение той я хвана за китката, завъртя я и я плесна отзад. Силното изплющяване на ръката му напомни на пистолетен изстрел. Глория остро изпищя.

Усетих, че кръвта нахлува в главата ми. Свих юмруци и се приготвих да го ударя, но Джо бързо застана между нас, с гръб към мен, обърнат с лице към Дикс.

— О, Ед, не можеш да се държиш така с една дама — каза той меко и се премести надясно, когато аз се опитах да го заобиколя, и пак ми препречи пътя.

— Забравих — каза Дикс, поглеждайки ме над главата на Джо. — Тя все много бърза да си пуска остроумията.

— О, я мълчете! — възкликна Глория. — Ти не си нищо повече от една маймуна с тежки юмруци, Ед. — Тя разтри задните си части и направи гримаса. — Обзалагам се, че си ми оставил отпечатък.

— Обзалагам се, че не съм — каза Дикс и изведнъж се ухили. — Хайде да погледнем.

— Наистина, Ед! — Тя се обърна към Луис. — Сложи една плоча и да потанцуваме.

Напрежението се разсея и останалите започнаха да танцуват. Глория се плъзна в ръцете ми и аз леко я поведох настрани от останалите.

— Заболя ли те?

Тя се засмя.

— Не обръщай внимание на Ед. Лесно размахва ръце, но това нищо не значи. Ти имаше вид на човек, който се готви да се бие.

Продължавах да съм напушен.

— Щях да го фрасна.

— Никога не прави това, Хари. Той е прекалено силен и бърз. В Щатите е излизал на ринга срещу боксьори като Бакси и Мориело. Не си въобразявай, че можеш да се справиш с него. Дори Джо, който е бил професионалист, не би се бил срещу него.

— Все едно, ако той пак те удари, ще го ударя и аз.

Тя ме погледна с блеснали очи.

— Вярвам, че ще го направиш, Хари, но той нямаше нищо лошо предвид.

Пак пихме, после пак танцувахме, после пак пихме. Бери се понапи. Усетих, че и аз самият се замайвам. Не бях свикнал да пия уиски, а всеки път, когато музиката спре, намирах на бара ново питие за мен, и всеки път бяха доста силни.

Изведнъж в ъгъла започна кавга между Бери и Мадж. Тя беше толкова пияна, колкото и той, но не чак толкова пияна, колкото на него му се искаше да бъде.

Той се опитваше да я издърпа в някоя друга стая, когато Глория видя какво става.

— Ед! Моля те, иди и оправи нещата. Пет пари не давам какво ще й прави той извън моя апартамент, но за нищо на света няма да позволя да го прави в моята спалня!

Дикс се усмихна лениво.

— И какво от това? Остави човека на мира.

— Ако ти не ги разтървеш, ще го направя. Отивам!

Той вдигна рамене и отиде при Бери.

— Като пийне малко, става направо животно — ми каза Глория, сбърчвайки нос.

Дикс каза нещо на Бери, който пусна Мадж и седна с навъсено лице. Дикс се върна на бара.

— Ед, не е ли време да си поговорите с Хари?

— Добре, да отидем в другата стая, Хари.

— И не ми лягай на леглото както миналия път — каза Глория.

— Нали леглата са за лягане?

Той ми кимна с глава и аз го последвах през стаята. Като минавахме край Бери, той ни каза:

— Вие, момиченца, нослетата си ли ще пудрите?

Дикс се обърна и посегна към Бери с бързината на светкавица.

Зашлеви Бери, преди той да успее да вдигне ръце, за да се защити. Удари го толкова силно, че той падна от дивана на земята.

— Ед! — изкрещя Глория.

Другите момичета бързо се дръпнаха към стената, за да са встрани. Луис и Джо останаха неподвижни. Луис имаше изплашен

вид, а Джо се ухили и пъхна ръце в джобовете на панталоните си.

Дикс застана над Бери, който лежеше на едната си страна, вдигнал очи към него, едната му буза бе червена като огън.

— Какво каза, бе, отрепко? — попита Дикс със заплашително тих глас.

— Нищо не казах — каза Бери, без да се помръдне.

Дикс отпусна масивните си рамене под свободното си сако и се обърна към мен.

— Хайде да поговорим.

Той отиде в другата стая, без да се обръща. Все още изненадан и малко стреснат от невероятната скорост, с която той се бе придвижил през стаята, за да удари Бери, аз го последвах и затворих вратата.

Намерих се в една пищно обзаведена стая в синьо и сребърно. До едната стена имаше двойно легло, чиято горна част бе облицована в син сатен. Другата стена бе цялата скрита от вграден орехов гардероб. Имаше огромно огледало, с лампи и то заемаше по-голямата част от третата стена и тоалетка, покрита с лосиони, парфюми и кутийки с кремове, точно срещу леглото.

Дикс ходеше нагоре-надолу из стаята с ръце в джобовете.

— Страхотно местенце, а? Ще ти хареса ли да си спинкаш сред толкова дантели?

— Няма да ми хареса, но на повечето момичета би им харесало.

— Да, предполагам, че е така. Паркирай се някъде. Искам да поговорим.

Той се приближи до леглото и се изтегна на него. Извади цигара, хвърли пакета към мен и след това запали.

— Глория ми каза, че си имал голям гараж на „Ийгъл стрийт“. Тя каза ли ти, че си търся агенция в Уест Енд?

— Спомена ми.

— На „Ийгъл стрийт“ ще ми бъде много удобно. Мислиш ли, че ще можеш да се заемеш с това?

— Не виждам защо не. Какво точно ще трябва да правя?

— Отначало нищо особено. По-късно ще трябва да държиш на склад всички изделия, които моята компания произвежда, и ще трябва да внимаваш да не ти свърши някое изделие от определен вид. Има около хиляда и петстотин резервни части за телевизора, който ние произвеждаме, и всяка част си има кодов номер. Търговците ще правят

поръчките по номера, а ти ще им ги доставяш. Това е цялата работа. Ще получаваш по десет процента от печалбата.

— Колко ще излезе това?

Той вдигна рамене.

— Зависи, естествено. Не може да е по-малко от петдесет лири на седмица.

Опитах се да скрия изненадата си, но той ме наблюдаваше внимателно и аз усетих, че съм се издал, че това е много повече, отколкото бях очаквал.

— Звучи добре.

Той ми пусна една ленива, пренебрежителна усмивка.

— Никак не е лошо. Ако стане, за теб ще е направо спасение, нали?

— Е, да, в момента нещата доста са се затегнали.

— Какво ще кажеш, ако дойда да огледам мястото? Ако е достатъчно голямо, може да направим бизнес. В момента нищо не мога да ти обещавам, но не виждам защо да не работим заедно в бъдеще. Ти какво ще кажеш?

Въобще не бях сигурен, че искам да стана партньор на един толкова жесток човек. През последния половин час бях свидетел на две демонстрации на неговия темперамент. Не ми харесваше. В него имаше нещо, което ме изпълваше с недоверие. Но си помислих за парите, които предлагаше, и това наклони везните в посока, противоположна на моите предубеждения. Ако имах постоянен доход от петдесет лири, скоро щях да престана да съм на червено и да си стабилизирам финансите.

— Ще положа усилия, ако ми дадеш възможност да опитам.

Той ми хвърли един кос поглед.

— Ще трябва, приятелче. Ако се постараяш повечко, ще работим заедно. Ако не — ще отпаднеш.

— Звучи ми съвсем честно.

— Тогава е решено. — Той се търкулна от леглото, оставяйки отпечатък от масивното си тяло на възглавницата и светлосиньото покривало. — Ще мина по някое време в понеделник да огледам мястото. Тогава ще се договорим окончателно.

— Ще те чакам.

Върнахме се обратно в голямата стая. Бери, Луис, Мадж и Кони играеха карти. Глория и Джо се занимаваха с някакви монети на бара. Другите две момичета не бяха в стаята.

— Къде са Пола и Бети? — попита Дикс и се приближи до бара.

— Отидоха си — каза Глория.

— Това е добре. И вие си отивайте, момчета. Вземете си и фустите с вас. Купонът свърши.

Очаквах, че Глория ще протестира, но тя нищо не каза. Четиримата около масата оставиха картите и се изправиха. Момичетата отидоха в спалнята, за да си вземат палтата. Бери и Луис останаха с известно неудобство до вратата. Лицето на Бери бе започнало да посинява на мястото, където го бе ударил Дикс.

— Ще се видим утре, приятели — каза Дикс. — По обичайното време.

— Добре — каза Джо.

Погледнах си часовника. Беше единадесет и половина. Ан сигурно вече се беше прибрала. Не бях усетил колко бързо е минало времето.

— И аз трябва да тръгна.

— Спокойно. Нека първо се отървем от тези скапаняци — каза Дикс и започна да отваря пакетче дъвки. — Дай му едно питие, Глори.

— Не искам повече питиета.

— Дай на човека едно питие!

Докато Глория наливаше уискито, момичетата се появиха, облечени с палтата си. Те си взеха довиждане доста притеснено и по всичко личеше, че си отиват с облекчение.

След като си заминаха, Дикс каза:

— По всичко личи, че ние с Хари ще работим заедно, Глори. Ако помещението му е подходящо, в понеделник ще се договорим.

Глория ми се усмихна, очите ѝ светеха.

— Радвам се. Ще бъде приятно да работите заедно с Ед. И аз ще те виждам по-често.

— Глори не е глупачка — каза Дикс, който явно беше в много добро настроение. — Тя ми е давала някои много добри идеи и в миналото и тази също може да се окаже много резултатна. — Той вдигна чашата си. — За надеждата, Хари.

Довърших уискито си.

— Трябва да си отивам вкъщи — казах аз и погледнах тревожно часовника си.

— Защо бързаш толкова? — попита Дикс и вдигна тежките си вежди. — Ела с нас до Клуба на милионерите. Тази вечер ще го ударим на живот.

— Не, съжалявам. Много ви благодаря, но трябва да вървя.

— Той си има жена, Ед — каза Глория. — Почакай, докато и ти се ожениш. Няма да можеш да излизаш до късно, когато си поискаш.

Усетих, че целият се изчервявам.

— Няма ли? — попита Дикс. — Я не ме будалкай. Ще си излизам и ще се прибирам, когато си поискам, а ако на нея не ѝ харесва, знаеш какво може да направи.

— Пещерняци като теб могат направо да ме довършат.

Дикс се ухили.

— Преди малко щях да те довърша и ако не внимаваш, може да се опитам пак да го направя.

Глория бързо се отдалечи заднешком, като се смееше.

— Стига вече, моля те. И без това цялата съм синя. Е, Хари, щом трябва да си отидеш, значи трябва.

— Сутрин ставам рано. Трябва да успея да се наспя.

— Ами довиждане тогава — каза Дикс и ми хвърли една подигравателна усмивчица. Подаде масивната си ръка. Стисна ме толкова силно, че за малко да ми строши кокалчетата. — Ще се видим в понеделник.

— Да.

— Ще дойда да те изпратя — каза Глория.

Слязохме по стълбите до едва осветеното антре.

— Всичко ще е наред, Хари. Той те хареса. Познавам симптомите. Той не се ръкува с хора, които не са му харесали.

— Благодаря ти.

Тя ми се усмихна.

— И аз те харесах, Хари.

Стояхме един срещу друг и се гледахме. В очите ѝ пак се появи онова нещо, което изведнъж ме запали. Тя леко се приближи към мен и аз я прегърнах.

— По-добре недей, Хари — промълви тя, но повдигна лицето си към мен и ръцете ѝ обвиха шията ми.

Устата ми се долепи до нейната. Усетих как устните ѝ се впиват в моите, след това омекват и се разтварят. Стояхме в полумрака, притиснати един към друг.

Да я целуваш беше все едно да те носи ураган. Когато тя ме отблъсна, дъхът ми стържеше някъде дълбоко в гърлото ми, сърцето ми биеше с всички сили и сякаш около гърдите ми имаше железен обръч, който ме задушаваше.

— Лека нощ, Хари.

Тя отвори външната врата. В светлината на луната видях как гърдите ѝ бързо се повдигат и спускат, а очите ѝ блестят.

Излязох навън с несигурна крачка. Опитах се да кажа нещо, но не можах да произнеса нито дума. Продължавах да стоя така, опитвайки се да контролирам дишането си, когато тя затвори вратата, оставяйки ме на осветената от луната улица.

V

Докато вървях от апартамента на Глория до гара Чезринг Крос, за да си взема куфара, изработих план за действие.

Целувката за сбогом плус уискито ме бяха превъзбудили така, сякаш бях взел цяла шепа таблетки „Бензедрин“. Сега бях абсолютно убеден, че мога да се справя със ситуацията. Щях да печеля по петдесет лири на седмица! Трябваше да кажа на Ан, естествено, но това можеше да стане, без да я засегна. Не можех да разбера защо съм бил такъв глупак, че да я лъжа. В сегашното ми настроение ми изглеждаше направо смешно да не ѝ кажа, че не мога да отида на кино с нея, защото имам важна бизнессреща. Трябваше да изясним всичко още щом се прибера у дома. Това щеше да означава да ѝ кажа още няколко лъжи, но нямаше как.

Освен това и Глория. Аз не я обичах, разбира се, но тя ми беше завъртяла главата. Някои момичета могат да завъртят главите на мъжете дори когато те са истински влюбени в съпругите си. Това е нещо съвсем обикновено, става всеки божи ден, винаги е ставало и винаги ще става. Един живот живее човек, мислех си аз, и трябва да си пълен глупак да пропуснеш тази възможност. Глория иска да я любиш. Ти искаш да я любиш. Е, това може да не изглежда кой знае колко добре от гледна точка на Ан, но мъжете правят такива работи всяка нощ, тогава защо да не го направиш и ти? А човек не се тревожи за това, което не знае. Стига Ан да не научи, а аз ще се погрижа много старателно тя да не разбере, тогава каква вреда може да има в тази работа?

Изкарай една любовна авантюра с Глория, казах си аз, после сложи край. Отношенията ти с Ан ще се оправят още повече, след като успееш да изхвърлиш Глория от главата си. Не се залъгвах, че Глория ме обича — нищо подобно. Тук любовта въобще не играеше. Това бе една физическа буря, в която бяхме попаднали и двамата. Ще излезем от нея и това ще е всичко.

Наистина вярвах на това, което си казвах. Стига Ан да не разбере, всичко щеше да бъде наред. Давай, казах си аз, без да рискуваш, но и без да пропуснеш тази възможност.

Докато вървах по „Ийгъл стрийт“, усещах, че съм изпълнен с любов към Ан. Тя беше добро момиче. Нямахме по-добра от нея. Обичах я повече от всеки друг на този свят. Тази работа с Глория нямаше да промени чувствата ми към Ан. Ще изхвърля Глория от главата си. Трябваше да го преживея колкото е възможно по-бързо, а след това да я забравя. Всичко бе съвсем просто.

Когато отворих вратата, лампата в спалнята бе запалена. Ан беше в леглото, косите ѝ бяха спуснати по раменете, а когато ме погледна, очите ѝ бяха сериозни и разтревожени.

— Е, аз се върнах.

— Да, Хари.

Влязох в стаята и затворих вратата.

— Хареса ли ти филмът?

— Хубав беше.

Приблжих се до леглото и ѝ се усмигнах. Уискито казваше своето и аз се чувствах на деветото небе.

Само след миг ще махна този изплашен, тревожен поглед от очите ти, скъпа, казах си аз. Само почакай да чуеш какво имам да ти кажа.

— Ан, трябва да ти призная нещо.

Видях я, че трепна.

— Късно е, Хари. Не е ли по-добре да се събличаш?

— Казах, че трябва да ти призная нещо. Не си ли любопитна да чуеш какво е?

— Какво е?

Видях, че ръцете ѝ се свиха в юмруци и тя бързо ги пхна под завивката.

— Старият Луис не се е обаждал тази вечер. Излъгах те.

Тя продължи да ме гледа напрегнато, после каза:

— Знаех го, Хари.

Това ме ядоса. Развали ми това, което си бях намислил да кажа. Загледах я.

— Знаела си? Откъде си знаела?

— Има ли значение? Беше съвсем ясно, Хари. По-добре се събличай.

— Виж какво, ти си мислиш неща, които нямаш право да си мислиш. Излъгах те просто защото не исках да събуждам у теб напразни надежди. Не трябваше да го правя, но не бях сигурен дали ще получа това предложение. Не исках да те разочаровам.

Тя продължаваше да ме гледа напрегнато, все така разтревожена, но изведнъж усетих, че вече не се страхува толкова.

— Не разбирам за какво говориш.

Седнах на леглото до нея.

— Естествено, че не разбираш! Помниш ли, когато ти казах, че трябва да измисля нещо, за да се измъкнем от тази каша? Ами, ето на, измислих едно нещо. Има една компания, която произвежда телевизори. Всъщност старият Луис ми беше споменал за нея, докато оправях колата му. Той ми беше казал, че те търсели представителство в Уест Енд. Реших да направя нещо по този въпрос. Поразпитах тук-там и успях да се свържа с човека, от когото зависи тази работа. Името му е Ед Дикс. Помниш ли, когато вчера излязох, за да купя онези крушки? Тогава се срещнах с него. Отначало той не прояви особен интерес, но аз не го оставих на мира и накрая той ми каза, че ще трябва да говори със своите хора и ще ми се обади. Тази вечер, когато казах, че се е обадил Луис, всъщност се обади той. — Ето какво прави уискито. Лъжите идваха толкова убедително, че аз самият започвах да си вярвам. — Той ми каза веднага да отида у тях. По гласа му личеше, че има известни съмнения, но аз реших, че ще успея да го спечеля на моя страна. Не бях сигурен обаче, така че реших да не казвам нито на теб, нито на Бил. Исках да бъда стопроцентово сигурен, преди да ви обявя новината. Е, работата е в кърпа вързана, Ан, ако той реши, че гаражът е достатъчно голям. Той ще дойде да го види в понеделник и аз съм сигурен, че ще успея да закова нещата. И слушай, Ан, това наистина е нещо голямо — ако имаме късмет, може наистина да се разрасне. Той казва, че ще печеля не по-малко от петдесет лири на седмица! Помисли си само! Петдесет на седмица! Дявол го взел, сега ще мога да ти купя една дузина панталони, всичко, което пожелаеш!

Тя седна, изплашеното, разтревожено изражение беше изчезнало, очите ѝ блестяха.

— О, Хари! Толкова ме изплаши!

Обвих я с ръка и я притеглих към себе си.

— Зная, че не трябваше да те лъжа, Ан, но откъде да зная, че ти ще ме усетиш? Помислих си, че ви праметнах с Бил. Ако ми беше минало през ум, че ти не ми вярваш, че отивам при Луис, щях да ти кажа истината. Дявол да го вземе! Защо не ми каза? Защо се правеше, че ми вярваш, когато не си ми вярвала? През главата ти са минали какви ли не глупости, нали така?

— Извинявай, Хари. Наистина съжалявам.

— Трябва да съжаляваш, Ан. Съвсем скоро си говорехме, че не трябва да губим вяра един в друг. Е, тази вечер сигурно не си ми имала голяма вяра.

— О, Хари, прости ми. Бях толкова разтревожена. Помислих си...

— Няма значение какво си си помислила. — Не исках да чуя от нея как си е помислила, че съм отишъл при Глория. — Сега всичко е наред. В понеделник, ако всичко върви добре, аз ще съм шеф на представителство, което ще печели по петдесет лири на седмица. Помисли си само!

— Това е като отговор на всичките ми молитви — каза тя и обви шията ми с ръце. — Може да смяташ, че се държа глупаво, Хари, но бог е добър към нас. Снощи се молих за нас. Молих се за нас и малко преди ти да се върнеш. Не можех да повярвам, че нещо между нас непоправимо се е разрушило. Между мен и теб това е невъзможно, Хари.

VI

Когато вече бях започнал да се притеснявам, че той няма да дойде, Дикс вкара огромния синьо-червен кадилак в гаража.

Целия ден бях като на тръни. След като бях приключил с наливането на бензина рано сутринта, бях си облякъл най-хубавия костюм и ги чаках, а часовете се нижеха бавно.

Дикс беше на волана. До него се бе изтегнал Бери. Дикс носеше черен костюм с тъничко бяло райе и перлено сива мека шапка. Ослепителната му ръчно рисувана вратовръзка изглеждаше съвсем неуместно с този костюм — всъщност, като си помисли човек, тя щеше да изглежда неуместно с всеки костюм.

Бери носеше сив костюм с черна мека шапка. Имаха такъв вид, сякаш току-що бяха излезли от гангстерски филм с Хъмфри Богарт: колата, дрехите, начинът, по който изскочиха от колата и оставиха вратите широко отворени, всичко това страхотно ми приличаше на Холивуд на живо.

— Здравсти, здрасти — каза Дикс, когато ме видя. — Значи това е мястото. — Той стоеше с ръце в джобовете и се оглеждаше наоколо. — Има ли прекаран ток?

— Има изводи на десет места.

— Не е ли малко кофти осветлението?

— Когато работим, ползваме подвижни лампи. Така се пести електричество, но мога да прекарам това-онова, ако мислиш, че ще е нужна повече светлина.

Той изсумтя.

— Във всеки случай има достатъчно място — това тук ми прилича на хамбар. Виж какво, приятел, какво ще кажеш, ако се поразходим и се поогледаме наоколо? Като свършим, ще дойдем в офиса, онова там той ли е?

— Да.

Малко разочарован се прибрах в офиса и седнах. През прозореца ги наблюдавах как се мотаят из гаража. Ан подаде глава през задната

врата.

— Дойдоха ли?

Беше облякла най-хубавата си рокля специално за случая и лицето ѝ бе зачервено от вълнение.

— Ей там са.

— Боже! Това тяхната кола ли е?

— Нали е страхотна? Този трябва да е червив с пари.

Тя се приближи до прозореца и надникна в гаража.

— Внимавай да не те видят.

— Той е много изтупан, Хари.

— Американец е. Нали ги знаеш как се докарват американците?

— Бих предпочела да не е чак толкова изтупан. Кой е другият с него?

— Някакъв негов човек. Казва се Бери. Не зная нищо друго за него.

Ан се дръпна от прозореца. Изглеждаше разтревожена.

— Ти сигурен ли си, че няма да имаме проблеми с тези хора?

Погледнах я.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами в тях има нещо...

— За бога! Какви проблеми можем да имаме! Виж сега, бъди така добра и остави тези неща на мен. Няма защо и ти да се срещаш с тях. Всъщност аз нямам намерение да се сближавам прекалено с тях. Най-добре е всичко да остане в сферата на деловите отношения.

Тя ме погледна изненадано.

— Добре, Хари, но не бързай да се ангажираш. Нека да обсъдим нещата, преди да поемеш какъвто и да е ангажимент.

Избутах я до вратата, която водеше към стълбите.

— Хайде, бягай, Ан! Говориш така, сякаш те са някакви разбойници.

Когато Ан си тръгна, аз се приближих до прозореца и наблюдавах Дикс и Бери, които бяха застанали на входа на гаража и гледаха нещо от другата страна на улицата.

Не ми се щеше да го признавам пред Ан, но тези двамата караха и мен да се чувствам нащрек. Помислих си за четирите момичета, с които се бях запознал на купона у Глория. Бях почти сигурен, че не са стока, може би не бяха точно проститутки, но не бяха и кой знае колко

повече. Защо Глория би се свързала с жени като тях? Може би Дикс ги бе довел с останалите трима мъже, без Глория да знае, че ще дойдат. Доколко бяха близки Глория и Дикс? Начинът, по който той я беше плеснал снощи, говореше за близост, която ме смущаваше.

Точно тогава Дикс тръгна към мен, оставяйки Бери до изхода. Отворих вратата на офиса.

— Заповядай.

Той се спря на прага и се огледа.

— Дявол го взел, това ми прилича на зайчарник.

— Не е и нужно да ти прилича на нещо друго — казах аз, внезапно ядосан от критичните му бележки. — Стига ми да си държа книгите, защо ми е повече?

Той ми хвърли един кос поглед, след това се ухили.

— Не се впрягай, момче, може би в това отношение си прав.

Бутнах към него един стол и той седна с лице към облегалката, прехвърлил крака от двете страни, бутна шапката си назад и пъкна пръсти в джоба на жилетката си, за да извади пакет с цигари. Предложи ми една, запали ми я, след това запали своята.

— Е, как ти се струва? — попитах аз нетърпеливо.

— Паркирай си задника. Искам да си поговорим.

Седнах, а сърцето ми започна да се блъска в гърдите ми. Ако гаражът можеше да върши работа, нищо не можеше да ни спре да продължим нататък, помислих си аз. Петдесет лири седмично! Започнах бързо да прехвърлям в главата си всичко, което можех да си купя за толкова пари.

— Може би снощи съм оставил погрешно впечатление — каза Дикс, впил малките си светнали очи в лицето ми. — Май казах нещо за разкриване на агенция за резервни части. Тъй ли беше?

Изпънах се като за почест.

— Да, така каза.

— Ъхъ, и аз си помислих, че тъй съм казал. — Той пусна ленивата си нагла усмивка. — Ами, в общи линии това е идеята, но може би ще минат девет месеца, до една година, преди да сме в състояние да доставяме резервни части.

— Снощи не каза такова нещо.

— Зная, че не казах. Искях първо да видя тази дупка. В интерес на истината, приятелче, ние сме все още в експериментална фаза.

Приемникът ще е направо революция в нашия бранш. Докато не заработи както трябва, сме решили да го пазим в тайна. Колкото по-малко хора знаят за него, толкова по-добре за нас. Снощи трябваше да те заблудя малко, преди да се убедя, че точно това е мястото, което ми трябва.

— Ясно. Ами това доста променя нещата. Аз разчитах, че веднага ще започна.

Той поклати глава.

— Не може да стане. Апаратът все още не работи както трябва.

— Тогава няма да правим бизнес. Идеята за агенцията пропада, така ли?

— Не, не пропада. След година, може би дори по-малко, ще бъде на дневен ред.

— Дотогава няма да съм тук.

— Така ли?

— Бизнесът ми съвсем западна. Надявах се агенцията да ме извади от финансовите затруднения. Не мога да чакам цяла година.

— Не те карам да чакаш цяла година. — Той се наведе напред, за да изтърси пепелта от цигарата си в капака на една ламаринена кутия, която използвах за тази цел. — Готов съм да наема част от гаража за петнадесет лири на седмица. Това ще ти помогне ли?

Погледнах го внимателно.

— Защо искаш да наемеш част от него, ако агенцията няма да заработи до една година?

— Виж как стоят нещата: фабриката ни е в Мейдънхед. Писна ми всеки ден да циркулирам напред-назад до Мейдънхед. Много време се губи. Идеята ми е до отварянето на агенцията тук да направим малка експериментална станция. На мен ще ми спести време, а на теб ще ти помогне да се задържиш на повърхността, докато нещата се завъртят. Петнадесет лири на месец ще те задържат ли?

— Ами, ще ми помогнат. Какво пространство ще ти е необходимо?

— Ела отвън и ще ти покажа.

Прекосихме гаража, докато стигнахме до изхода.

— Искам тази цялата страна, заедно с прозореца, в дълбочина около шест метра.

— За теб ще е по-удобно да вземеш задната част на гаража. Ако идват коли за ремонт, ще ви безпокоят, пък и вие ще ми пречите, ако сте на това място.

Дикс поклати глава.

— Искам да съм колкото е възможно по-близко до уличното движение. Стремежът ни е нашият приемник да пресича всякакви улични смушения и затова се спрях на Ййгъл стрийт. Тук движението е почти непрекъснато и ако успеем да приемаме чисто тук, ще приемаме чисто навсякъде. Петнадесет лири на седмица не е чак толкова лошо, като се има предвид, че ти едва ли плащаш повече от пет лири за тази дупка тук.

Той не беше далеч от истината. Действителният ми наем беше под пет лири, плюс таксите.

Е, определено се почувствах разочарован, след като бях очаквал по петдесет лири на седмица, но петнадесет лири бе повече от нищо, много повече.

— Ще трябва ли да направя нещо?

Дикс поклати глава.

— Това е работа за експерти. Бери и Луис ще работят по този проект. Те се занимават с експерименталната работа в Мейдънхед. — Вгледах се внимателно в него, а през тялото ми премина неспокойна тръпка на подозрение. Никой не можеше да ме убеди, че Бери и Луис са радио експерти — особено пък Луис.

Дикс веднага забеляза недоверчивия ми поглед.

— Виж какво, приятелче, не е нужно да се залавяш с това, щом не искаш. Предлагам ти седемдесет и пет лири в брой, за едномесечен наем, но не искам да ме гледаш по този начин. Това си е моя работа, не е твоя. Това, което се иска от теб, е да ми дадеш под наем част от тази дупка. Искаш ли да се споразумеем или не?

Поколебах се.

Седемдесет и пет лири! Можех да върна на Бил половината от парите, които му дължах, и пак да ми остане нещо, за да посрещна най-належащите сметки. Както каза той, не беше моя работа дали неговата история изглежда съшита с бели конци или не. Във всеки случай можех винаги да държа Бери и Луис под око и ако започнеха да правят някакви номера, можех винаги да се откажа от цялата работа.

— Добре. Съгласен съм. Кога ще се нанесете?

В очите на Дикс се появи някакво странно изражение — смесица от пълен триумф и възбуда.

— Добре. Но преди да се нанесем, ще ми бъде нужно да направим някои промени. Можем да ги започнем утре сутринта. Ще се преместим в петък.

— Какви промени ще правите?

— Нужна ни е дискретност. Ще оградим това пространство. Казах ти, че работата ни е секретна. Не искам Сульо и Пульо да се навират носа там, където не им е работата. Ще трябва да си пренесем електроуредите, тезгяха и други работи.

— Ще консумирате ли много електричество?

Той се ухили.

— Страх те е да не си в загуба, така ли? Прати ми сметката. Аз ще я платя. Сега ли да ти дам парите?

— Може и в петък.

— Сега ги вземи бе, авер.

Върнахме се в офиса и аз го последвах. След като затворих вратата, той измъкна пачка банкноти от по пет лири, дебела почти колкото юмука ми. Изброи петнадесет от тях и ми ги подаде.

— Сега ще ти напиша разписка.

— Не ми трябва. И без това втори път няма да ти платя, така че защо ми е разписка? Не ставай балама, приятелче — пъхни парите в джоба и забрави да плащаш данъци върху тях.

— Ами, благодаря.

Върнах се с него до изхода, където Бери бе приключил с измерването на пода. Беше очертал пространството с тебешир и погледна въпросително към Дикс.

— Толкова ли ти трябва?

— Да. Още утре сутринта се залавяме за работа. Искам до петък всичко да е готово.

— Ще бъде готово.

Дикс се обърна към мен.

— Чао, приятелче. Брой дните. Следващата година ще имаш най-процфтяващата агенция в Уест Енд.

— Да се надяваме.

Той се качи в кадилака.

— Гледам, че колата на Глория е при теб. Бива си я, нали?

— Страхотна е.

Той ми хвърли едни леко подигравателна усмивка.

— Ще се виждаме.

Върнах се в офиса ѝ седнах. Нещо не е в ред, казах си наум. Бях готов да се обзаложа, че никой от тези тримата не е радио експерт. Тогава каква беше тази работа? Какво се криеше зад всичко това?

Почудих се дали Глория знае, и ако знае нещо, дали ще ми каже? Пъхнах ръка в джоба на панталоните си и попипах банкнотите от пет лири.

Не искам Сульо и Пульо да си пъхат носа там, където не им е работата, беше казал Дикс. Това бе достатъчно дебел намек. На мен ми плащаха добре и другото не ме засягаше. Щеше да е най-разумно да не си пъхам носа, където не ми беше работата.

В офиса влезе Ан.

— Видях ги, че си тръгнаха.

Пресегнах и я придърпах в скута си.

— Не излезе толкова добре, колкото очаквах. Ще отварят агенция чак следващата година.

— О! — Облекчението, което се изписа на лицето ѝ, доста ме подразни. — Може би така е по-добре, Хари. Не ми хареса видът на тези двамата.

— Виж какво, почакай малко. Няма да се венчаваме за тях. И на мен не ми харесват особено, обаче те имат пари и ги пръскат наляво и надясно. Не мога да си позволя да подмина такава възможност, Ан, и ти добре го знаеш. Те работят върху някакъв нов телевизионен приемник, който ще изолира смущенията от уличното движение. Веднъж да излезе на пазара, той ще предизвика революция в бранша, но в момента имат известни затруднения. Наеха част от гаража и ще го превърнат в работилница. В момента, в който усъвършенстват приемника и го пуснат на пазара, те ще открият агенцията и нещата ще са в мои ръце.

— Но нали първоначалната идея не беше такава? Той ти беше дал надежда...

— Зная. Но не искам да ми каже за телевизора, докато не се убедил, че мястото тук е подходящо. Човек трябва да е много внимателен, когато става въпрос за нова, деликатна техника, Ан. Нямах представа колко много хора могат да ти откраднат идеята.

В действителност аз защитавах Дикс, докато през цялото време си мислех това, което и тя.

— Но, Хари, това сигурно не е точно така. Те могат да си извадят патент, нали?

Започнах да се нервирам.

— Не зная. Не си тормози мозъка с тези неща. Факт е, че той е готов да ми плаща по петнадесет лири на седмица наем за тази част от гаража и на мен това ми стига.

— Петнадесет лири на седмица?

Извадих навитите на руло банкноти и ги пуснах в скута ѝ.

— Заповядай, предплата за един месец, която можем спокойно да не вписваме в книгите.

— Хари! Седемдесет и пет лири!

Погледнах я с надеждата, че ще се развълнува или поне ще е доволна, но трябваше да зная, че тя е твърде предпазлива, твърде хитра, за да се остави да я подведат повече, отколкото аз бих се оставил да бъде подведен.

— Има нещо съмнително в тези двамата. Моля те да бъдеш разумен, Хари. Моля те, върни им парите и гледай да нямаш нищо общо с тях.

— За бога, тези пари са ни нужни!

— Не, не са. Такива пари не ни трябват.

— Фантазираш си. Само защото Дикс носи нафукана вратовръзка...

Тя скочи от коленете ми и се изправи с лице към мен.

— Не е това. Петнадесет лири на седмица за един малък участък от гаража е направо смешно, Хари, и ти го знаеш! Ами по-нагоре по улицата се дава под наем един празен магазин за шест лири на седмица. Защо не са наели него? Защо са дошли тук? Защо ще плаща толкова пари за едно малко пространство тук?

Започнах да се ядосвам.

— Виж какво, Ан. Много съм ти благодарен, че не искаш да имам неприятности. Разбирам те. Ами аз не съм глупак и няма да се забърквам в разни неприятности. Може би тези двамата са мошеници, но каква може да е вредата от тях? Тези пари ми трябват. Много ми трябват. Виж сметките, които трябва да плащаме. Не е нужно да ти

обяснявам в какво положение се намираме. Ще задържа парите и по този въпрос няма какво да спорим повече.

— Моля те, Хари...

— Бизнесът е моят периметър, Ан. Твоят периметър е домакинството. Моля те, не се меси.

— Но, скъпи, няма не виждаш...

— О, престани!

Тя ме изгледа продължително, после се обърна и излезе от офиса. Посегнах и взех банкнотите. Постоях загледан няколко секунди в тях.

Стига съм се държал като балама, казах си аз. Щях да задържа тези пари. Крайно време беше Ан да се научи да се занимава със своите неща и да не се меси в моите.

Останах известно време в офиса, за да размишлявам. Никой не дойде при мен. Около шест и половина реших да приключвам и да затворя. Тъкмо тръгнах към вратите, за да ги затворя, и Бил се приближи от сортировъчната.

— Здравсти, здравсти.

— Тъкмо затварях. Хайде, влизай. Как е новата ти работа?

Той ми помогна да затворя двойната врата.

— Работата си я бива. В момента няма нищо особено за правене, но следващата седмица ще имаме една важна задача. Това го запомни, Хари.

— Пет пари не давам какво правите там отсреща. Радвам се, че се обади, Бил. Имам да ти дам малко пари.

— Не бързам да ми ги върнеш. Все още не са ми нужни.

— Вземи ги, докато ги имам. Извадих късмет.

Той ме огледа изпитателно.

— Радвам се да го чуя. Време беше и на теб да ти излезе късметът.

— Ела да влезем в офиса.

Като се разположихме на столовете, плъзнах към него пет банкноти от по пет лири.

— Останалото ще ти върна следващия месец. Дадох част от гаража под наем на фирма за радиоапарати и телевизори и, ако искаш вярвай, те плащат по петнадесет лири на седмица за това удоволствие.

Бил подсвирна.

— Браво. Сигурен ли си, че не искаш да ги задържиш още известно време?

— Вземи ги, Бил. Не обичам да съм длъжник.

— Както искаш. — Той постави банкнотите в джоба си. — Какво ти имаше в събота вечер, Хари?

Усмихнах се, но не посмях да го погледна в очите. Запалих цигара, за да скрия смущението си.

— Сигурно приличах на голям глупак, нали? Тъкмо разказвах на Ан. Виждаш ли, тъкмо уреждах тази работа с радио фирмата. Те искаха да се срещнем в събота вечер. Не исках да кажа на Ан, преди да съм сигурен, че работата ще стане. Така че разиграх уж повикване за повреда. Сега като си помисля, изглежда, че съм постъпил много тъпо. Ан веднага разбра, че не казвам истината.

Бил ми хвърли един старомоден поглед.

— И аз разбрах. Не си роден да правиш такива фокуси, Хари. Развали ни вечерта. Ан много се притесни, аз също.

Започнах да се дразня.

— Вие двамата прекалено се тревожите за мен. Просто не бях сигурен дали работата ще стане. Не исках да разочаровам Ан.

— Хайде, хайде, не си посипвай главата с пепел — каза Бил и се усмихна. — Значи работата все пак е станала. Поздравления. Тези трябва да са големи хапльовци, че да плащат толкова пари за едно ъгълче от гаража. Ами че нагоре по улицата има един свободен магазин...

Започна да ми писва да слушам за този празен магазин.

— Зная. Ан ми каза. Но това си е тяхна работа дали искат да останат тук, нали така?

Той бързо усети раздразнението ми.

— Във всеки случай си извадил късмет. Между другото, Хари, кои са тези хора? Как се казва фирмата?

Изведнъж, стреснат, си дадох сметка, че не зная името на фирмата.

— Името на човека е Дикс, Ед Дикс. Компанията произвежда нов вид телевизионен приемник. Засега го пазят в тайна. Тук ще извършват експериментална работа.

— Но как се нарича тази фирма?

— Не зная. — Усетих, че се изчервявам. — Това е малка фирма. Съвсем нова.

— На мен ми се струва, че няма да издържат дълго, щом плащат по толкова пари за една такава малка част от гаража. Е, вероятно те си знаят работата. Сигурно играят някаква игра, за да си укрият печалбите или нещо такова.

— И аз така си помислих.

Той изгаси цигарата си, поглади се по носа, след което вдигна поглед, като се усмихна извинително.

— Извинявай, че ти се меся, Хари, но този номер недей да го правиш повече, Ан се почувства много зле.

Пак усетих как у мен се надига вълна от раздразнение.

— За бога, престани да ми мелиш. Ние с Ан се разбрахме. Не е нужно да се тревожиш по този въпрос.

— Просто си помислих, че е добре да ти го кажа. — Той се изправи. — Ами, да си вървя. Ще поддържаме връзка, Хари.

Изпратих го до изхода на гаража. Той се спря до ягуара.

— Значи тя си гарира колата тук — каза той.

— Така е. — Опитах се да звуча съвсем небрежно, но усетих, че нямах кой знае какъв успех.

Той ме погледна.

— Страхотно момиче, Хари. От тези момичета, дето могат да разпалят въображението на всеки мъж. Тя успя да разпали и моето до известна степен.

— Така ли?

— С едно такова момиче трябва да се внимава. Послушай ме и внимавай с нея.

— Я се разкарай, Бил. — Усмивката ми беше съвсем изкуствена, а раздразнението ми бързо се превръщаше в ярост. — Ако толкова искаш, ти внимавай с нея. Аз трябва да си внимавам с бизнеса.

— Тя ли те запозна с Дикс, Хари?

— Какво искаш да кажеш? — казах аз и усетих как кръвта се качва в главата ми.

— Ами то си е съвсем ясно, нали? Ти да не мислиш, че успя да ме заблудиш снощи, а?

— Виж какво, Бил...

— Виждам, и това, което виждам, никак не ми харесва. Виж какво, Хари, трябва да ти кажа направо. На път си да станеш за резил с това момиче.

— Не разбирам за какво говориш. Ако не можеш да ми кажеш нещо смислено, по-добре се разкарай!

— Виж какво, не се ядосвай, Хари. Работата мирише от километър. Ти снощи си се срещал с това момиче. Може да си се срещал и с Дикс, но тя също е била там. Признаците са ми ясни. Когато един мъж желае една жена толкова силно, колкото ти желаеш нея, той изглежда точно така, както ти изглеждаше снощи. Ще ти кажа нещо. Трябва да си помислиш за Ан, преди да направиш нещо, от което после ще се срамуваш. Ако не можеш да запазиш самоуважението си, тогава трябва да се опиташ да направиш усилие заради нея.

Стоях като вкаменен, с яростен поглед.

— Не си разбрал правилно нещата! Не можеш да ми говориш по този начин!

— Недей да вдигаш пара. Няма да стигнеш далече, ако ми се зъбиш по този начин. Зная какво кроиш. Остави това момиче на мира. То не е стока и направи така, че и тя да те остави на мира. Имаш си Ан, която струва колкото сто такива момичета. Ти си женен мъж и си имаш отговорност. Остави детинщините, Хари.

Стиснах юмрука си и замагнах към него. Толкова бях бесен, че бях забравил, че той беше шампион по бокс в полутежка категория в нашия батальон. Той се вклини в дивия ми замах и ме удари в челюстта.

Почти не го усетих, но паднах като отсечен.

Той се наведе над мен.

— Извинявай, Хари, но ти си го изпроси. Не трябва да нанасяш удар първо с десния. — Той ме хвана за китката и ме изправи на крака.

Треперех от ярост и успях да се изтръгна.

— Върви по дяволите!

— Виж сега, Хари, казах ти, че съжалявам. Нека да не си разваляме...

— Махай се!

Обърнах се и се върнах в офиса си.

— Хари...

Влязох вътре и затръшнах вратата.

VII

Малко след девет на следващата сутрин пристигна Бери с трима работници и един камион дървен материал.

Гледах да се държа настрана, защото бях в отровно настроение. Бях направо бесен заради Бил и тревожното мълчание на Ан.

Знаех, че основната причина за моето настроение бе това, че не бях виждал Глория от вечерта на купона. Очаквах я да дойде да си вземе колата и всеки път, когато някой влезеше в гаража, аз се втурвах от офиса, с надеждата, че ще бъде тя.

Беше ми неспокойно от това, че Бил беше прозрял толкова лесно през мен. Ако бях толкова прозрачен за другите, значи съвсем скоро Ан щеше да престане да вярва на лъжите ми и никак не ми се искаше да си помисля какво щеше да стане тогава.

Чукането на работниците не помагаше много на нервите ми, а врявата, която тримата мъже вдигаха, беше направо невъобразима. Обаче работата им вървеше страшно бързо с напредването на деня. До вечерта всички стени бяха вдигнати и беше монтиран работният тезгях.

В шест часа те приключиха работа и аз отидох да поговоря с Бери.

— Ти здравата ги хвана да поработят. Добре започнаха, а?

Той ми хвърли един дълъг поглед, след това кимна.

— Всичко трябва да бъде готово до петък. Когато Ед поиска нещо, той го получава.

— По всичко личи, че ще е готово до петък.

Той изсумтя. Явно не му се щеше да разговаря с мен.

— Забравих да го попитам. Как се казва вашата фирма?

Очите му неспокойно се преместиха встрани.

— Най-добре е да питаш него. Аз съм просто един пъдар. — Той бутна шапката си назад и направи гримаса. — Ами май ще трябва да тръгвам.

— Да идем отсреща и да му пийнем по едно, преди да си тръгнеш.

Той поклати глава.

— Не, благодаря. Имам среща.

Той започна да си изтупва костюма, докато се придвижваше към колата си, която бе паркирал до ягуара на Глория.

— Да си виждал скоро Глория?

Той ме погледна с празен поглед.

— Кой?

Усетих, че съм се изчервил.

— Глория Селби.

— Видях я в събота, както и ти. Защо?

— Просто се сетих. Тя изглежда не си използва колата кой знае колко, а?

— Това притеснява ли те?

Насилих се да се засмея.

— Не, просто жалко за хубавата кола.

— Това си е нейна работа, нали така? Е, аз да мърдам. Чао.

Той се качи в колата си, даде заден и ме остави да се чувствам тъп и ядосан.

Това беше грешка, помислих си аз, не трябваше да споменавам Глория пред него.

Седнах, запалих цигара и се загледах в бюрото. Поседях така няколко минути, след това ръката ми се протегна и вдигна телефонния указател. Прелистих го. Селби, А. Селби, Джордж. Селби, Глория. Повторих телефона й полугласно, след това станах, приближих се до вратата, която водеше към стълбите, отворих я няколко сантиметра и се ослушах. Чух как Ан се движи из дневната. Останах заслушан няколко минути, след това затворих вратата и се върнах до бюрото. Сърцето ми заби лудо, когато започнах да набирам номера на Глория. Седях и слушах сигнала свободно от другата страна на линията. След това чух друг шум — стъпки по стълбите — и паникьосан оставих слушалката на вилката.

Вратата на офиса се отвори и влезе Ан.

— Ще взема счетоводната книга горе. Мога да поработя, докато чакам да заврат картофите.

— Ей там е.

Усетих погледа ѝ върху себе си, въпреки че не вдигнах очи към нея.

— Станало ли е нещо, Хари?

— Какво искаш да кажеш?

— Извинявай, но няма защо да крещиш, скъпи. Стори ми се, че изглеждаш...

— Не ти крещя. — Изправих се. — Може би е най-добре да затваряме.

Като продължавах да не поглеждам към нея, излязох от офиса. Не бях направил и четири стъпки, когато телефонът извънтя. Обърнах се бързо, но успях да се сдържа и да не се втурна като луд към бюрото си.

Ан вдигна слушалката.

— Хари Колинс на вашите услуги.

Стоях и я гледах, изведнъж устата ми пресъхна. Забелязах, че тя се намръщи.

— Ало? Ало? — Тя ме погледна, очите ни се срещнаха и тя повдигна рамене. — Ало? — Изчака няколко секунди, после затвори телефона. — Сигурно връзката се е прекъснала. Никой не се обади.

Дали Глория се опитваше да ми се обади? Дали не беше затворила, когато е чула гласа на Ан? Защо Ан все се пъхаше в офиса? Защо, по дяволите, беше дошла точно в този момент?

Тръгнах през гаража. Тя ме последва. Не се обърнах назад. Като започнах да бутам двойната врата, за да я затворя, видях, че тя оглежда работата, свършена през деня.

— Добре са напреднали, нали?

— Мисля, че да.

Сега вече бях затворил вратата и стояхме един до друг в тъмния, подобен на хамбар гараж, гледахме пресния, светъл дървен материал и работния тезгях.

— Хари, какво се е случило?

— Нищо не се е случило. Какво искаш да кажеш?

Тя ме погледна с несигурна усмивка.

— Но, скъпи, сигурно нещо се е случило. Ти се държиш толкова странно, въобще не приличаш на себе си. Зная, че вчера те ядосах, извинявай. Но много те моля, престани да се държиш по този начин.

— Нищо не се е случило. За бога, недей да драматизираш нещата. Не е ли по-добре да се заловиш с тази книга? Наближава седем без двадесет.

— Добре. — Знаех, че тя ме гледа, но не вдигнах очи към нея. Продължавах да се чудя дали се беше обадила Глория и дали би позвънила отново. — Хари, скъпи...

Усетих, че тя се бе приближила до мен и бе вдигнала лицето си — очакваше целувка.

— Хайде, Ан, става късно.

Тя обви шията ми с ръце и притисна лицето си към моето.

— Хари, моля те, нека да престанем да се държим по този начин.

В този момент телефонът иззвъня.

Отблъснах я от себе си. Може би в желанието си да я изпреваря и да вдигна телефона бях използвал повече сила от необходимото, защото тя политна назад.

— О, извинявай, Ан. — Посегнах да я хвана, но тя се изплъзна. — Аз ще се обадя.

Изтичах до офиса и вдигнах телефона.

— Ало?

— Здравсти, Хари.

Усетих как по гърба ми преминава тръпка в момента, в който чух този нисък, дрезгав глас.

— Здравсти, здрасти.

Погледнах през рамото си. Ан идваше към офиса.

— Сам ли си?

— Не.

— Да затворя ли телефона?

— Не. Мога ли да направя нещо?

Ан влезе в офиса. Наведох се да вдигна един молив така, че лицето ми да не се вижда. Тя прекоси офиса и отиде до задната врата.

— Мислех си, че ако нямаш какво да правиш, може би ще се отбиеш при мен.

Сърцето ми замря.

— Ами защо не. Може. По кое време?

Ан се бе качила по стълбите. Чух я как затваря вратата горе.

— Сега няма проблеми. Тя излезе.

Глория се засмя.

— Не трябваше да ти се обаждам, но се почувствах толкова отегчена от самата себе си. Помислих си дали и ти не си отегчен и дали няма да ти се иска да дойдеш. В кино „Плаза“ дават много хубав филм, или може би ти трябва да си стоиш вкъщи?

— Разбира се, че не трябва. По кое време да дойда?

— О, някъде към осем. Ти сигурен ли си, че не трябва да останеш при жена си?

— В момента тя работи по счетоводните книги. Няма проблеми.

— Тогава в осем, Хари.

— Да.

Връзката се прекъсна и аз бавно поставих слушалката на вилката. Пресегнах и си взех цигара. Докато я палех, усетих, че ръцете ми треперят.

Не можеш да постъпиш така с Ан, казах си аз. Не можеш да я оставиш просто така. Но почти не слушах това, което си казвах. Това беше моментът. Глория беше сама. Беше ме поканила да ида. Това беше моментът, за който си мислех, откакто тя ме беше целунала.

Трябва да го превъзмогнеш, казах си аз. Освободи се от нея. Не оставяй да ти се изплъзне една такава възможност.

Погледнах си часовника.

Беше седем без десет. Имах достатъчно време да се преоблека, да се измия и да стигна до „Бонд стрийт“ навреме.

Качих се горе и отидох в дневната. Ан работеше на масата, нанасяше сметките в счетоводната книга.

— Трябва да изляза след вечеря, Ан. На телефона беше Дикс. Той иска да се запозная с останалите директори.

Този път не бях се налял с уиски и самоувереност, така че ми беше много трудно да я излъжа. Докато говорех, непрекъснато се движех нагоре-надолу, съзнавайки, че не мога да я погледна в очите.

Тя нищо не каза и от това се почувствах по-неспокоен, отколкото ако беше влязла в спалнята и ми беше казала, че знае, че лъжа.

— Чу ли, Ан? — казах аз, повишавайки леко глас, докато си събличах сакото и ризата. — Ще трябва да изляза след вечеря.

— Да, чух.

Каза го тихо, без да се мръдне от масата. Усетих как ме обзема внезапна ярост.

Отидох в банята. След като се избърснах и се измих, върнах се в спалнята. Чувах я как ходи из кухнята и изведнъж съжалих, че не ѝ бях казал, че трябва веднага да изляза. По всичко личеше, че вечерята ще мине трудно.

Докато тя сипваше яденето в чиниите, аз пак си облякох костюма.

— Изглежда вкусно — казах аз и седнах на масата. — Съжалявам, че трябва да те оставя, Ан, но Дикс иска да ме запознае с другите двама. Те идват в града доста рядко.

Тя нищо не каза, а просто седна срещу мен, докато разрязвах рулото с бекон, което тя бе направила. Хвърлих ѝ един кратък, страничен поглед. Лицето ѝ бе бледо и безизразно, тя не вдигаше очи.

— За бога, нали няма да започнеш да се цупиш, защото трябва да изляза?

Тогава тя вдигна поглед и с изненада открих, че в очите ѝ има гняв.

— Не се цупя, Хари. Не искам да излизаш тази вечер, но съм сигурна, че това няма да те спре. Надявам се, че си даваш ясна сметка какво точно правиш.

— Това е абсурдно! Имам шанс да направя пари, а ти полагаш всички усилия, за да ми попречиш. Само защото Дикс носел нафукана вратовръзка, ти си готова да се откажеш от всичко. Ние сме се оплели като пате в кълчища и трябва да се измъкнем. Това е пътят да го направим. Така че моля те да си спестиш критиките. Това е бизнес и трябва да оставиш нещата на мен.

— Бизнес било, така ли? Как можеш да говориш с мен по този начин, Хари? Не си ли даваш сметка, че прекрасно виждам през теб? Ти за пълна глупачка ли ме вземаш?

— Какво искаш да кажеш? Разбира се, че е бизнес!

— Това момиче Селби, тя приятелка ли е на Дикс?

Усетих, че се изчервявам.

— Защо казваш това? Защо я намесваш?

— Нали тя те е запознала с Дикс, Хари?

— Тя няма нищо общо с тази работа. Не можеш ли да я изхвърлиш от съзнанието си?

Тя ме погледна, лицето ѝ бе бледо и напрегнато.

— Ще ме излъжеш ли, Хари? Да знаеш, че не е необходимо. Просто искам да ми кажеш истината. Ако искаш това момиче, трябва просто да ми кажеш, че е така. Недей да ме мамиш. Нали тя току-що ти се обади? Не беше Дикс.

Погледнах я. Беше ми студено и ми се гадеше. Изведнъж видях опасността и се уплаших.

— Виж сега, Ан...

— Хари! Ще престанеш ли да заобикаляш темата? Зададох ти един пряк въпрос и очаквам отговор. Обади ли ти се тя сега или не ти се обади?

— Да, обади ми се.

— И искаше да отидеш при нея?

— Да.

— Добре, Хари, ако искаш да отидеш, аз не мога да те спра. Щом тя означава толкова много за теб, тогава иди при нея. Аз не те искам, ако ти изпитваш към нея такива чувства.

— За бога, Ан...

— Няма защо да се плашиш толкова. Всичко е наред. Искам ти да си щастлив. Щом смяташ, че това момиче ще те направи щастлив...

— Престани! Нещата съвсем не стоят така. Не говори по този начин. Какъв скапан глупак съм само. Ако трябва да избирам между теб и нея, ти трябва да знаеш кого искам. Извинявай. Никъде няма да отида. Просто трябва да ме погледнеш така, както ме гледаш сега, за да дойда на себе си. За нищо на света не искам да те нараня или пък да те направя нещастна.

— Не говори така, Хари, ако съм те изплашила. Не исках да те плаша. Само искам да съм сигурна, че ти искаш да си с мен. Ако не искаш, просто ми кажи. Ще си ида. Аз мога да се оправям и сама. Просто не искам да те дяля с никой друг.

— За мен тя няма абсолютно никакво значение. Трябва да ми повярваш, Ан. Беше просто физическо привличане. Не успях да запазя равновесие. Това няма да се повтори, обещавам. Честна дума, скъпа, това няма да се повтори никога повече.

Изведнъж тя седна и скри лицето си с ръце.

— Ан, скъпа, не плачи. Прости ми. Всичко свърши. Няма да се повтори вече.

Приблжих се и я прегърнах.

— Хари, не можеш да си представиш колко ми беше гадно да го направя — каза тя и се вкопчи в мен. — Но трябваше така или иначе да разрешим този въпрос, нали? О, скъпи, опитай се да се пребориш с това. Не я оставяй да разруши всичко, което сме изградили заедно. Толкова е лесно да го направи.

— Всичко е наред, Ан. Кълна ти се, че е наред. Държах се като пълен глупак. Това няма да се повтори повече.

Тя притисна лицето си до моето.

— Само ти можеш да го направиш, скъпи. Вярвам в теб. Моля те, не ме лъжи никога вече. Ако мога да направя нещо, за да ти помогна, кажи ми. Много те обичам, Хари, но не мога да те делея с някой друг.

Вдигнах я, отнесох я в спалнята и я поставих на леглото.

— Това няма да се повтори повече, Ан. Ти си единственото момиче, което значи нещо за мен. О, Ан, направо съм луд по теб.

— Но, Хари, вечерята изстива.

— По дяволите вечерята.

— Чакай, остави на мен. Аз ще го направя. Не скъпи, ще го скъсаш. О, Хари...

Часовникът на нощното шкафче показваше осем и двадесет и тогава телефонът започна да звъни. Ан замръзна и пръстите ѝ стиснаха ръката ми.

— По-добре ти се обади.

— Нека си звъни.

Лежахме един до друг и слушахме настоятелното звънене, сърцата ни биеха с всички сили.

— Може да е нещо важно, Хари.

— Не може да има нищо по-важно от теб.

Телефонът звъня дълго, но след известно време аз престанах да го чувам.

VIII

Като размислих на следващата сутрин, реших, че съм се държал като напълно превъртял глупак. За малко да си проваля брака заради едно момиче, което почти не познавах. Като последен тъпак през цялото време бях уверен, че никой нищо няма да усети, докато Ан и Бил през цялото време са били наясно какво става. Сигурно съм бил луд.

Е, всичко вече свърши! Бях доволен, че Ан бе поставила въпроса по този начин. Ако тя не бе имала моралната смелост да подхване открит разговор по въпроса, най-вероятно бракът ни щеше вече да се е разпаднал.

Запалих цигара и бутнах стола си назад. Какво ли си е помислила Глория за мен, когато не се появих? Дали е усетила, че Ан ме е разкрила или пък е решила, че нарочно съм ѝ направил номер? Започнах нервно да се въртя на стола. Какво значение имаше това, което може тя да си е помислила? Тя нямаше никакво право да ми се обажда по този начин, значи сама си беше виновна. Въпреки всичко, изтръпвах при мисълта, че тя може да появи в гаража, за да си вземе колата, и се надявах, че когато дойде, ще си откара колата и повече няма да се върне. Реших, че ако я забележа, преди тя да ме е забелязала, ще оставя Тим да я обслужи и ще внимавам да се държа настрана.

Когато влязох в гаража, работниците, под ръководството на Бери, се бяха хванали здраво за работа. Бяха приключили с преграждането и сега поставяха вратата.

— По всичко личи, че до довечера ще свършат.

Бери изсумтя.

— Ще има много работа вътре.

Той се отдалечи. Схващайки намека, че не съм желан, аз отидох до тезгяха при Тим и му помогнах да свали един индуктор.

По-късно се появиха Джо и Луис с буика. Внесоха два здрави кожени куфара в преградената част от гаража и се затвориха вътре.

Все очаквах да се появи Глория, а с напредването на деня, когато от нея продължаваше да няма и следа, аз ставах все по-нервен. Всеки път, когато телефонът иззвънеше, аз подскачах целият и изпитвах напрежение и разочарование, когато вдигах слушалката и установявах, че не се обажда тя.

Около пет часа Бери влезе в офиса ми.

— Ще работим до късно. Няма да сме готови преди десет.

— Няма проблеми, ще заключа и когато сте готови, обадете ми се, за да ви отворя. Как върви?

— Добре.

Той се върна в преградената част и затвори вратата.

В шест и половина затворих вратите на гаража. Тогава отидох до преградената част и натиснах дръжката, но вратата беше заключена.

— Какво искаш? — срязва ме гласът на Бери.

— Затворих. Исках да ви се обадя, да видя как върви. — Застанал пред заключената врата, аз се чувствах пълен глупак.

— Всичко е наред. Заети сме.

Обърнах се и се върнах в офиса, бях вбесен от начина, по който ми се подиграваха. Добре, помислих си аз, загасих осветлението и тръгнах нагоре по стълбите. Щом искат да са тайнствени, моля.

Ан ме посрещна с усмивка.

— Вечерята е почти готова.

— Измивам се и веднага идвам.

Докато се миех, започнах да се чудя какво ли става зад заключената врата. Бях сигурен, че нито един от тримата мъже не е експерт по радио и телевизионни приемници. Вече съжалявах, че бях дал на Дикс да наеме част от гаража. Бях почти сигурен, че представителството, което ми бяха обещали, никога нямаше да стане. То ми бе предложено като примамка, но защо? По някаква неизвестна причина Дикс бе искал да проникне в моя гараж. Фактът, че той можеше да наеме празния магазин по-нагоре по улицата при доста пониски цени, показваше, че той искаше да вземе моя гараж само заради неговото местоположение. До мен се намираше малък бижутериен магазин, а от другата страна магазинче за тютюн. Дали тези четиримата не планираха обир? Дали нямаше да се опитат да проникнат в бижутерияния магазин през стената на моя гараж? Изглеждаше ми малко вероятно. Бях носил часовника си на поправка

при бижутера часовникар и в магазинчето едва ли имаше толкова стока, пък и да имаше, тя беше почти без никаква стойност. Магазинчето за тютюн? Но и там търговията вървеше съвсем слабо. Собственикът, когото познавах, ми бе споменал, че смята да го затвори.

Може би въображението ми бе съвсем развинтено. Но ми беше любопитно. Реших, че когато си идат вечерта, аз ще се опитам да отворя вратата на заградената стаичка и да видя какво става.

Докато вечеряхме, Ан изведнъж каза:

— Утре заминавам при мама, Хари.

Замръзнах и я погледнах.

Веднъж месечно Ан отиваше в Лейтънстоун и оставаше да ношува при майка си. Бях забравил, че този ден е утре. Мисълта ми незабавно скочи към Глория. Това бе рефлексивно действие, което въобще не се подчиняваше на моя контрол, и аз бързо се опитах да прогоня тази мисъл от съзнанието си, но тя бе дошла така спонтанно и напористо, че се изплаших.

— Бях забравил — казах аз, като се опитвах да говоря спокойно.
— Ами, няма никакви проблеми, Ан.

— Ако предпочиташ да не отивам, няма.

— Разбира се, че трябва да идеш, тя ще те чака.

— Мога да ѝ изпратя телеграма.

Погледнах я намръщено.

— Защо, за бога? Та ти винаги ходиш, Ан.

— Да.

Последва дълга, тягостна пауза.

— Ако решиш, че е по-добре да остана, Хари, ще остана.

Усетих, че се изчервявам.

— Значи ли това, че ми нямаш доверие?

— Разбира се, че ти имам доверие, скъпи. Просто не искам да усложнявам нещата.

— Зная, че се държах като пълен глупак, но се надявам, че не си си въобразила, че ми е слаб ангелът. Казах, че това нещо повече няма да се повтори, и няма да се повтори.

— Добре, скъпи. — Тя сложи ръката си върху моята. — Няма ли да отидете някъде с Бил?

Когато Ан отиваше при майка си, ние с Бил прекарвахме вечерта си заедно. Отивахме до Полковия клуб, изигравахме по партия бiliarд, изпивахме по няколко питиета. Тези вечери ми даваха възможността да поддържам връзка с някои от момчетата, които бях срещал през войната. Очаквах с огромно нетърпение тези вечери, но осъзнах, че не изпитвам ни най-малко желание да отида в клуба утре вечер.

— Ще измислим нещо с него.

— Не сме го виждали от събота. Да не би да му се е случило нещо лошо?

— Появи се за малко в понеделник. Няма проблеми, всичко е наред.

Въпреки че зървах Бил от време на време през пътя, съзнателно го избягвах, а той не бе идвал до гаража. Все още му бях сърдит, задето ме удари, въпреки че знаех, че сам си го изпросих, като замахнах пръв срещу него.

Някъде около десет часа Бери извика по стълбите, че тръгват. Слязох, за да заключа след него.

Колата бе спряна отпред и за миг зърнах Луис зад кормилото.

— Е, хайде — каза Бери. — До утре сутринта.

Наблюдавах как хамърът се отдалечи, след това затворих вратите на гаража.

Отидох до вратата на преградената стая. Тя бе заключена с катинар, но да се развие скобата бе съвсем лесна работа. Отидох до работния тезгях и намерих отвертка, но докато я вдигах, долових слаб звук и замръзнах в очакване.

Огледах се в неясно осветения гараж, но не можах да видя нищо, което да се движи. За няколко секунди останах неподвижен, внимателно се ослушах, и като си помислих, че само ми се е сторило, отидох до заключената врата.

След това си спомних, че не видях Джо да отпътува с хамъра.

Беше ли си отишъл предварително или продължаваше да се крие зад заключената врата?

Долепих ухо до вратата и се заслушах. Известно време нищо не чух, след това до мен се разнесе приглушен стържещ звук, сякаш този от другата страна на вратата, който се ослушваше така, както и аз, бе помръднал крака си.

Тихо отстъпих назад. Значи Джо бе останал там. Поколебах се, след това почуках рязко на вратата.

Тишината, която последва, направо ми лазеше по нервите.

— Има ли някой там? — казах аз и отново почуках.

Нищо не последва, но бях сигурен, че Джо е там, чувствах напрежението, което се излъчваше през дъските на вратата. Отидох до тезгяха и оставих отвертката, след това се върнах в моя офис, загасих осветлението на гаража и се качих горе, силно тропайки с крака. Ан бе пуснала ваната да се пълни.

— Отидоха ли си?

— Да. Заклучих ги. Мисля, че започна да вали.

Нямах намерение да ѝ казвам, че си мисля, че Джо е все още в сградата. Тя не можеше да направи нищо и това щеше само да я обезпокои.

— Няма да се забавя, Хари.

— Не се притеснявай. Няма нужда да бързаш. Все още не съм си прегледал вестника.

Седнах в трапезарията и прегледах вечерния вестник. Нищо не привлече вниманието ми. Когато чух как Ан се плиска във ваната, се изправих, загасих лампата, свалих обувките си и тихо се спуснах по стълбите, без да издавам никакъв звук.

Стоях на прага на офиса ми и оглеждах надлъж и нашир гаража, който бе слабо осветен от лунната светлина.

Внимателно се послушах. След известно време чух драскането и пламването на клечка кибрит и след малко долових и миризмата на тютюн. Под вратата на заградената стая нямаше никаква светлина. Какво ли правеше Джо там в тъмното? В продължение на няколко минути се опитвах да доловя някакъв звук, но с изключение на едно изскърцване на стол или звука на крак, който пристъпваше по пода, не чух нищо. Той не вършеше нищо. Просто си стоеше в тъмнината.

Изкачих се отново в апартамента. Ан бе завършила банята си и бе пуснала ваната да се пълни за мен. Отново загасих светлината в трапезарията, отидох в спалнята и се съблякох.

След банята, казах на Ан, че не мога да си спомня дали съм загасил осветлението в офиса и отново слязох долу. Стоях и се опитвах да доловя някакъв звук. Нищо не долових. Преградената стая бе все още тъмна.

Отказах се. Нищо не можех да направя. Единственото обяснение, за което си помислих в този момент, бе, че Бери е заподозрял, че ще се опитам да проникна в преградената стая и е оставил Джо да я охранява. Отново се качих горе.

Бях прекалено развълнуван, за да заспя. Дълго след като Ан заспа, лежах в тъмнината, загледан в слабата лунна светлина, която струеше през прозореца. Дъждът бе спрял. „Ийгъл стрийт“ бе потънала в тишина.

Утре вечер щях да остана сам. Въпреки че се опитвах с всички сили, Глория пак проникваше в мислите ми. Борех се с изкушението, с мисълта за нея. Даже и да реша да ѝ се обадя утре, тя сигурно няма да пожелае да има нещо общо с мен. Бях постъпил зле с нея и най-вероятно тя нямаше да ми предостави още една възможност да се опитам пак. Чувствах се зле от начина, по който ѝ бях казал, че ще отида в апартамента ѝ и след това даже не позвъних да ѝ кажа, че не мога да отида. Най-малкото, което мога да направя, е утре да ѝ се обадя и да ѝ обясня как стоят нещата. И това ще бъде всичко. Ще ѝ кажа, че Ан е разбрала всичко и затова не мога повече да се срещам с нея. Това бе най-малкото, което можех да направя. След като взех това решение, се отпуснах и не след дълго съм заспал.

Спал съм сигурно четири или пет часа. Внезапно се събудих и видях как през завесите прониква сивата светлина на зората. Чух как някаква кола пали и тръгва и веднага си помислих за Джо.

Измъкнах се от леглото и отидох до прозореца и разтворих завесите.

На отсрещния бордюр бе спряла пощенска камионетка. До нея чакаха двама пощенски служители и докато ги наблюдавах, видях как Бил излиза от сортировъчната и кима на другите двама, които се качиха в камионетката.

След това Бил погледна часовника си, отбеляза си времето и седна до шофьора.

Камионът бавно потегли. Погледнах часовника. Бе три и половина.

— Какво има, Хари? — попита Ан в просъница.

— Всичко е наред. Помислих, че чувам как се приближава някаква кола, но се оказа само пощенска камионетка.

Легнах си отново и се наместих удобно. След това си спомних какво ми бе казал Бил, когато ми съобщи за повишението: „Може и да не ми повярваш, но толкова често превозваме ценни пратки в тези камиони, и когато потегляме, твоят покорен слуга сяда до шофьора и внимава да не би на някой да му хрумне да има мераци към нашите пратки“.

След това, в понеделник преди да се скараме, той бе казал: „Сега нямаме особена работа, но следващата седмица ще имаме много важна пратка, за която ще се погрижим. Между нас да си остане, Хари“.

Изведнъж усетих, че съм се събудил напълно. Дикс сигурно се опитваше да пипне точно тази пратка. Дали не планираше пощенски обир? Това обясняваше защо бе предпочел да се установи в моя гараж, а не в магазина от горната страна на пътя. Гаражът ми бе точно срещу сортировъчната. Това обясняваше и защо Джо оставаше в заградената стая. За да проследи движенията на пощенските коли. Спомних си, че Дикс бе настоял да се прегради точно тази част от гаража. Тази част, чийто прозорец гледаше право към сортировъчната.

Почувствах как по лицето ми се стича ледена пот. Ако Дикс планираше обир, тогава Бил беше в опасност. Познавах Бил достатъчно добре, за да съм сигурен, че няма да си стои кротко по време на обир и най-вероятно щеше да пострада сериозно.

Сърцето ми биеше на пресекулки. И аз щях да бъда въвлечен в тази история. Ако полицията открие, че Дикс е използвал моя гараж, за да проследи движението на камионетките, и ми е платил седемдесет и пет лири, за да наеме част от гаража ми, нямаше ли да си въобразят, че и аз съм един от бандата?

Първата ми реакция бе да кажа на Бил и да го оставя сам да прецени какво ще бъде най-добре да се направи. След това ми хрумна и друга идея. Не бях особено ентузиазизиран Бил да разбере, че Дикс ме е измамил толкова лесно, естествено, при положение, че съм бил измамен. Най-добре щеше да бъде първо да поговоря с Глория. Ако й кажа право в очите какво подозирам, тя би могла да ми предостави информация за Дикс, която да потвърди подозренията ми и след това, ако се убедя, че Дикс наистина готви нападение, ще отида при Бил.

Реших, че утре ще се обадя на Глория и ще си изясня нещата с нея. Изведнъж ми дойде наум, че и тя може да е член на бандата. Разбира се, че не, тя имаше своя бизнес, бе доста състоятелна, имаше

апартамент на „Бонд стрийт“. Не, беше абсурдно да се мисли, че тя е една от тях. Дикс бе просто някакъв приятел. Не можеше тя да носи отговорност и за приятелите си. Но би могла да каже нещо интересно за него, след като ѝ разкрия подозренията си.

Опитах се да сподавя въодушевлението, което почувствах при мисълта, че отново ще я видя и ще говорим. Нямах кой знае от какво да се възторгвам, повтарях си аз. Трябва да я видя. Не ставаше и дума, че ще наруша даденото на Ан обещание. Нямах да флиртувам с нея, просто щяхме да поприказваме за Дикс, да изслушам това, което има да ми казва за него, и след това да си отида. Поради това, че не исках напразно да безпокоя Ан с подозренията си за Дикс, щях да ѝ кажа, че отново ще се срещна с Глория. Но ако те се окажат погрешни, ако Дикс е наред, тогава няма смисъл да тревожа Ан за нищо.

Ще имам достатъчно време да разкажа на Ан за всичко, когато получа някакви доказателства.

IX

Ан замина веднага след като обядвахме. Взе със себе си малка чанта с това, което ѝ бе нужно, за да пренощува, и докато прекосяхме гаража, забелязах Бери, който я погледна с крайчеца на околото си, докато се въртеше около колата си.

Не ги запознах и докато минавахме край него, той съвсем умишлено се обърна с гръб към нас.

Спряхме на тротоара пред гаража.

— Ще се върна утре към единадесет, Хари — каза Ан с тих глас.
— Ще се справиш ли без мен?

Засмях се малко пресилено.

— Разбира се, че ще се оправя. Очаквам Бил да ми се обади по някое време днес следобед. Най-вероятно ще идем в клуба.

— Добре, скъпи. Тогава аз тръгвам. — Тя ме целуна и ми се усмихна тревожно.

— Довиждане и много здраве на майка ти.

— Довиждане, Хари.

Останах на изхода и я наблюдавах, докато се скри от погледа ми, след това се запътих към офиса.

Бери се извърна и ме огледа с весела усмивка.

— Довечера май си ерген, а?

В това настроение той ми бе дори още по-противен.

— Така е. Тя отиде на гости на майка си.

— Понякога от тъщите има голяма полза — каза той и ми намигна. — Ами тогава си опичай акъла.

Продължих към офиса, разгорещен и гневен. Затворих се вътре, запалих си цигара и изтрих потните си ръце с носната си кърпичка. Поколебах се няколко минути, после се пресегнах и придърпах телефона към себе си. Набрах номера на Глория. Докато слушах сигнала свободно, сърцето ми биеше неравномерно. Седях така и почаках може би една минута, преди да реша, че тя сигурно е излязла. Усецайки силно раздражение, върнах слушалката обратно на вилката.

Опитах се да ѝ позвъня по телефона четири пъти, но никой не отговаряше.

Тъкмо се готвех да позвъня пети път, когато някой почука на вратата и след малко я отвори.

Рязко вдигнах глава.

На вратата стоеше Бил, червендалестото му лице бе цъфнало в широка усмивка.

— Здравсти, Хари, реших да ти се обадя. Нали това е денят, в който излизаме двамата с теб?

Не го очаквах и за миг останах като втрещен.

Умът ми започна да работи на бързи обороти. Последното нещо, което ми се искаше да направя, бе да ида в клуба с Бил, но знаех, че ако не ида, това ще стигне до Ан.

— Няма проблем. — Дръпнах стола си назад. — По същото време ли?

Видях, че на лицето му се изписа облекчение.

— Защо не? Ще дойда да те взема някъде около седем. Ще хапнем нещо, преди да идем в клуба.

— Идеално.

И двамата се чувствахме неловко. Бил реши да излезе от положението, като ми предложи цигара. Запалих една, а след това запалих и неговата.

— Нали не ми се сърдиш, Хари?

— Я не се дръж като маймуна. Изпросих си го и си го получих.

— Въпреки това не трябваше да го правя. Добре, нека забравим. Просто се обадох да проверя дали ангажиментът ни за довечера остава. Трябва да вървя. Ще се видим в седем.

На вратата се чу шум и аз се обърнах. Там бе застанал Бери, впил студените си сиви очи в Бил.

— Да имаш кибрит? Изглежда съм свършил моя.

Бил подаде своята кутия кибрит. Забелязах, че той оглежда Бери много внимателно.

— Това е господин Бери — казах аз. — Той е свързан с радио фирмата, за която ти споменах. Господин Иейтс.

Бери подаде ръка.

— Приятно ми е да се запознаем — каза той и широко се усмихна. — Вие двамата май ще си развявате байраците из града

довечера, а?

— Такива са плановете — каза Бил.

— Имам чувството, че съм ви виждал отсреща. Не сте ли от охраната или нещо такова?

Хитрите очички на Бил просветнаха.

— Точно така — току-що ме повишиха.

— Харесва ли ви?

— Не е зле.

— Сигурно нямате кой знае колко работа.

— Факт.

Бери се облегна на вратата.

— И какво ще стане, ако ви нападнат? На вас не ви е позволено да носите оръжие, нали?

Бил се ухили.

— Носим и още как. Имам зачислена картечница, сандък с гранати и два автоматични пистолета. Само да се опита някой да ми се изпречи на пътя, и ще види тогава.

— О, не се шегувайте. Чувал съм, че не вземате нищо друго със себе си, освен една палка и една молитва.

Стоях и ги слушах, напълно уверен, че подозренията, ми са съвсем основателни. Защо Бери ще насочва разговора в тази посока, ако не се опитваше да изтръгне повече информация?

— Не приемайте за чиста монета всичко, което чуете — каза Бил съвсем добронамерено. — Можем да се погрижим за себе си без проблем. Имаме изненада за всеки обирджия.

— Не разбирам защо не ви снабдят с бронирани коли, както е в Щатите. Там носят оръжие и ако се наложи, стрелят.

— Така е и с техните полицаи — отвърна Бил. — Нашите полицаи не носят оръжие и въпреки това у нас има много по-малко престъпления, отколкото при тях. Помисли по този въпрос. — Той се обърна към мен. — Довиждане, Хари, ще се видим в седем.

— Ако вие, момчета, нямате никакви специални планове за довечера — бързо вмъкна Бери, — защо не дойдете у нас? Организирам един купон. Нищо особено. Няколко момичета, няколко питиета, ще се позабавляваме. Какво ще кажете?

— Не, благодаря — казах аз, преди Бил да успее да реагира. — Направили сме си план за вечерта. Благодарим за поканата.

Бери вдигна рамене.

— Ако си промените плановете, да знаете, че адресът е „Куинс авеню“ № 3А, на последния етаж. Минете, когато желаете. — Той изтърси цигарата си на пода и добави: — Ще дойде Ед, също и Глория.

Усетих, че Бил ме погледна.

— Много съжалявам, но довечера няма да успеем.

— Трябва да вървя — каза Бил. — Ще се видим.

Той кимна на Бери и с бърза стъпка се отдалечи към пощенския клон.

Бери бръкна в носа си и ми хвърли един дълъг, напрегнат поглед.

— Дали той си правеше майтап, а?

— За какво да си прави майтап?

— За носенето на оръжие.

— Много ли те вълнува този въпрос? — казах аз, повтаряйки неговите думи.

Той се засмя, въпреки че очите му станаха още по-студени.

— Просто ми беше интересно. Е, нямам време, трябва да вървя. Ед ще дойде утре.

— Защо оставихте Джо цяла нощ вътре?

Наблюдавах го внимателно и забелязах в очите му остри пламъчета.

— Трябваше да работи.

— В тъмното?

— Защо не? Хубаво е да се работи по цяла нощ, приятелче. Никой не ти пречи. — Той се обърна и си тръгна обратно към преградената част.

Бил се появи отново в седем без няколко минути. Бях се преоблякъл и го чаках. Бери си беше отишъл, но знаех, че Джо продължава да е зад заключената врата на преграденото помещение.

— Всичко готово ли е? — попита Бил.

— Идвам.

Той ми помогна да затворя двойната врата. Заклучих я и след това се спуснахме пеша до „Оксфърд Съркъс“, взехме автобус до Сохо и минахме по „Грийк стрийт“, докато стигнахме до малък гръцки ресторант, където обикновено вечеряхме, когато излизахме заедно в града.

Докато чакахме да ни сервират, Бил изведнъж каза:

— Този тип Бери въобще не ми прилича на радио експерт.

— Е, ти самият не приличаш на човек, който охранява пощенска камионетка, и какво от това?

Бил се ухили.

— На мен ми заприлича на мошеник, Хари.

Тогава за малко да му кажа моите съмнения, но като размислих малко, реших да се възпра. Глория щеше да е на купона у Бери довечера. Сигурно щеше да се прибере у тях някъде към полунощ. Дотогава щях да успея да се измъкна от Бил и след като го изпратя, смятах да ида в апартамента ѝ и да поговоря с нея по въпроса. Казах си, че няма да е разумно да говоря с Бил, преди да съм поговорил с Глория.

— В наши дни почти всички приличат на мошеници — казах аз безгрижно и с облекчение посрещнах сервитьорката, която ни донесе първото блюдо.

След като вечеряхме, тръгнахме към клуба, който се намираше на една пресечка на „Тотнъм Корт Роуд“.

— Кога ще се състои онази важна работа, Бил? — попитах аз, докато чакахме на тротоара да светне зелен светофар.

— Каква работа? — попита той рязко.

— Нали ми спомена, че очаквате да придружите някаква важна пратка тази седмица?

— Така е, но нямам право да говоря за това.

— О, значи дори в пощата имате тайни. Сериозно, Бил, имаш ли оръжие? Зная, че си правеше майтап с Бери, когато му каза за гранатите, но те позволяват ли ви да носите оръжие?

— Никаква надежда. Имам една палка, която може да причини само леко главоболие, и своя ум и съобразителност — това е всичко.

— Това не те ли притеснява?

Бил се засмя.

— Никак. Ние вземаме предпазни мерки. Ако имаме някаква истински сериозна задача, правим промени в разписанието, променяме маршрута. Всеки, който иска да ограби камионетката, трябва да знае точно кога тръгваме, а това е нещо, което те не могат да знаят. От години не сме имали никакви неприятности.

— Тази сутрин тръгнахте много рано.

Той видимо се стресна.

— Ти видя ли ме?

— Чух камионетката и погледнах през прозореца.

— Между нас да си остане, Хари, но това бе репетиция за големия ден, запомни го.

— И кога ще е големият ден?

Бил поклати глава.

— Това е нещо, което не мога да ти кажа. Аз самият не зная. Ще ни го кажат изненадващо, без предупреждение.

Той рязко смени темата и започна да говори за шансовете на отбора на Мидълсекс срещу Съри. Разбрах намека и подхванахме разгорещен спор. Винаги съм бил за Мидълсекс, но тази година имах чувството, че Съри ще ги победи.

Когато излязохме от клуба бе дванадесет и десет.

Спряхме на тротоара и запалихме по една цигара.

— Ами аз ще си вървя — каза Бил, криейки прозявката си. — Тази сутрин съм станал в един и половина. Слава богу, че утре имам почивен ден. Можеш ли да се прибереш сам?

— Горещо-долу. Тъкмо се чудех дали ти ще можеш да се справиш.

Бил се усмихна.

— Мога да стигна на собствен ход. Ако не си легна скоро, ще заспя прав като кон. Ще се видим утре следобед.

Разделихме се в началото на „Грийк стрийт“. Взех автобус до „Оксфърд Съркъл“ и след това много бързо минах по „Оксфърд стрийт“ до „Бонд стрийт“.

Пристигнах до апартамента на Глория в дванадесет и двадесет и пет. Апартаментът бе потънал в мрак. Чудех се дали тя вече се е прибрала и си е легнала. Едва ли, но за всеки случай позвъних на звънеца. Никой не отвори и аз реших, че тя още не се е прибрала. Отидох в един тъмен ъгъл на улицата и зачаках.

Почаках известно време. Наближаваше един, когато чух шум от кола. Миг след това на улицата се появи такси и спря пред апартамента.

Сърцето ми заби лудо, когато видях Глория да слиза от колата. Носеше бяла вечерна рокля без презрамки и праметнато през ръка кожено палто.

Тя плати на шофьора и докато ровеше в чантата си за ключа, още преди да съм си дал сметка какво става, аз вече бързо се приближавах

към нея.

Като чу стъпките ми, тя рязко се обърна.

— Здравей, Глория — казах аз пресипнало.

— О, боже господи! Какво правиш тук по това време?

— Извинявай, че те търся толкова късно, но трябваше да те видя.

Става въпрос за нещо важно, Глория. Може ли да вляза и да поговорим?

— Но вече приближава един и половина — отвърна тя и ме погледна през премрежените си мигли. — Не можеш да влезеш по това време.

— Важно е.

Тя изведнъж се разсмя.

— О, добре, Хари. Влизай. Бас държа, че това е някакъв майтап, но ще се хвана на въдицата ти.

Отключи вратата и заедно влязохме в малкото антре. Тя мина край мен и се качи по стълбите, а аз я последвах и се намерихме в големия хол.

Тя запали лампата, приближи се до радиограмофона и пусна някакъв суинг, като намали звука до такава степен, че той звучеше почти като шепот.

— Боже! Колко съм уморена — каза тя и пусна коженото си палто на един стол. — Дай ми едно питие, Хари. Уиски. Налей и на себе си.

— Не искам нищо, благодаря.

— Разбира се, че ще пиеш едно уиски.

Тя отиде до бара, наля две големи чаши с уиски и бутна едната чаша към мен. Изпи половината от своята чаша на големи жадни глътки.

— Не зная защо въобще разговарям с теб — каза тя, сваляйки чашата от устните си. — След като ми погоди такъв номер оня ден.

— Много съжалявам за тогава. Жена ми...

— За бога, недей да си измисляш извинения — каза тя и се засмя. — Досетих се, че жена ти сигурно е усетила нещо. Удивително е как съпругите успяват да усетят тези работи, нали? Няма значение. Такъв е животът.

— Искам да те попитам нещо, Глория.

— Не може ли то да почака малко? — каза тя и запали цигара. — Искам да сменя тези дрехи. Ела с мен в спалнята, докато се преоблека, Хари.

Сърцето ми подскочи.

— Аз... ще почакам тук.

Тя се усмихна.

— Страх ли те е от мен, Хари?

— Може би. Във всеки случай предпочитам да съм настрана.

— Така ли? Кой знае...

Тя ми хвърли дълъг изпитателен поглед, след това отиде в спалнята, оставяйки вратата широко отворена.

Отпих от уискито, опитвайки се да отклоня погледа си от отворената врата, но след минута-две погледнах нататък. Видях я изправена пред голямото огледало на стената, само по сутиен и бикини, и тази гледка накара сърцето ми да забие като лудо, а устата ми да пресъхне. Видях я как се загръща в огненочервен копринен пенъоар. Тя излезе от спалнята, завързвайки колана на пенъоара, и преди да успее да го направи, видях гладките ѝ голи бедра и дългите ѝ крака.

Това, което зърнах в този миг, и гледката, която се бе открила в спалнята, имаха унищожавашо въздействие върху добрите ми намерения и аз трябваше да мобилизирам всичките си сили, за да не я сграбча в ръцете си.

— Как така се появи тази нощ? — попита тя, приближи се и седна на едно столче до бара.

— Жена ми замина да види майка си.

— И ти реши да дойдеш да си поприказваме.

— Да.

Тя вдигна чашата си.

— Навреме си дошъл, Хари. Тъкмо съм в настроение за теб.

И аз бях в настроение за нея.

— Аз... искам да поговорим за Дикс.

— Сигурен ли си?

— Глория, доколко познаваш Дикс? Имаш ли представа, че той е мошеник?

Тя довърши питието си и постави чашата на бара. Лицето ѝ бе съвсем безизразно. Тя се свлече от столчето и се приближи до мен.

Погледът ѝ ме срази напълно. Виждайки я в огнения пенъоар, който подчертаваше още повече черните ѝ коси и очи, тя ми се стори най-желаната жена, която някога съм виждал.

— Трябва да зная, Глория — казах аз, почти без да съзнавам какво точно говорех.

Тя взе ръката ми. Усещането, че плътта ѝ е притисната до моята, ме накара да изтръпна целият.

— Да отидем в другата стая, Хари.

Не можех да се съпротивлявам. Прекосих стаята заедно с нея и отидохме в спалнята. Тя запали лампата. Вместо двете приглушени лампи, които бях забелязал предишния път, сега се запалиха лампи от всички страни, по тавана и около огромното огледало на стената, в което се отразяваше белият килим пред двойното легло.

— Обожавам светлината — каза тя и се приближи до огледалото, наблюдавайки отражението си. — Защо хората винаги се любят на тъмно? Искам светлина, още светлина и още светлина. Искам ти да ме виждаш и аз да те виждам. — Тя се обърна и ме погледна със светнали очи. — Намираш ли, че съм красива, Хари?

— Най-красивата жена, която някога съм виждал — казах аз пресипнало.

— Вярвам, че говориш искрено. Но ти още не си ме виждал така, както аз бих искала да ме видиш.

Тя развърза колана на пенъоара си и го остави да се свлече в краката ѝ. Ръцете ѝ се движеха бързо, смъквайки останалите ѝ дрехи. На ослепителната светлина кожата ѝ имаше перлен блясък.

Тя остана неподвижна няколко секунди, оставяйки ме да изпия тялото ѝ с очи, след това протегна ръцете си към мен.

Х

— Добре, добре, хайде вие двамата, стига толкова.

Подигравателният глас на Дикс прозвуча така, сякаш той бе в стаята. Глория се дръпна от мен, вдигна пеньоара си и го наметна.

Продължих да лежа на леглото като парализиран, оглеждах стаята и се опитвах да видя откъде е дошъл гласът.

— Какво беше това? — казах аз. Думите излязоха от устата ми като някакво жабешко грачене.

— О, я мълчи! — каза Глория и отиде до огледалото, бухна косата си с пръсти, а след това избърса устни с опакото на ръката си с такова отвращение, че направо ми прилоша.

— Кой беше този, дето говореше?

— Ти кой мислиш, че беше бе, тъпо говедо такова?

Вече бях станал от леглото.

— Дикс ли беше?

Тя не ми обърна никакво внимание, а продължи да оправя червилото си пред огледалото. Ръцете ми трепереха. Едва дишах.

— Глория, нали него го няма тук?

— О, я мълчи!

Прекоших стаята и я сграбчих за ръката, обръщайки я към себе си.

— Тук ли е?

Тя се изкопчи от ръцете ми и ме удари три пъти през лицето, толкова бързо и свирепо, че няхах време да реагирам.

— Не ме докосвай, вонливо копеле такова! — каза тя с пронизителен глас, а лицето ѝ бе бяло и застинало като гранит. Очите ѝ приличаха на дупки в бял чаршаф.

Чух как вратата се отваря и бързо се обърнах.

— Спокойно, Глори, стига толкова. Искам да поговоря с него.

Глория се загърна още по-плътнo с пеньоара и излезе от стаята. Дикс затвори вратата след нея.

Той беше облечен в костюма си на тънки черно-бели райета. Шапката бе бутната назад към тила, а по лицето му имаше капки пот.

— Е, приятел, изглежда ти добре се забавляваше.

Обхвана ме такава ярост, каквато не бях изпитвал до този момент в живота си. Искаше ми се да го разкъсам, да му изтръгна гръцмуля, да го тъпча, докато изцедя и последната капка кръв от тялото му.

Тръгнах към него с протегнати напред ръце, с извити пръсти.

— По-добре недей, приятел...

Сега вече бях съвсем близо до него. Замахнах към лицето му с цялата си сила. Той леко дръпна глава и юмрукът ми профуча край него, а аз се натъкнах на един къс удар, който ме улучи под сърцето. Коленете ми се подкосиха. Приблжих се до него, ръцете ми посягаха към гърлото му, но той ме отхвърли встрани с един страхотен удар, а когато отново се спуснах към него, той заби юмрука си под сърцето ми с такава сила, че паднах на четири крака. Имах чувството, че ребрата ми са хлътнали навътре, все едно, че ме беше ритнал кон.

Останах така няколко секунди, след това бавно се изправих. Той ме чакаше, с ръце, отпуснати от двете страни на тялото, с презрителна усмивка на лицето — наблюдаваше ме с истинска наслада.

— Не съм твоята категория, приятелче. По-спокойно. Искам само да поговорим.

Тези два ужасни удара в тялото ми бяха изсмукали цялата ми сила. Трудно ми беше да стоя прав, но яростта пак ме повлече към него. Искаше ми се да размажа подигравателната му физиономия, дори и да ме убиеше в този момент.

Той ме остави да се приближа, след това в момента, в който замахнах, юмрукът му, който приличаше на дървен чук, потъна в тялото ми. Политнах назад и се проснах на пода в цял ръст. Имах чувството, че тялото ми се е разпаднало на части. С мъка се повдигнах на колене и това бе всичко, което успях да направя. Нямах сила да се изправя. Останах на колене, с глава, провиснала на гърдите, дишах на пресекулки през широко отворената си уста. Три удара в тялото ме бяха прекършили и ме бяха довели до безпомощността на дете.

Тя ме бе предупредила да не го удрям. Е, поне за това не беше ме излъгала.

Дикс отиде до леглото и седна върху него. Извади цигара, запали я и хвърли клечката в камината.

— Не бързай, приятел. Имаме много време.

Продължавах да съм коленичил на пода. Не помня колко време съм останал в тази поза, може би десет минути, може би повече. После бавно се протегнах към един стол, сграбчих го и се изправих, подпирайки се на него. Всяко движение ми причиняваше ужасна болка. Седнах, прегънат на две, с ръце притиснати към корема. Имах ужасното усещане, че ако не се държа здраво, вътрешностите ми ще се изсипят на пода.

— Ще ти наляя едно питие. — Той стана и излезе от стаята.

Радиограмофонът продължаваше да свири. Всичко ми се струваше съвсем нереално, като някакъв убийствен кошмар. Той се забави доста. Едва долавях някакви гласове. Продължавах да седя, притиснал корема си, впил поглед в белия килим, мозъкът ми бе смръзнат и пуст.

Той се върна след около половин час и ми бутна чаша уиски в ръката. Поех я и изпих уискито на една голяма, бавна, прилична на конвулсия глътка. Цялата ми ярост сякаш се беше изцедила от тялото ми. Беше останал само гаден ужас от мен самия и още по-гаден страх от него.

Пак седнах на леглото.

— Знаеш ли, приятелче, аз си бях помислил, че си по-умен, отколкото си в действителност. Когато не се появи, след като Глория ти се обади, започнах да си мисля, че си подушил клопката. Мога дори да си призная, че малко се разтревожих. До този момент рибата все се хващаше на въдицата. Както и да е. По-добре късно, отколкото никога. Накрая работата стана.

Вратата се отвори и влезе Бери. Беше по риза. Явно му беше горещо и косата му бе подгизнала от пот.

— Ето ги, Ед. Още са мокри, обаче ги погледни само! Страхотни са!

Той подаде на Дикс голям емайлиран съд, хвърли ми студен, празен поглед и излезе, затваряйки вратата след себе си.

Дикс разгледа съдържанието на съда.

— Много са хубави. Ето, приятелче, погледни ги. Какво ще кажеш за фотографското изкуство?

Той се приближи и постави съда на коленете ми. В съда имаше три големи снимки, току-що извадени от фиксажа. Като ги погледнах,

щях да повърна. Нямахше нужда да ги гледам още, за да позная мъжа на снимките — това бях аз.

Бутнах съда със снимките, изправих се и замахнах да го ударя в лицето.

Той блокира удара ми с ръка, после ме бутна и ме свали обратно на стола.

— Отпусни се, приятел, или ще се наложи пак да те ударя.

Погледнах го. Ако имах оръжие, щях да го застрелям. Той се ухили.

— По-спокойно. Искам да поговоря с теб. — Той пак седна на леглото. — Виждаш ли оня малък диск по средата на огледалото? Не си ли си задавал въпроса какво е това? Бас държа, че не си. Никой не си го задава. Той крие обектива на шестнадесетмилиметрова кинокамера. Филмът в нея ми струва две хиляди. Копия от него ще обиколят целия свят. Ти ще станеш известен и високо ценен като филмова звезда, приятел. — Той изтърси цигарата си на белия килим и се ухили. — Ако искаш вярвай, обзавеждането на тази стая ми струва хилядарка, но определено ми носи добри дивиденди. Казвам ти всичко това, приятел, защото сега ти си вече един от нас. Ако не си съгласен, просто си кажи и аз ще изпратя малко от тези снимки на симпатичната ти женичка. Сигурно ще бъдат сюрприз за нея, а аз не съм сигурен, че ти би искал да я сюрпризираш до такава степен.

Знаех, че ме е пипнал. Бях готов да направя всичко само и само тези снимки да не попаднат у Ан, бях готов на всичко.

— Така стоят нещата, приятел — продължи той. — Ти си прекара добре, сега е време да платиш за това. Само една погрешна стъпка от твоя страна и аз ще започна да раздавам тези снимки наляво и надясно. Скоро ще имам задача за теб и ти ще я изпълниш, защото в противен случай... — Той се наведе напред, малките му светещи очички се бяха впили в лицето ми. — Имам чувството, че ти вече си се досетил какво възнамерявам да правя. В случай че не си, аз ще ти кажа. Към края на седмицата, може би в събота или неделя, една голяма пратка промишлени диаманти ще пътува към континента. Пратката ще пристигне в пощенския клон на „Ийгъл стрийт“. Оттам ще бъде извозена с камионетка до летище Нортълт. Искам тези диаманти, приятелче. Всичко е готово и аз се надявам да ги пипна. Твоят гараж е главната ни квартира. Ягуарът, който Глория остави при

теб, е една от колите, с които ще се измъкнем. Включили сме се към телефона ти и Джо е готов да ми се обади в момента, в който види, че камионетката тръгва. Но има една малка работа, която не сме свършили. За нея са необходими технически умения, а това е нещо, което ти имаш. В петък вечерта ти ще идеш в пощенската станция и ще изключиш алармата на камионетката. Как точно ще го направиш, си е твоя работа, но ще го направиш. В противен случай аз ще се обадя на жена ти и ще ѝ дам снимките. Ако изтече информация, ако нещо тръгне не както трябва, аз ще зная кой е причината за това и ще отмъстя както на теб, така и на жена ти. Може би на пръв поглед не личи, но Луис е един от тези, които хвърлят най-добре киселина в целия град. Виждал ли си някога момиче, на което са плиснали киселина в лицето? Това ще се случи на жена ти, ако се разприказваш прекалено, но първо ще ѝ дам да види снимките.

Той се изправи.

— Ами, това май е всичко, приятелче. Днес е сряда. До петък сутринта имаш време да измислиш как ще го направиш. Ще донеса със себе си една от снимките, в случай че мозъкът ти не иска да работи достатъчно добре. — Той отиде до вратата и рязко я отвори. — Тръгвай, приятел.

Изправих се бавно, страшно ме болеше. Нямах какво да кажа, въобще нямаше нищо за казване. Бях влязъл в капана с широко отворени очи и капанът бе щракнал. Не беше сега моментът да търся изход.

С всяка стъпка през стаята ме пробуждаше страшна болка. Бавно се придвижих до дневната.

Бери и Луис седяха на бара, пред всеки от тях имаше по чаша уиски. Глория лежеше на дивана и пушеше. Огненият ѝ пеньоар се бе разтворил, а дългите ѝ крака бяха проснати съвсем свободно — единият на дивана, другият висеше на пода. Тя не ме погледна, докато пресичах стаята като истински инвалид и се насочих към вратата.

— Иди да изпратиш господина, Бери — каза Дикс, който ме последва в дневната. — Отнасяй се внимателно с него. Сега той ни е съдружник в бизнеса.

Бери се свлече от стола си и отвори вратата.

— Дим да те няма, мухльо — каза той и тънките му устни се извиха в презрителна усмивка. — Внимавай как ще паднеш по

стълбите.

Пипнешком заслизах надолу по стълбите към входната врата и я отворих.

— Един момент — каза Бери, — искам да ти кажа нещо.

Обърнах се.

Видях юмрука му, който идваше към лицето ми, но рефлексите ми бяха твърде забавени, за да го избегна. Получих един удар в зъбите, който ме изпрати на улицата и преди да успея да запазя равновесие, вече се бях проснал на паважа.

— Това ти е от Глори, с комплиментите ѝ — каза Бери. — Чао, мухльо — и той затръшна вратата.

XI

Ан се върна в единадесет и нещо на следващата сутрин. Тя влезе в гаража с бърза стъпка, а в това време ние с Тим поставяхме нов уплътнител на един цилиндър.

— Качвам се след десет минути — казах аз и ѝ магнах с омаслените си ръце, за да ѝ покажа, че не мога да я целуна. — Как мина всичко?

— Добре. А при теб?

Знаех, че ме гледа изпитателно, и си давах сметка, че бледото ми лице с черни сенки под очите, което бях видял в огледалото, докато се бърснех, сигурно я беше шокирало.

— Излизахме с Бил снощи. Главата ми е като изтръпнал крак, но иначе съм добре. — Усмихнах ѝ се, когато погледите ни се срещнаха. — След малко идвам.

Тя кимна на Тим, след това мина през офиса и се качи по стълбите.

Уплътнителят ни отне поне половин час.

— Това е — казах аз и взех топка конци, за да изтрия омаслените си ръце. — Оставям те ти да почистиш. Не забравяй да избършеш инструментите.

— Няма, господин Колинс.

Върнах се в офиса и запалих цигара.

Около девет и половина сутринта се бе появил Бери да смени Джо, който бе отпътувал в колата на Бери. Бери въобще не бе погледнал към мен. Той се бе заключил в преграденото помещение и оттогава не бях го виждал.

Устата ми беше леко подпухнала на мястото, където той ме бе ударил, а от крошетата на Дикс имах две големи синини под сърцето. Външно имах вид на човек, който си е легнал късно и може би е пийнал малко повече. Вътрешно бях като смръзнат каменен блок.

Изневерявайки на Ан, аз се бях намерил в капан, от който нямаше как да се измъкна. Ако не беше Ан, може би щях да успея да

направя нещо, но след заплахата на Дикс да плисне киселина в лицето ѝ и да ѝ покаже снимките бях направо вързан.

Сега като размишлявах върху нещата, започнах да осъзнавам как клопката е била подготвена още първия път, когато се срещнах с Глория на „Уестърн авеню“. Тя сигурно ме беше проследила с буика от момента, в който бях напуснал гаража, за да помогна на Луис на летище Нортълт, и бе инсценирала повреда на мястото, където нямаше как да не я видя.

Ако бях послушал Ан и собствената си съвест, сега нямаше да съм в капана. Съвсем съзнателно бях направил погрешна стъпка и по всичко личеше, че сега и двамата ще трябва да плащаме за това.

Но колкото и да беше странно, аз бях дошъл на себе си. Снощи, след като се върнах в празния апартамент, бях направо полудял от страх. Не виждах никакъв изход. Отначало реших, че единственото нещо, което мога да направя, е да кажа на Ан цялата истина, след това да ида в полицията, да им разкажа тази долна история и да поискам закрила.

Но колкото повече си мислех за това, толкова по-невъзможно ми изглеждаше едно такова решение. Знаех, че не мога да отида при Ан и да ѝ призная, че съм нарушил обещанието си да не се виждам повече с Глория. Не можех да призная, че съм ѝ изневерил. До сутринта бях ходил напред-назад из дневната, напругайки ума си с всички сили, за да намеря изход, и накрая започнах да идвам на себе си.

Бяха се отнесли с мен като с мухльо и през цялото време ме бяха водили за носа. Това чувство ме караше да бъда направо бесен. Сега положението беше нещо съвсем лично между нас с Дикс. Мразех го толкова много, колкото не бях подозирал, че мога да мразя някого. Бях решен да го победя на негов терен. Нямах представа как точно ще го направя, но рано или късно щеше да се появи шанс и аз нямаше да го пропусна.

Не искам да си мислите, че винаги съм бил толкова слаб, толкова жалък глупак. Трябва да си призная, че след войната се бях размекнал, но по време на войната си бях изградил репутация на войник индивидуалист. На времето бях много печен. Когато се сформираше патрул, за да се заловят избягали пленници, винаги избираха мен начело на групата. Ако трябваше да се неутрализира часови, преди да се свърши някоя работа, винаги поставяха тази задача на мен. Към

края на войната ние с Бил бяхме изпратени в патрулна група, която бе специализирана в засади и унищожаване на японци. Да убивам бе станало част от работата ми и едва когато напуснах армията и се запознах с Ан, аз започнах да се отпускам по малко. Пет години семеен живот в цивилния свят ме бяха размекнали съвсем — една нощ в компанията на Дикс и часовникът се бе завъртял обратно.

Вече не се чувствах размекнат. Исках да убия Дикс. Нищо друго нямаше да ми донесе удовлетворение. Той ме бе напъхал в тази клопка. Той щеше да изпрати този филм до всички бардаци по света, за да се кискат дегенератите. Той ме караше да изложя Бил на опасност. Той бе заплашил да плисне киселина върху Ан. С тези четири неща той ми бе дал правото да искам живота му.

В момента всички карти бяха у него, но рано или късно той щеше да изиграе някоя от тях погрешно и тогава щеше да е моят ред. Бях решил междувременно да го накарам да мисли, че ме държи в ръцете си. Бях решил да приспя подозренията му и да изчакам своя шанс, а когато той дойде, да не го пропускам.

Освен това беше странно, че нямах никакви угризения да погледна Ан в очите. Цялата история бе твърде сериозна, за да се чувствам виновен за нещо, което вече принадлежеше на миналото и което нямаше да се повтори никога вече. Сега нейното щастие и моето щастие бяха едно цяло. Аз бях влязъл в клопката, аз трябваше да намеря изход от нея. Сега всичко беше между нас с Дикс. Ан не влизаше в уравнението.

Качих се горе, където Ан готвеше обяда. Докато стоях пред кухненския умивалник и си миех ръцете, усетих, че тя ме наблюдава напрегнато. Обърнах си и ѝ се усмихнах.

— Изглеждаш зле, Хари.

— Чувствам се зле — казах аз, бършейки ръце с кърпата. — Имам чувството, че вечерята нещо не беше в ред. Беше прекалено мазна и изпих прекалено много бира. Иначе съм добре.

Знаех, че тя искаше да ми повярва, а фактът, че я гледах в очите, разсея съмненията ѝ.

— Изглеждаш ми малко странен, Хари. Това ми напомня как изглеждаше, когато се запознахме — жесток и разгневен на целия свят. Засмях се.

— Да знаеш само как ще се разгневя, ако обядът ми не е готов навреме.

Прегърнах я и я притиснах до себе си.

— Хари, кога ще се махнат тези мъже? Ще останат ли още дълго?

— Платиха си за месец, така че вероятно ще останат месец. Не зная.

— Ще ги оставиш ли, след като мине месецът?

Знаех, че няма да останат дълго: сигурно до началото на следващата седмица щяха да се махнат.

— Няма да ги оставя, щом не ги искаш.

— Зная, че парите са нещо важно...

— Престани да се тревожиш за пари. Хайде да ядем.

След обяд направих нещо, което дотогава не бях правил. Прекосих улицата и влязох в пощенския клон. Намерих се в огромно хале с бетонен под, пълно с пощенски камионетки. Мъже в кафяви гащеризони товареха пощенски чували в камионетките. Всички изглеждаха много заети и в продължение на няколко минути никой не ми обърна внимание.

През това време се бях огледал и бях скицирал помещението в съзнанието си.

— Влизането е забранено, приятел. Какво искаш?

Обърнах се. Един нисък набит мъжага в кафяв гащеризон се бе вторачил в мен с подозрение.

— Извинете — казах аз и се усмихнах. — Търся Бил Иейтс. Аз съм от другата страна на улицата — Хари Колинс. Може би Бил ви е споменавал за мен.

Лицето на ниския набит мъж се проясни и той кимна.

— Точно така. Бил често говори за вас. В момента го няма. Днес е в почивка.

— О, разбира се, че е в почивка. Сега си спомних, че той ми каза снощи. Съвсем ме е хванала склерозата, скоро и името си ще забравя. — Извадих пакет цигари и му предложих една. — Снощи си вяхме байраците из града. Бил си е все същият — може да изпие дванадесет бири на вечер.

— И аз мога да пия бира по всяко време. Приятно ми е, Харис. — Той взе цигарата и я запали. — Той каза за снощи, че ще излизате.

— Много се радвам, че са го повишили. Той е тъкмо за тази работа.

— Много го бива — каза Харис. — Бил е боксьор, нали? Винаги може да се познае по лицето на някого дали е бил боксьор или не.

— В батальона бе шампион в полулека категория. Ако се бе заел с тази работа на професионална основа, можеше да стигне далече.

— Не обича да говори много за себе си, но забелязах, че е бил боксьор. И аз съм се занимавал малко с бокс, но синините по лицето са всичко, което съм получавал.

Засмях се.

— Аз не съм. Онова там ли е новата камионетка на Бил?

— Какво? Тази барака? Не, не е колата на Бил. Неговата е хей там, на шеста рампа.

— Той ми разправяше за нея. Ами, най-добре да си вървя. Извинявайте, че ви отнех от времето. Трябваше да си спомня, че днес е почивният ден на Бил.

— Няма нищо — каза Харис и ми стисна ръката. — Много съм чувал за вас. Радвам се, че се запознахме.

Върнах се обратно в гаража със съзнанието, че Бери сигурно е видял какво става от прозореца. Погледнах към прозореца, но някой беше метнал пред него парче плат.

Около шест часа дойде Бил.

— Как се прибра снощи вкъщи? — попита той, влизайки в офиса.

— Без проблем, а ти?

— Едва стигнах. Тук имам няколко пушени херинги. Какво ще кажеш, ако Ан ги приготви и вечеряме заедно?

— Добре. Занеси ѝ ги и когато я убедиш, слез долу. Може да отскочим отсреща да пийнем по една бира.

— Това се казва идея.

Той се качи горе.

Бях сигурен, че той ще убеди Ан, че сме прекарвали вечерта заедно, и бях благодарен, че е дошъл. След десетина минути той се върна долу.

— Всичко е наред. Да вървим.

Вече бях затворил гаража и заедно отидохме в „Четири пера“, кръчмата, която се намираще точно до пощенския клон.

— Две бири, госпожице — каза Бил на барманката и пое цигарата, която му предложих. Изведнъж той се вторачи в мен. — Боже, боже, какво е станало с устата ти?

— Един от ключовете се отплесна и за малко да ми избие зъбите. Отначало много ме заболя, но сега е добре. Между другото, тази сутрин се запознах с Харис. Той ми показа твоята камионетка.

Бил ме погледна изненадано.

— Така ли? Това е нарушение на правилника.

— Бях забравил, че днес не си на работа, и отидох да ти се обадя. Заприказвахме се, аз видях камионетката и го попитах дали е твоята.

— Аха. Ами, няма значение. В нея имам разни работи, които трябва да са тайна.

— Въобще не се приближих до нея — казах аз и се засмях. — Има ли алармено устройство, Бил?

— Има алармен звънец. Свързан е с акумулатора. Ако изпаднем в беда, първото нещо, което трябва да направим, е да натиснем този звънец. Веднъж като задейства, не може да се спре. Много добра идея. Голям джангър вдига.

Сега вече знаех всичко, което ми беше необходимо, така че смених темата и минахме на крикет. Веднъж като поде темата за шансовете на Мидълсекс да вземе шампионската титла, Бил не можеше да се спре.

Докато той говореше, аз дооформих плана си за действие. Ако имах малко късмет, сигурно нямаше да е много трудно да извадя алармения звънец от строя. Въобще не стоеше въпросът да го направя или не. Беше още много рано, за да мога да си позволя погрешна стъпка. Щом исках да победя Дикс, трябваше да го убедя, че ме е хванал натясно.

Трябваше доста да се напрегна по време на вечерята, за да следя разговора и да се държа естествено. Съзнанието ми бе заето с толкова много неща, но знаех, че ще е фатално, ако Ан или Бил заподозрат, че нещо не е наред.

С голямо облекчение отидох да изпратя Бил и да заключа вратата.

Светлината в сортировъчната на пощенския клон продължаваше да свети и големите врати бяха широко отворени.

— Изглежда не затваряте през нощта — казах аз, докато стояхме с Бил на тротоара.

— Не затваряме. През цялото време влизат и излизат камионетки. Разбира се, през останалата част се затваря, но гаражът ни е отворен през цялото време.

— Кой го охранява?

— Тази седмица Харис е нощна смяна. Той е най-големият хайлазин, когото познавам. По цяла нощ спи. Идвам съм след полунощ и ако исках, можех да измъкна няколко камионетки направо под носа му.

— На кой пък ще му дойде наум да открадне пощенска камионетка?

— Ако е празна, никой няма да я открадне — каза Бил с усмивка. — И Харис все това повтаря. Той казва, че щял да се събуди, ако някой запали мотора на някоя от тях. Може и да е така. Трябва да се направят доста маневри, за да се извади камионетка от рампата. Е, аз да вървя. Довиждане, Хари.

— До утре.

— Утре не мога. Ще имаме пак среднощна тренировка. Тъп късмет. Ще се видим в неделя.

Наблюдавах го как се отдалечава надолу по улицата към автобусната спирка, след това затворих вратата на гаража и пузнах резетата.

Джо се подаде от заградената стая.

— Как се справяш, приятелче?

— Добре — казах аз рязко и минах край него. Той се пресегна и ме сграбчи за ръката, завъртайки ме към себе си. Усещайки ръката му върху себе си, почувствах как ме обзема дива ярост. За малко да се нахвърля отгоре му, но успях да се спра овреме.

— Ед ще дойде утре следобед. Той очаква от теб някакви новини — каза Джо, а мъничките му очички бяха през цялото време нащрек.

— Ще ги получи — казах аз, издърпах се от ръцете му и продължих към офиса.

Те бяха абсолютно уверени, че ме държат в ръцете си. Добре, нека така да мислят. Само да направят една погрешна стъпка и щяха да разберат, че не съм мухльо, за който ме вземаха.

В петък следобед дойде Дикс. Седейки на бюрото си, видях как той изви огромния си кадилак и го вкара в гаража.

Станах и отидох в гаража, за да го посрещна. Той не излезе от колата.

— Качвай се, приятел — каза той. — Ще отидем на малка разходка в парка.

— Няма да се бавя, Тим — казах аз, отворих вратата на колата и се качих.

Дикс караше бързо по „Риджънт стрийт“, по „Кокспър стрийт“ и след това през Адмиралтейската арка към парка. Караше великолепно, провирайки се през движението през цялото време. Изглежда имаше безпогрешен инстинкт да се провира през светофарите, а от начина, по който преценяваше разстоянията, докато се връзваше в движението, на човек направо му се изправяше косата.

Никой от нас не продума, докато не стигнахме до Бъкингамския дворец.

— Имаш ли вече план, приятелче?

— Да. Кога да го изпълня?

Той ме погледна косо. Видях в очите му учудване.

— Довечера. Какъв ти е планът?

— Разпределителната на пощенския клон не се затваря цяла нощ. Пазачът спи почти през цялото време. Камионетката е в най-отдалечения ъгъл на гаража. Ако той ме забележи, ще му кажа, че съм работил до късно, направил съм чай и съм решил да му занеса една чаша. Ще взема със себе си чай в термос. После ще си отида и ще се опитам повторно. Ако е заспал, ще ида направо при камионетката. Мисля, че ще мога да се добера до камионетката, без да ме забележи. Аларменият звънец се охранява от акумулатора. Няма да е много трудно да се прекъснат кабелите.

— Ами ако проверят кабелите? Не е ли по-добре да се заглуши самият звънец?

— Дори да проверят кабелите, няма да разберат какво съм направил, освен ако не го пуснат пробно. Но ако направят това, тогава и заглушаването не би помогнало.

— Добре. Оставям нещата на теб, стига да свършиш работата добре. Няма да те заплашвам втори път. Знаеш какво ще се случи, ако си разиграеш грешно картите.

— Зная.

— Слушай сега, приятел, по всичко личи, че работата е определена за неделя сутрин. Имам информация, че стоката пристига на гара Кингс Крос в един часа през нощта в неделя. Казвам ти го, за да имаш готовност да се справиш с ченгетата, когато дойдат. А те непременно ще дойдат при теб, не се съмнявай в това. Веднъж да приключим с тази работа, и ще стане доста напечено. Ченгетата ще обърнат града. Рано или късно ще дойдат при теб да те питат дали не си видял нещо подозрително. Дръж си устата. Сега ти си замесен в тази работа не по-малко от мен.

— Тим Грийнслийвс може да им каже, че сте се навъртали в гаража.

— Това си е твой проблем. Трябва да направиш всичко, за да не допуснеш ченгетата до него. Ако той се разприказва, онези художествени фотографии ще заминат по пощата.

— Ще се погрижа да не приказва.

— Това се иска, приятелче. Ако всичко мине гладко, в понеделник сутрин ще сме изчезнали и няма да ни видиш повече. Една дума накриво, една погрешна стъпка и аз така ще те подреда, че има дълго да ме помниш.

— Няма да има погрешни стъпки.

Той намали скоростта.

— Добре. Ти си дотук. Чао, приятел. Беше ми приятно и полезно да се запозная с теб. Не вярвам да се видим пак. За твое добро се надявам да не се видим повече.

Бавно се върнах по „Ийгъл стрийт“, умът ми трескаво работеше. По някакъв начин трябваше да накарам Бил да се разкара. Ако обирът щеше да се извърши в неделя през нощта, трябваше да съм абсолютно сигурен, че Бил не е в камионетката. Каквото и да ставаше с мен, той не трябваше да бъде изложен на никаква опасност. Нямах представа кой ще бъде на негово място и никак не се интересувах, но бях твърдо решен Бил да не се сблъска с Дикс и неговата шайка.

Но първата ми работа беше да блокирам алармения звънец. Естествено, Ан бе най-голямата пречка в тази иначе съвсем проста задача. Не можех да се заема със звънеца преди полунощ, а тя щеше да се чуди какво правя.

За късмет, точно докато съм бил навън, пристигнал един Вангард, за да му оправя спирачките.

Казах на Ан, че Вангардът има проблеми с карбуратора и може да ми се наложи да работя до късно.

— Човекът заминава утре сутрин в отпуска и обещах да му го оправя — казах аз, докато тя сервираше вечерята. — Не зная колко време ще ми трябва, но може да се окаже доста дълго.

След вечеря слязох в гаража и свалих карбуратора. Взех една медна тръбичка и започнах да пробивам дупка през нея. Продължавах да се занимавам с това, когато Ан дойде около десет и четиридесет и пет, за да види как се оправям.

— Ще ми трябва още поне два часа. Цялото нещо е съвсем издухано. Ти си лягай, скъпа. Щом свърша, веднага се качвам.

— Искаш ли да ти направя чай?

— Не още. Аз ще си направя сам малко по-късно. Ти си лягай. Колкото по-дълго си бърборим, толкова по-късно ще свърша.

— Добре, Хари. Ще си взема вана и пак ще дойда да ти се обадя.

— Недей. По-добре, като се заловя за работа, да не спирам. Това проклето нещо е много трудно за оправяне.

— Добре. Не вярвам да съм заспала, когато приключиш.

Няколко минути след полунощ аз се качих горе и сложих чайника да се топли. Лампата в спалнята бе изгасена и аз с благодарност си помислих, че Ан трябва да е заспала. Направих чай и напълних един термос, след това пак се спуснах долу. Сложих отвертка и клещи в джоба си, взех термоса със себе си, отключих вратата на гаража и погледнах отсреща към осветения вход, който водеше в пощенския разпределител.

Изведнъж на вратата на преградената стая се появи Джо.

— Трябва да е заспал — каза той. — От един час не се е мяркал.

Аз изсумтях и излязох на тротоара. Улица „Ийгъл стрийт“ бе пуста.

Движейки се съвсем тихо, прекосих улицата, гумените ми обувки не вдигаха никакъв шум. Влязох в разпределителя.

Една мощна крушка осветяваше входа, но останалата част от помещението тънеше в мрак.

Опитът ми от джунглата ми дойде на помощ. Много често бях водил патрули в джунглата на лов за японски снайперисти, опасни като

гърмящи змии. Тази работа сега бе просто една разходка в сравнение с джунглата.

Сърцето ми биеше спокойно, краката ми не вдигаха никакъв шум, докато минах направо през слабо осветения гараж, без да правя никакво усилие да се скрия.

Ако Харис ме наблюдаваше, той нямаше да има никакво съмнение, че съм намислил нещо лошо. Държах се като човек, който съвсем легално е влязъл по работа.

Когато бях на десетина метра от камионетката на Бил, аз се спрях и се огледах, сякаш търсех Харис.

Отдясно забелязах малка стаичка, отделена със стъкло, осветена от синя електрическа крушка. С мъка забелязах Харис. Той се бе отпуснал напред в един стол, беше сложил глава върху ръцете си, а лактите му бяла опрени на бюрото.

Не помръдна.

Нямах представа дали спеше или не, но поне не беше ме видял.

Преместих се още метър-два към камионетката, без да откъсвам поглед от него. Той продължаваше да седи неподвижно. Направих четири бързи странични стъпки и се скрих в най-тъмната сянка, където той не можеше да ме види, дори да вдигнеше глава.

Останалото беше лесно. Отворих вратата на камионетката, пъхнах се вътре, след това затворих вратата.

Извадих малко електрическо фенерче и внимателно разгледах арматурното табло, криейки светлинката с ръка. До мястото на шофьора имаше малко копче, боядисано в червено, на което бе написано „Аларма“.

Залових се бързо за работа и проследих кабелите, които се спускаха под подовата настилка. Срязвах кабела на мястото, където той изчезваше под настилката, обелих изолационната обвивка, изрязвах жицата, поставих една кибритена клечка в изолацията, а другата страна на клечката пъхнах в другия край на изолацията, като ги свързах по този начин съвсем старателно. Дори ако човек внимателно разглеждаше проводника, нямаше да разбере на кое място е срян.

Цялата работа не ми отне повече от минута.

Пъхнах клещите и отвертката в джоба си, след това извадих носната си кърпа и внимателно избърсах всичко, до което се бях докоснал, в случай че бях оставил отпечатъци. Тъкмо отварях вратата

на камионетката, когато чух мотора на кола и само след миг в гаража влезе пощенска кола, която освети с фарове вътрешността на гаража.

Приклеках ниско, скрих се до лоста на скоростите и отворих вратата от другата страна. Оставих я леко открената и зачаках.

Колата паркира на една празна рампа, на не повече от десет метра от мястото, където бях свит.

— Бас държа, че си спал, мързелив дявол такъв — чух да казва шофьорът.

— Не съм — каза Харис възмутено. Той излезе от стаичката с бърза стъпка. — Може очите ми да са почивали, но не съм спал.

— Ами, хайде тогава. Искам да се разпиша и да си тръгвам.

Чух ги как, разговаряйки, се отдалечават към стаичката.

Измъкнах се от камионетката, затворих вратата и тръгнах да се измъквам от гаража. Пътят до изхода изглеждаше дълъг. Можех съвсем безопасно да се приближа на шест метра от него, но последните шест метра бяха ярко осветени от лампата на тавана.

Тръгнах към осветената част, като се притисках плътно към стената.

До мен долетяха гласове и пак се свих зад една камионетка.

Шофьорът и Харис излязоха от стаичката. Бавно тръгнаха към изхода.

На изхода шофьорът каза:

— Е, сладки сънища. И гледай да не хъркаш.

— Разкарай се — каза Харис и се ухили добродушно. — До утре. И си опичай акъла.

Той остана известно време на входа и наблюдаваше шофьора, който се отдалечи с бързи стъпки, а след това, прозявайки се, бавно се върна в гаража. Взря се в полумрака, като се почесваше по главата, след това се върна в стаичката и се затвори вътре.

Не се помръднах. Знаех, че ще ме види, ако пресека осветената част. Облегнах се на стената и зачаках. Чаках повече от петнадесет минути, но накрая видях как той отново подпря глава върху ръцете си.

Тогава тръгнах. Тихо и много бързо прекосих ярката светлина и се озовах на улицата. Продължих напред, прекосих улицата и стигнах до гаража, поемайки си дълбоко дъх, с облекчение, че бях стигнал тъмното, без да се чуят никакви признаци на тревога.

Джо ме чакаше. В мъждивата светлина, която идваше от офиса, забелязах, че по лицето му има капки пот.

— Много се забави. Реших, че той те е видял.

— Не ме видя.

— Свърши ли работата?

— Свърших я.

Затворих вратата на гаража и дръпнах резето, след това бързо прекосих огромното помещение, влязох в офиса, загасих лампата и се качих горе.

— Хари?

Замръзнах в момента, в който отворих вратата на спалнята.

— Ти не спиш ли?

— Не. Какво правеше отсреща? Защо ходи там?

Усетих как ме побиват тръпки.

— Направих чай. Реших, че Харис може би ще иска да си пийне.

— Гласът ми бе неуверен. — Значи си ме видяла?

— Стори ми се, че чух някакъв шум и надникнах през прозореца.

Този Харис, той ли е приятелят на Бил?

— Точно той. Ще се измия и идвам. Не пали лампата.

— Оправи ли карбуратора?

— Най-накрая успях. Трудна работа беше.

— Бързо си лягай, Хари.

— Идвам.

XII

След като ме бяха демобилизирали, прекарах една седмица почивка при майката и бащата на Бил. Те живееха в едно отдалечено село до Антън, на петнадесетина километра от Бърик он Туид. Старецът приближаваше осемдесетте, а госпожа Иейтс бе само няколко години по-млада, но се оправяха сами. Бил просто ги боготвореше.

Реших да ги използвам като примамка, за да измъкна Бил от Лондон. Не ми беше приятно да го направя, но знаех, че те са единствените хора, освен Ан и мен, на които той държеше. Те нямаха телефон, а къщата им беше поне на миля от най-близките съседи. Този факт непрекъснато тревожеше Бил.

— Ако някой от тях се разболее — казваше той, — просто не зная как ще се оправят. Но не искат да се местят. Как ли не се опитвах да ги убедя, без резултат.

Малко след четири в събота следобед се обади един от моите клиенти. Знаех, че Ан е чула телефона да звъни и използвах обаждането, за да завъртя нещата.

След като затворих телефона, бързо изтичах горе при Ан.

— Лоши новини. Току-що ми се обадиха — казах аз, влизайки в кухнята. — Майката на Бил. Разболяла се е. Докторът каза, че Бил трябва незабавно да замине.

— О, Хари! Знаеш ли къде е Бил?

— Нямам представа. Докторът не знаеше дали той има телефон. Бащата на Бил му казал да се свърже с мен. Трябва да намеря Бил. Тим ще остане да наглежда работата. Може би в пощата ще знаят къде е.

— Нещо сериозно ли?

— Може да се окаже сериозно. Паднала е. На нейната възраст може да се окаже сериозно.

Слязох долу и отидох до пощенския клон, където Харис се приличаше на входа.

— Трябва да намеря Бил — казах аз. — Току-що ми се обадиха, че майка му е болна. Настояват да си иде вкъщи. Да знаеш случайно

къде е?

— Много жалко — каза Харис със стреснат вид. — В квартирата си е. Тази вечер е нощна смяна. Предполагам, че спи.

— Ще може ли да го освободят от работа?

— Сигурно няма да има никакъв проблем.

— Виж какво. Аз веднага отивам в квартирата му. Ще го закарам на гарата. След един час има влак и предполагам, че ще може да го хване. Можеш ли да обясниш на шефовете как стоят нещата? Той няма да има време лично да иска отпуската и ще бъде по-спокоен, ако знае, че ти ще свършиш тази работа вместо него.

Харис се поколеба.

— По принцип би трябвало той да докладва лично. Трябва да получи разрешение, преди да замине.

— Но той трябва да хване този влак. Дори при това положение може да го изпусне. Въпросът е на живот и смърт. Не можеш да очакваш от него да...

— Добре, добре! — каза Харис. — Остави на мен. Аз ще оправя нещата.

— Благодаря ти! Тогава да вървя.

Върнах се и казах на Ан какво смятам да правя, след това извадих камиона и по най-бързия начин стигнах до квартирата на Бил, малка къщичка на една от пресечките на „Фулъм Роуд“.

Хазяйката му каза, че той е горе в стаята си и спи. Тя ме познаваше и ми каза да се кача.

Докато се качвах по стълбите, си мислех дали ще мога да изиграя тази карта. Бил не беше глупав, освен това не беше от хората, които лесно изпадат в паника. Трябваше да му попреча да провери историята ми. Трябваше да го кача на влака, без да му дам възможност да телефонира. Като се качи веднъж на влака, той нямаше да може да се върне по-рано от неделя следобед. Дотогава обирът щеше да е приключил.

Почуках на вратата и я отворих.

Бил лежеше на леглото по риза и панталони, пушеше и четеше евтин роман. Като ме видя, зяпна и седна на леглото.

— Здравей, Хари. Каква изненада!

— Имам лоши новини, Бил — казах аз, влязох в стаята и затворих вратата. — Майка ти. Паднала е лошо и искат да заминеш

веднага.

Очите на Бил се изпълниха с тревога и той скочи от леглото.

— Лошо ли се е ударила?

— Не вярвам, струва ми се, че паниката е вследствие от стреса, който е изживяла. След четиридесет минути има влак. Ако побързаш, може да успееш. Камионът ми е отвън, ще те хвърля до гарата.

— Не мога да хвана този влак. Трябва да поискам разрешение, за да пътувам. Кога е следващият влак?

— Имаш разрешение. Уредих всичко с Харис. Няма защо да се тревожиш. Той ще направи всичко необходимо. Хайде, размърдай се. Нямаме много време.

— Много мило от твоя страна, Хари. — Той седна на леглото и започна с мъка да обува обувките си. — А ти как така се намеси в тази работа?

— Баща ти казал на лекаря да ми се обади. Мислел, че може да си на работа отсреща.

— Кой лекар? От болницата ли?

— Не. Тя си е вкъщи. Той каза името си, но сега не мога да си го спомня.

— Макензи?

— Може и той да е. За бога, побързай.

Сега той си обличаше сакото и слагаше вратовръзката.

— Дали да не му се обадя, преди да тръгна?

— Нямах време. Казах му, че ще вземеш влака в пет и петнадесет. Той каза, че тя е зле и иска да те види.

Това го накара да се разбърза. След три минути беше готов. Беше ми много гадно, че го лъжа по този начин, но всичко беше за негово добро. Нищо друго не можеше да го накара да захвърли всичко и да замине незабавно.

Изтичахме долу и се качихме в камиона. За щастие движението не беше много оживено, тъй като беше събота следобед и стигнахме бързо до „Кингс Крос“. Бил нямаше шанс да си пристигне вкъщи преди един часа вечерта и дори да тръгнеше обратно веднага, пак нямаше да успее да се прибере в Лондон преди девет и половина сутринта. Тогава вече щеше да е в безопасност.

Аз го изтиках по перона към влака, без да му давам възможност да размисли много-много.

— Искаш ли пари? — попитах го аз и извадих две банкноти от по пет лири, които бях донесъл със себе си. — По-добре ги вземи. Ето ти и билет със запазено място в ъгъла. Скачай вътре.

— Не можеш да си представиш колко съм ти благодарен, Хари. — Бил се качи във влака. Лицето му, което обикновено беше весело, сега бе тревожно и напрегнато.

— Не искам старата да си отиде от този свят, без да ме види.

— Тя ще се оправи още щом зърне грозната ти мутра — казах аз и стиснах ръката му. — Обади ми се да кажеш какво става, Бил, и горе главата.

Почакахме няколко минути, преди влакът да тръгне, а аз говорех през цялото време, без да му дам възможност да се концентрира. Умирах от страх, че той може да поиска светкавичен телефонен разговор с доктора, преди да тръгне. И като пощенски служител нямаше да има никакви трудности да го направи. Не му дадох възможност дори да си го помисли.

— Изглежда влакът тръгва — казах аз, когато железничарят вдигна флагчето. — Всичко хубаво, Бил.

— Благодаря ти за всичко. Ще ти се обадя.

Влакът вече беше в движение и аз се дръпнах назад с въздишка на облекчение. Бил се бе надвесил от прозореца и ми махаше. Останах на осветения от слънцето перон и гледах след него, докато се изгуби от погледа ми.

По обратния път към „Ийгъл стрийт“ умът ми трескаво работеше. Усетих, че съм взел първата ръка в играта с Дикс. Бях взел мерки да спася Бил. Сега трябваше да изчакам да видя каква ще е следващата ми стъпка. Тя зависеше от Дикс. Какво щеше да прави той след обира? Дали щеше да напусне страната или да се укрие в Лондон? Ако се укриеше в Лондон, дали щеше да използва апартамента на Глория?

Рано или късно той щеше да направи погрешна стъпка или щеше да ми даде възможност да проваля плановете му. Знаех, че поемам риск. Най-разумното нещо, което можех да направя, бе да кажа на Бил какво предстои да се случи, но Дикс можеше да се промъкне през мрежата, а аз знаех, че той ще предаде снимките на Ан, дори ако това бе последното нещо в живота му.

При мисълта, че тя може да види тези снимки, ме изби студена пот. Каквото и да се случеше с мен, каквито и рискове да поемех, тези снимки не трябваше да попадат в нейните ръце.

Върнах се в гаража и казах на Тим, че може да си иде. Ан дотича в офиса още щом чу, че съм се прибрал.

— Намери ли го?

— Всичко е наред. Той вече пътува за дома. Обеща, че ще се обади да ни каже как са нещата.

— О, слава богу. Надявам се, че тя ще се оправи.

— Като види Бил, настроението ѝ веднага ще се оправи. Но не искам да съм на негово място по време на това пътуване.

Поговорихме няколко минути за Бил, след това Ан се качи горе.

Аз отидох в офиса и започнах да сортирам по-належащите сметки, които трябваше да се платят.

Бях внесъл в банката седемдесет и петте лири, които Дикс ми даде. Изкушавах се да не ги впиша в счетоводната книга, но не можех да плащам сметките си в брой и накрая реших, че ще е много рисковано да се опитам да надхитря данъчните агенти. Бях попълнил по-важните чекове, когато видях, че Джо излиза от преградената стая и отива при ягуара. Наблюдавах го как провери бензина и маслото, как помпа гумите с моята помпа.

Колата, с която щяха да се измъкнат, така беше казал Дикс.

Усетих, че ме обхваща ярост при мисълта колко лесно ме бяха хванали в капана и колко ловко бяха действали.

— Хари! — извика Ан от най-горното стъпало.

— Тук съм. — Бутнах стола си назад и отидох до вратата.

— Къде си оставил термоса?

— Кое?

— Термосът, скъпи. Няма го в шкафа. Да не си го взел, когато си ходил снощи при Харис?

Изведнъж усетих как ледени пръсти се вкопчват в сърцето ми. Дишах с мъка. За щастие лампата беше слаба и Ан не можеше да види лицето ми.

— Аз... не съм го вземал. Занесох му чаша чай.

— Много странно. Термоса го няма.

Опитвах се да си спомня какво бях направил с термоса, но в момента мозъкът ми беше парализиран.

— Исках да го взема, но не можах да го намеря — казах аз с прегракнал глас.

— Трябва да е някъде тук. Пак ще го потърся.

Чух я, че отиде в кухнята.

Бях неподвижен, по лицето ми се стичаше студена пот. Ровех в съзнанието си да си спомня какво бях направил с термоса. Носех го със себе си, когато прекосих отсреща към пощенския разпределител. Беше в ръката ми, когато видях Харис зад стъклото в малката стаичка. Беше у мен, когато се качих в камионетката, за да прережа кабела, но след това не можех да си спомня какво бях направил с него.

Дали не бях го оставил в камионетката?

Дали беше възможно да съм направил такава тъпотия, такава глупост?

Изведнъж коленете ми се подкосиха и седнах. Сигурно го бях донесъл тук! Може да е някъде из гаража. Ако съм бил толкова луд да го оставя в камионетката, дали беше възможно по него да стигнат до мен? Сигурно отпечатъците ми бяха върху него.

Отидох в гаража и започнах трескаво да го търся, но не можах да го намеря.

— И в кухнята го няма, Хари — извика Ан.

Отидох до вратата до стълбите.

— Ще се намери. Не се тревожи.

— Ще огледам още веднъж.

Няма да го намериш, казах си аз, разтреперан от ужас. Сега си спомних. Бях го оставил на пода на камионетката точно преди да отрежа кабела. Сега си беше там — синьо-бял термос, лесен за разпознаване и с моите отпечатъци по него.

XIII

Нощта бе гореща и душна. Въпреки че прозорецът към „Ийгъл стрийт“ бе широко разтворен и завесите бяха дръпнати, стаята приличаше на пещ.

Лежах и се въртях в леглото. До мен Ан тихо спеше.

Не бе само горещината, която не ми даваше да заспя. В ума се блъскаха мисли като плъхове в клетка, а аз се опитвах да намеря най-добрия възможен начин да се измъкна от капана, в който сам се бях натикал. Първоначално реших да кажа на Джо за термоса, който на свой ред да се консултира с Дикс, но след като размислих малко, осъзнах, че той няма да отложи обира и те сигурно щяха да ми вдигнат скандал за глупавата небрежност.

Въртях се в полумрака повече от час, просто ме бе втресло от тревога. Чак тогава започнах да си връщам самообладанието. Беше напълно възможно пазачът, шофьорът или човекът, който обработваше пощенските чували, да приемат, че термосът принадлежи на един от тях и никой нищо да не спомене за него. Може би се поддавам на паника, без да има защо.

Но даже при тази мисъл не можех да заспя. Страхувах се да помръдна, за да не събудя Ан. Не можех нищо да направя, освен да лежа неподвижно в полумрака и да чакам да се развидели.

Около три часа чух как Джо се движи в гаража. Сигурно бе отишъл до ягуара, тъй като чух как се затвори вратата на кола.

След това, в четири без двадесет, пак чух някакъв звук, който ме накара да изтръпна и сърцето ми започна лудо да бие в гърдите.

Отхвърлих чаршафа, с който се бях покрил, тихо спуснах краката си от леглото и много предпазливо се изправих. Погледнах към Ан, но моторът на колата не бе я събудил и тя продължаваше да спи.

Промъкнах се до прозореца и погледнах надолу към „Ийгъл стрийт“.

В сортировъчната премигнаха някакви светлини. Един пощенски раздавач стоеше до входа и приказваше с Харис. Чух как моторът на

камионетката тихо ръмжи.

Пощенският раздавач се върна в гаража и се изгуби от погледа ми. Харис продължи да стои до вратата.

След няколко минути чух как се затръшна вратата на камионетката и моторът изръмжа. Камионетката се показва от тъмнината и премина край Харис.

Виждах само покрива ѝ. Не видях кой е вътре. Харис размени няколко думи с шофьора, погледна часовника си, след това махна на камионетката.

Когато излезе на улицата, видях, че това бе камионетката на Бил. Нямах никакво съмнение, че пратката диаманти, която Дикс планираше да ограби, бе в камионетката и в този момент Джо се обаждаше на Дикс, за да го предупреди, че камионетката е на път. Вероятно Дикс чакаше заедно с Луис и Бери в някоя странична уличка по маршрута, по който щеше да премине колата. След няколко минути обирът щеше да стане факт.

Камионетката бавно се плъзна по „Ийгъл стрийт“ към „Оксфорд стрийт“. Погледнах от прозореца и видях как червените ѝ стопове изчезнаха зад ъгъла, отправяйки се към „Марбъл Арч“.

Погледнах през рамо към Ан. Тя продължаваше да спи. Промъкнах се през стаята, отворих тихо вратата и се спуснах предпазливо по стълбите.

В тъмния гараж се чуваше как Джо се движи. Застанах пред вратата на офиса, за да наблюдавам.

Той излезе от преградената стая с фенерче в ръка и се отправи към ягуара. Остави прожектора върху покрива на колата, така че лъчът падаше директно върху вратата на преградената стая, след това се върна и излезе отново, като пъшкаше под тежестта на голям куфар. Постави го в багажника на колата.

Прекоших гаража и се приближих до него.

— Какво правиш?

Той се обърна към мен.

— Измитаме се оттук. Ела да ми помогнеш.

— Да не би да напускаш сега? Някакъв тип стои на вратата на отсрещната страна на улицата. Веднага ще те забележи, ако се опиташ да излезеш.

— Някой да е казал, че ще взема колата? Да не ме мислиш за пълен тъпак? Оставям я тук и хич не ми пука. Глория ще я докара рано сутринта.

Значи Глория щеше да дойде тук!

— Не се мотай, а ела и ми помогни — продължи нервно Джо.

— Започна ли се?

Той ми се усмихна в светлината на прожектора.

— Готов съм да се обзаложа, че се е започнало. Те ги чакат при „Шепърдс Буш“.

Последвах го в преградената стая. Заедно пренесохме втория куфар до колата и го оставихме до другия в багажника.

— Какво, по дяволите, мъкнеш в тези два куфара? — попитах аз.

— Нали знаеш какви шантави идеи му идват на Ед? Той обича да изпипва всичко. Това му е проблемът. Пълни са с телевизионни части, в случай че отвориш устата си и ченгетата се заинтересуват. И те са крадени. Луис ги чопна от една фабрика. Там е и телефонът, който Луис също сви отнякъде.

— Нали няма да оставиш тези неща тук? Ами ако полицията ги намери? Биха могли да ги проследят, нали?

— Сигурно биха могли да ги проследят, но не го вземай толкова навътре. До утре ченгетата няма да цъфнат тук. Дотогава Глория ще е откарала колата. Е, добре, аз тръгвам. Дръж плювалника си затворен и няма да имаш проблеми. Жив и здрав.

Въпреки привидното си безгрижие виждах, че той е доста напрегнат и суровото му обветрено лице блестеше от пот.

— Отвори. Искам да изляза оттук.

Докато вдигах резето и отварях една от двойните врати, казах:

— Не ми харесва, че ми оставяш онези неща тук. Полицията ще ми ги лепне, ако ги открият тук.

— Това ще ти дойде малко нанাগоре, нали? — ухили се той, мина покрай мен и се огледа нагоре-надолу по улицата. — Не си ври носа много-много. Ако го пъхаш там, където не ти е работа, толкова по-зле за теб.

Проследих го как се измъква бързо и безшумно, след това залостих вратата. Докато се прибирах в офиса, се чудех какво все пак се бе случило. Успешен ли бе обирът? Запалих цигара и почти веднага я загасих. Странното чувство на вълнение и безпокойство направо ме

изяждаше отвътре. Изведнъж осъзнах колко опасен можеше да стане Тим. По едно нещастно съвпадение на нещата той трябваше да работи тази неделя, аз почивах. Ако полицията го разпиташе, той сигурно щеше да им каже за Джо и Бери. Трябваше да се отърва от него. Не исках да го изгубя, но трябваше на всяка цена да предотвратя евентуалната му среща с полицията.

Качих се горе. Тъкмо се промъквах тихичко в спалнята, когато Ан попита:

— Къде беше, Хари?

Гласът ѝ ме стресна.

— Слязох да си направя едно питие. Не искаш ли и ти?

— Не, благодаря. Не можеш ли да заспиш?

— Прекалено е горещо. Сякаш сме в запалена пещ.

— Колко е часът?

— Пет без нещо.

— По-добре се опитай да заспиш. Прекалено рано е, за да ставаш.

— Не ми се спи. Ще се облека и ще се поразтъпча.

Тя се надигна.

— Да не би да се е случило нещо лошо?

— Лошо? Разбира се, че не. Спи си спокойно.

Събрах дрехите си и отидох в банята. Избръснах се, след това влязох в кухнята и си сварих кафе.

Слязох с кафето долу до преградената стая и седнах до прозореца, откъдето виждах добре пътя, и започнах да наблюдавам входа на сортировъчната. Нервите ми бяха опънати до краен предел и сърцето ми биеше до пръсване.

Сега бе пет и половина — откакто камионетката напусна сортировъчната, бяха минали час и четиридесет минути. Всеки момент щяха да включат алармената инсталация.

Видях как Харис метеше пода на отсрещния навес. Той пушеше и метеше толкова бавно, сякаш имаше на разположение цяла вечност за тази работа.

В шест без десет чух как от другата страна на пътя се разнесе телефонен звън. Харис остави метлата и се отправи към офиса си толкова бавно, че можеше да ти скъса нервите.

Почувствах как по лицето ми се стичат капки пот. Наклоних се напред и смачках цигарата си.

Минутите едва се изнизваха, след това се появи Харис. Бавно се приближи до входа и погледна към пътя. На лицето му бе изписано пълно стъписване и недоумение, което ми подсказа, че все пак са направили обира.

Наблюдавах го как излиза на улицата. Той остана на бордюра две-три минути, след това се обърна и се върна в офиса, тъй като телефонът започна отново да звъни.

Бе станало точно шест часа и аз отидох да отворя вратите на гаража. Какво не бих дал да мога да прекося улицата и да го попитам какво се е случило!

Бутнах назад двойните врати. След това бавно отидох до улицата, като се надявах, че Харис отново ще се появи, но него все го нямаше. Почаках няколко минути, загледан в синьото небе, след това с нежелание се отправих към гаража.

Стрелките на часовника ми бавно пропълзяха до шест и петнадесет. Тогава един от камионите, който редовно зареждаше бензин, се приближи до гаража. Кимнах на шофьора, докато отварях капачката на резервоара.

— И днес ще бъде горещо.

— По дяволите! Каква тежка нощ. Не можах да мигна.

— Нито пък аз.

Изведнъж една тъмносиня кола спря до сортировъчната.

— Хоп сега — каза шофьорът на камиона. — Ето ги и ченгетата, какво ли дирят?

Двама цивилни полицаи слязоха от колата и се запътиха към сортировъчната. Униформеният шофьор остана в колата.

— Предполагам, че някой е чопнал марка за два пенса и половина — каза презрително шофьорът. — Ченгетата само с това се занимават, забавляват се на гърба на данъкоплатците и пъхат носа си там, където не им е работа.

— По-добре си вдигай чукалата, докато не са се заяли за неправилно спиране — казах аз, тъй като исках да ми се разкара от главата.

— Прав си. Утре ще се видим пак, мой човек.

Отдръпнах се назад, докато шофьорът подкара камиона си по улицата. Когато той си отиде, отидох до преградената стая, откъдето можех да наблюдавам какво става през спуснатото перде, без да има опасност да ме забележат.

Нямаше нищо особено за гледане. Полицейската кола остана до сортировъчната повече от половин час. Не видях нито Харис, нито двамата цивилни полицаи. В седем без нещо се появи едно от цивилните ченгета, влезе в полицейската кола и колата замина нанякъде.

— Хари?

Бързо излязох от преградената стая, затворих вратата и прекосих гаража.

Ан се обади от горния етаж.

— Да?

— Какво става отсреща? Това бе полицията, нали?

— Да. Изобщо нямам представа.

Стоях в началото на стълбите, а Ан се бе надвесила над перилата.

— Мислиш ли, че се е случило нещо лошо?

— Не зная — казах аз с небрежен тон. — Сигурно проверяват някой анонимен сигнал или кой знае.

— О, така ли. — Тя ме изгледа подозрително. — Не бях си помислила за това.

— Закуси ли?

— Сега приготвям закуската. Искаш ли нещо, Хари?

— Благодаря, няма нужда. Ще проверя спирачките на камиона. Отдавна трябваше да ги стегна.

— Ти не мислиш ли, че там се е случило нещо лошо?

Засмях се.

— Изобщо нямам представа, Ан. По-добре върви да направиш закуската.

Безразличието ми сякаш я поуспокои и тя се върна отново в кухнята.

Когато се върнах в гаража, видях двете полицейски коли, спрели пред сортировъчната. Двама униформени полицаи бяха застанали от двете страни на вратата, докато трима цивилни и сержант в униформа влязоха вътре. Един от цивилните носеше черна кутия и триножник.

Ще дойдат ли тук, чудех се аз. Засега не, най-вероятно. Обирът бе станал в „Шепърдс Буш“. Вероятно щяха да концентрират вниманието си първоначално там.

За да свърша нещо по-полезно и да се съсредоточа върху нещо друго, закарах камиона до вратата и се заех с ремонта на спирачките. От мястото, където работех, сортировъчната се виждаше добре, но нямаше нищо особено, освен двамата полицаи на входа.

Ан дойде малко след седем и половина.

— Май нещо се е случило отсреща, Хари — каза тя и се приближи до входа на гаража и втренчи поглед в двамата полицаи от другата страна на улицата.

— Май че е така — казах аз с безразличие. — Е, добре, не ни влиза в работата.

— Мислиш ли, че е имало обир?

— Не зная. Слушай, мила. Искам да свърша тази работа, преди да дойде Тим. — Отново пропъльзах под камионетката и започнах да затягам болтовете на спирачния барабан.

— Защо не попиташ Харис какво става, Хари?

— Ще го попитам, ако го видя. Какво толкова си се развълнувала от тази работа?

Последва дълга пауза. Тя бе застанала неподвижно до камиона така, че виждах само малките ѝ ходила и изящни глезени.

— Не съм се развълнувала. Страхувам се, Хари.

— О, забрави за тези неща и ме остави да си гледам и моята работа!

Тя се отдалечи и аз продължих работата си до осем часа. Тъкмо завърших и влезе Тим с велосипеда си. Дотогава пред входа на гаража се бе струпала малка тълпа и зяпаше към сортировъчната. Бяха пристигнали няколко коли на пресата и трима мъже правеха снимки с фотоапарати.

— Добро утро, Тим — казах аз, докато избърсвах ръцете си в сноп кълчища. — Отсреща май е станало нещо вълнуващо.

— Имало е обир, господин Колинс — каза Тим, облещил очи зад очилата си.

— Някоя камионетка на пощата ли?

— Точно така. Никой не знае с колко са избягали обирджиите. Вестниците все още не са писали нищо за този случай. Попитах един

от репортерите.

— Е, добре, забрави го за известно време. Ела в офиса, Тим. Искам да говоря с теб.

Изненадан, той неохотно се откъсна от вълнуващите събития отвън и ме последва в офиса.

Знаех, че е прекалено рисковано да го оставя в гаража и минута повече, отколкото е необходимо. Не исках да го загубя, но трябваше. Не можех да си позволя той да разкаже на полицията за Дикс и останалите.

Подпрях се на края на бюрото и за да прикрия смущението си, запалих цигара.

— Слушай, Тим. Нямам намерение да го увъртам. Бизнесът ми напълно се е скапал. Трябва или да направя сериозни икономии, или да банкрутирам. Съжалявам, но не мога да си позволя да те оставя на работа.

Лицето му помръкна.

— О, така ли? Добре, очаквах го, господин Колинс. Тук май не се очертава никаква сериозна работа, нали?

— Точно така. — Изтърсих пепелта на пода и продължих, без да го погледна в очите. — Нямам намерение да се изпречвам на пътя ти, Тим. Можеш веднага да си събереш нещата и да си отидеш. Ще ти платя за две седмици.

Той ме изгледа.

— Ще си отработя седмицата, господин Колинс. Не бих искал да ви оставя в такъв критичен момент.

— Благодаря, сам ще се справя и ще се чувствам по-добре, ако зная, че ти търсиш друга работа, вместо да си пилееш времето и да се мотаеш наоколо.

— Много лесно бих могъл да си намеря друга работа. Искам да отработя седмицата си тук.

— Няма смисъл. Няма никаква работа. Можеш да си отидеш още сега, Тим.

Той нервно тъпчеше на едно място. Опитах се да го погледна в очите, но не можах.

— Нали... нали не съм се провинил пред вас, господин Колинс.

— Не задавай такива идиотски въпроси, Тим. Просто искам веднага да се устройш и освен това, щом трябва да свиквам без твоята

помощ, по-добре да започна веднага. — Извадих портфейла си, отброих девет лири и ги оставих на бюрото. — Заповядай, Тим. Сега ми се разкарай от очите. Ще ти изпратя страхотна препоръка. Утре ще я получиш.

— Не мога да взема това, господин Колинс — каза той с достойнство, което ме изненада. — Ще взема парите за една седмица, но не за две седмици. Няма да е честно.

— Както искаш — казах аз. Започнах да изпитвам раздразнение. Искях да се избавя от него, в случай че Ан слезе долу. — Парите са твои.

— Не, не са.

Той взе четири лири и десет шилинга и остави остатъка от парите върху бюрото.

Последва дълга, неловка пауза и след като той не показа ни най-малко намерение да си отива, аз му казах:

— Е, добре, Тим, благодаря ти за добре свършената работа. Не мога да ти кажа колко съжалявам, че стана така. А сега си отивай.

— Ако искате да си отида, разбира се, че ще го направя. Искях да се сбогувам с госпожа Колинс.

Очаквах този ход.

— Точно сега е заета, Тим. Ще ѝ кажа, че си искал да се сбогуваш с нея. Тя ще разбере. — Изиграх една престорена усмивка. — В никакъв случай не се сбогуваме с теб завинаги. Надявам се, че ще ни се обадиш някой ден.

Знаех, че това ще бъде най-трудната част от опита ми да се избавя от него. Той бе привързан към Ан. Тревожният нещастен поглед изчезна от очите му и в тях светна нещо като гняв.

— Знае ли госпожа Колинс, че трябва да напусна?

— Разбира се, че знае. — Трябваше да прекратя това театро, и то веднага. — Всъщност, Тим, именно тя предложи да напуснеш. Не я притеснявай с едно дълго сбогуване.

Той почервения като домати.

— О, разбирам.

Изправих се и започнах да го изтиквам от офиса.

— Разбира се, и тя, както и аз, не искаме да си отидеш, но просто нямаме друг избор.

— Бих искал да кажа, че тук бях много щастлив, господин Колинс. Съжалявам, че така стана. Ако нещата тръгнат на зло, знайте, че бихте могли да разчитате на мен.

— Нищо лошо не се е случило. Сега се разкарай оттук. Чака ме много работа и не мога да се разтакавам цял ден.

Говорех по-рязко, отколкото първоначално възнамерявах, но търпението ми бързо ме напускаше. Той почервеня още повече.

— Добре тогава, сбогом.

— Довиждане и късмет.

Проследих го с поглед как облича палтото си и отиде до велосипеда си. Докато избутваше велосипеда до изхода на гаража, той се обърна и каза през рамо.

— Желая ви късмет и на вас, господин Колинс.

Точно от това имах нужда сега, помислих сега. Как само разчитах на малко късмет.

— Благодаря ти.

Нещастното, сломено изражение на лицето му ме накара да се почувствам зло. Добре се разбирахме и аз го харесвах, но сега той бе прекалено опасен. Трябваше да си отиде.

Проследих го с поглед, видях го как си пробива път през тълпата, качва се на велосипеда и постепенно се отдалечава.

Сега трябваше да измисля някакво обяснение за пред Ан. Отправих се до подножието на стълбите.

— Ан?

Тя излезе на площадката. През прозореца на площадката проби слънчев лъч и освети директно лицето ѝ. Изненадах се, като видях колко бледа и изплашена изглеждаше тя.

— Мисля, че си била права, Ан. Тим каза, че е имало някакъв обир.

— Да.

— Е, добре, слава богу, че Бил не е замесен. Извади късмет с това, че го повикаха спешно у дома. — Стояхме и се гледахме един друг. — Нещастията никога не идва само — казах аз, като се опитах да запазя небрежен тон. — Тим трябваше да се прибере у тях. Баща му е болен.

— Болен ли е, Хари? О, така съжалявам. Нещо лошо ли му се е случило?

— Той спомена нещо за инфаркт.

— Отиде ли си вече?

— Да, дадох му една седмица отпуск. — Оттеглих се към офиса.

— Мисля, че ще трябва да затворя сега, Ан. При цялата тази тълпа отвън нямам никакъв шанс за бизнес днес.

— Добре, Хари.

Тя се обърна и влезе в кухнята. Чувах как се движи из нея. Ръцете ми бяха потни и ми се повдигаше. Прекалено много лъжи се бяха събрали. Пред себе си не виждах нищо друго, освен лъжи — лъжи пред Ан, пред полицията, пред Бил.

— Господин Колинс?

Бързо се обърнах, сърцето ми замря за миг.

Нисък червендалест мъж с овехтял кафяв костюм и нахлупена ниско над очите мека шапка стоеше на прага на офиса.

— Точно така. — Изправих се на крака. — Съжалявам, но не ви видях да влизате.

— Няма защо, господин Колинс. Казвам се Нортън, от „Ивнинг Мейл“. Исках да поговоря с вас за обира отсреща.

— Какъв обир?

— Не сте ли чули? Обрали са пощенска камионетка. Камионетката е напуснала сортировъчната около три и половина сутринта. Имало е засада на Шепърдс Буш, по пътя за летище „Нортълт“. Това е сензация. Избягали са с много промишлени диаманти и са убили един от пощенската охрана.

— Убили?

— Точно така. Май че е имало сериозна схватка. Двама от бандитите са били повалени и един от охраната е бил убит.

— Един от охраната е убит? — Глупаво повторих думите ми, устата ми бе така пресъхнала, че думите ми едва излязоха в шепот.

— Да. Слушайте сега, господин Колинс, вие сте разположен точно срещу сортировъчната. Чудех се дали сте видели нещо подозрително.

— Нищо не съм видял.

Един от охраната е убит! Ако не бях разкарал Бил, можеше да бъде той!

— Така както си представям нещата, господин Колинс — продължи Нортън, — бандитите са наблюдавали сортировъчната

известно време. Камионетката е напуснала пощата в доста необичаен час и въпреки това са я очаквали. Това сигурно означава, че някой е наблюдавал кога камионетката напуска пощата. Случайно да сте забелязали някой или някоя кола да се навърта по „Ийгъл стрийт“ през последните няколко дни?

— Не, не си спомням да съм забелязал нещо необичайно.

Не зная как успях да остана неподвижен и дори да говоря. Бях замесен не само в обир, сега бях забъркан в убийство!

— Помислете си само — продължаваше да настоява Нортън. — Сигурен ли сте, че не сте забелязали някой подозрителен тип? Не сте ли чули нещо необичайно в три и половина сутринта?

Останах, втренчил поглед в бюрото ми. След дълга пауза казах:

— Съжалявам, но не си спомням да съм видял или чул нещо подозрително.

Той въздъхна. По лицето му се четеше явно недоволство.

— Е, добре, няма какво да се прави. Мислех си, че ще направя удар, като говоря с вас, като отчитам местоположението на гаража ви. Няма значение. В повечето случаи работата ми се състои в това да задавам въпроси и да получавам неудовлетворителни отговори. По-добре да си поприказвам с другите, които живеят по тази улица. Може би те са забелязали нещо необичайно. Благодаря ви, господин Колинс, че ми отделихте от времето си. Ако си спомните нещо, което би могло да ми е от полза, обадете ми се. — Той остави картичката си върху бюрото ми. — Ще ви се отблагодарим както подобава. Довиждане и продължавайте да мислите.

Нищо не казах. Просто останах неподвижен, втренчил поглед някъде зад него, в огромната тълпа, струпала се на входа на сортировъчната.

— Между впрочем, оня младеж, когото видях току-що да напуска гаража ви — каза Нортън. — Може би пък той да е забелязал нещо интересно, не мислите ли?

С усилие на волята запазих самообладание.

— Не. Той не работи тук.

— О, така ли. Аз пък останах с впечатление, че работи тук. Грешката е моя.

— Жена ми и аз поддържаме това място.

— Мога ли да говоря с нея за момент?

— Тя нищо не е видяла, господин Нортън. Ако бе забелязала нещо, щеше да ми каже. Освен това сега е заета.

— Добре тогава. Ще говорите с нея, нали? Човек никога не знае. Може би пък тя ще си спомни нещо. Обадете ми се по телефона, ако тя се сети за нещо. Довиждане, господин Колинс.

— Довиждане — казах аз.

Проследих с поглед как той бавно прекосява гаража. Можех да различа по начина, по който се държеше, и по забавените му движения, че не бе доволен и че умът му внимателно преценява различни варианти. Внезапно той щракна с пръсти, обърна се и се върна обратно.

— Знаех си, че има нещо. Не бяхте ли приятел на господин Иейтс от охраната? Мисля, че един от типове там в сортировъчната спомена нещо, че вие и Иейтс сте приятели.

Погледнах го и почувствах как в мозъка ми нахлува студена вълна.

— Какво искате да кажете?

— Пазачът, който е бил убит — каза спокойно Нортън. — Пазачът Бил Иейтс. Не беше ли ваш приятел?

XIV

Известно време останах загледан в него. Чувствах се така, сякаш някой ме бе треснал с всичка сила по главата. Не можех нито да се помръдна, нито да кажа нещо.

— Не знаехте ли? — каза Нортън. — Съжалявам. Мислех, че вече са ви съобщили. Това ще бъде ужасен шок за вас.

Бавно се изправих на крака.

— За какво, по дяволите, говорите?

— Съжалявам — каза Нортън и по изненаданото му изражение разбрах, че изглеждам така, сякаш загубвам разсъдъка си. — Мислех, че знаете. Бил Иейтс е убитият по време на обира.

Заобиколих бюрото, хванах го за яката на сакото и го разтресох.

— Лъжеш! Бил не беше там!

— Я по-кратко. — Очите му за малко щяха да изскочат от орбитите, лицето му почервения. — По-спокойно, господин Колинс.

— Лъжеш — казах аз, а гласът ми изтъня неестествено. Отново го разтресох. — Бил бе на север. Замина в събота. Не може да са убили него. Чу ли, проклет лъжец!

— Махнете ръцете си от мен!

— Да не си посмял да дойдеш тук и да разправяш още лъжи! А сега се разкарай оттук.

Отблъснах го толкова силно, че той се удари в стената.

— Вие да не сте обезумели? — прошепна той и оправи палтото си. — Какво си въобразявате?

— Разкарай се оттук!

— Добре тогава, щом толкова много знаете, тогава не е бил Иейтс. Вървете по дяволите.

Той прекоси гаража, без да гледа назад.

Проследих го как си отива, сърцето ми биеше до спукване, цялото ми цяло се тресеше.

Не можеше да бъде Бил! Бил бе с родителите си, на километри оттук. Просто не би могъл да се върне навреме, за да отиде с

камионетката.

Този тъп репортер сигурно е объркал имената. Някой сигурно му е казал, че Бил е редовната охрана на тази камионетка и той е направил прибързания извод, че Бил е бил в камионетката по време на обира.

Избърсах лицето си с кърпичка. Беше безразсъдно от моя страна да реагирам по този начин. Не трябваше да се отнасям така с него. Не бе разумно да настройвам срещу себе си един вестникар. Понечих да тръгна, за да го настигна и да му се извиня, но той вече бе заминал.

Той ме бе изплашил, изплашил ме бе до смърт, но вече бях преодолял първоначалния шок. Поне Бил бе в безопасност, но така или иначе бе убит един от пазачите.

Това бе убийство.

Отправих се до вратите на гаража, за да ги затворя. Устата ми внезапно бе пресъхнала. Това бе убийство.

След това спрях на място и погледнах към ягуара, спрян до стената. Почувствах как по гърба ми полазиха студени тръпки и си спомних за двата куфара в багажника. Бях забравил за тях. Ако полицията ги открие, ще ги използват като претекст да ме арестуват. Ако си внушат, че се занимавам с укриване на крадена собственост, следващата стъпка ще бъде да ми лепнат и пощенския обир.

Джо каза, че Глория ще прибере колата тази сутрин, но дали тя щеше да дойде? Ще има ли самообладанието да се върне тук, когато цялата полиция се е скупчила на вратата, а фотографите непрекъснато снимат? Много се съмнявах. Не се замислих повече от няколко секунди.

Трябваше да се избавя от тези куфари, и то веднага. За миг се поколебах дали да взема ягуара или камиона. Знаех, че полицията отсреща непременно ще ме забележи как излизам. Ако изляза с ягуара, могат да проявят любопитство, но в камиона щях да бъда в безопасност.

Бързо затворих вратите на гаража и ги залостих, след това отворих багажника на ягуара и извадих един от куфарите.

Едва го замъкнах до камиона. Надигнах го до каросерията и го натиках вътре. След това се върнах за втория куфар. В продължение на няколко мъчителни секунди го влачих до задната част на камиона. Бе прекалено тежък, за да мога да го вдигна сам. Взех две дъски и въже. Сложих дъските на задната част на камиона, така че се образува нещо

като рампа. Завързах въжето за дръжката на куфара и го изтеглих в камиона.

Когато най-накрая го качих вътре, по лицето ми се стичаше пот и не можех да си поема дъх. Но нямаше никакво време за губене. Подпрях дъските до стената, извадих един широк брезент, с който завих бързо куфарите, след това бързо отидох до стълбите.

— Ан?

Тя излезе на площадката.

— Смятам да направя една обиколка на квартала. Една от спирачките нещо стърже и искам да я изпробвам. Няма да отнеме много време. Не се притеснявай, вече заключих вратите.

— Добре, Хари.

Отворих вратите на гаража и извадих камиона.

Тълпата се бе поразпръснала, но с кожата си чувствах присъствието на двамата полицаи, които стояха пред сортировъчната. И двамата рязко обърнаха поглед към мен, когато скочих от камиона, за да затворя вратите на гаража.

Но нито един от тях не помръдна, когато отново влязох в камиона.

Чак когато заобиколих ъгъла, въздъхнах с облекчение. Подкарах колата по „Оксфорд стрийт“ към Холбърн. Дългата улица бе пуста и се уверих, че никой не ме следва.

До станцията на метрото Муърфийлдс имаше голямо бунище. Реших там да хвърля куфарите. По това време на деня, и то в неделя, нямаше голяма вероятност да се натъкна на някого.

След петнадесет минути стигнах до бунището. Както си представях, мястото бе безлюдно, но в продължение на няколко минути пообиколих в района, за да се уверя в това. След това бързо паркирах камиона, така че задната му част да стърчи над сметището.

Внимателно избърсах куфарите, за да изтрия евентуални мои отпечатъци, след това сложих чифт ръкавици, които винаги носех в куфара, и бавно пуснах куфарите в ямата.

Проследих ги как се стоварват в боклука и се претъркулват, докато изчезнаха в облак прах. Не се заблуждавах, че ще останат неоткрити. Сигурно щяха да ги намерят, но поне нямаше да ги открият в моя гараж.

Бързо се отправих назад към „Ийгъл стрийт“.

Когато спрях пред гаража, погледнах часовника си. Бе седем и половина. Бе ми отнело малко повече от час да се избавя от куфарите.

Отворих вратите и вкарах камиона. Докато маневрирах, забелязах как един от полицаите пред сортировъчната се обръща рязко и влиза вътре.

Когато затворих вратите на гаража, Ан се появи на прага на офиса.

— Хари, веднага се качи горе!

Нетърпението в гласа ѝ ме изненада. Пуснах и последното резе и бързо прекосих гаража.

Тя вече бе изчезнала нагоре по стълбите и аз я последвах.

Открих я в дневната. Личеше, че е плакала. Един поглед върху бялото изплашено лице ме накара да замръзна на мястото си.

— Какво се е случило?

— Ти чу ли за Бил?

— Бил? — Пресегнах се напред и се хванах за облегалката на стола, за да запазя равновесие. Краката ми се подкосиха. — Какво искаш да кажеш?

— Те са го убили.

За миг помислих, че ще повърна.

— Не биха могли! Та той не бе там! Какво се опитваш да ми кажеш?

— Той се е върнал точно навреме, за да тръгне с камионетката. Той е мъртъв, Хари.

Бавно и вдървено заобиколих стола и седнах.

— Откъде знаеш? Не мога да повярвам! Сигурно има грешка, Ан. Не може да е мъртъв.

— Полицията ми съобщи.

Сърцето ми сякаш спря за миг, след това започна лудо да бие.

— Полицията? Ан! Полицаите не са идвали тук, нали?

— Идваха — каза тя с равен, уморен глас. — Дойдоха точно след като излезе. Искаха да те видят. Искаха да те разпитат за Бил.

— Но Бил не би могъл да се върне навреме! Видях го как се качва на влака. Сигурно има някаква грешка...

— О, Хари, нима бих ти казала, че е Бил, ако не бях сигурна, че той е загинал? Той е мъртъв! Убили са го!

Втренчих поглед в нея.

Стаята внезапно се завъртя пред очите ми, притъмня ми и ме обзе ужасяващото чувство, че всеки момент ще припадна. Постарах се да се овладеея, притиснах с длани очите си.

— Имаш ли нещо общо с този грабеж, Хари? Трябва да ми кажеш? Аз трябва да зная!

Бил мъртъв! Ако му бях казал за подозренията си, сега той можеше да бъде жив. Ан продължи да говори, но не чух това, което казваше. В главата ми бе ужасяващо пусто. Бяха убили Бил! Въпреки всичките ми предохранителни мерки, въпреки всичките ми планове Бил сега лежеше мъртъв.

— Хари!

Стреснах се, поклатих глава и се изправих.

— Остави ме на мира, Ан. Трябва да помисля. За известно време ме остави на спокойствие.

— Но аз трябва да говоря с теб! — изплака тя. — Не разбираш ли, че полицията бе вече тук? Те задаваха всякакви въпроси. Аз ти имах доверие, Хари. Казах им истината, вярвайки, че ти си ми казал истината. Сега не съм толкова сигурна. Не разбираш ли? Може би съм казала нещо, което да те издаде! Трябва да ме изслушаш!

— Какво си им казала? — отидох при нея, хванах я за ръцете и се взрях в преbledнялото ѝ лице. — Какво си им казала?

— Те искаха да разберат за Бил, за телефонното обаждане от доктора. Попитаха дали някога си ходил в сортировъчната.

— Какво им каза?

— Казах, че си отишъл там вчера, за да занесеш чашка чай на Харис.

Пуснах я и отстъпих назад.

— Хари! Не му ли даде чаша чай? Ти отиде там, видях те!

— Не, не му дадох чая. Просто не го видях.

— Но ти каза, че си му го дал!

— Така ли? Не помня какво съм казал. Не съм му дал никакъв чай. Потърсих го, но не го намерих и се върнах.

Не мислех какво говоря. Мислех само за това, че Бил е мъртъв и че е загинал по моя вина. Ако го бях предупредил от самото начало и не бях мислил само за себе си, сега, в този миг, той щеше да бъде жив.

— Хари! Ти нещо ме лъжеш! — изплака Ан и биеше юмруците си един в друг. — О, Хари, за бога, кажи ми истината. Знаеш, че те

обичам. Знаеш, че ще направя всичко за теб, но аз трябва да зная истината. Какво правеше там снощи?

Първият шок вече преминаваше. Почувствах как ме обзема студена, убийствена ярост срещу Дикс. Дори това да бъде последното нещо, което щях да направя в живота си, щях да го намеря и да го убия.

— Хари!

Погледнах я, а тя отстъпи назад, затаила дъх.

— Недей да гледаш така ужасяващо! Какво има? За какво си мислиш?

— Мисля, че е крайно време да ти кажа истината, Ан — казах спокойно аз. — Снощи отидох до сортировъчната, за да изключа аларменото устройство на камионетката на Бил.

Тя затвори очи. Притисна ръце до гърдите си и известно време остана неподвижна. След това отвори очи и ме погледна.

— Защо го направи?

— Защото нямах смелостта да не го направя, Ан. Именно затова го направих.

— Дикс и останалите ли носят отговорността за тоя обир?

— Да.

— Момичето, и то ли е въввлечено в тази история?

— Да.

— О, Хари, как можа да направиш такова нещо?

— Наруших обещанието си, Ан. Отидох да я видя, когато ти бе отишла при майка си. Дикс ме изнуди. Ако не бях изключил аларменото устройство, той щеше да ти покаже доказателството, че съм бил с онова момиче. Трябва да си призная, че това не бе особено приятно доказателство. Нямах кураж да застана пред теб, така че го направих.

Тя се отпусна върху стола, стиснала юмруци в скута си.

— Мислех си, че съм успял да разкарам Бил оттук. Нямах да изключа системата, ако имах и най-малката представа, че Бил може да налети на тази банда.

— Значи майка му не е била болна?

— Не. Казах му тази лъжа, за да го разкарам от Лондон. Все още не мога да си представя как е могъл да се върне толкова бързо. Изпратих го до влака.

— Той се е върнал, Хари.

— Ан, не очаквам да ми простиш, но искам да знаеш, че съжалявам. Тя не означава нищо за мен, бе чисто физическо влечение, на което просто не успях да устоя.

Тя се изправи, приближи се до прозореца и подпря глава върху рамката му.

— Какво смяташ да правиш, Хари?

— Ще намеря Дикс на всяка цена. А ти, Ан, по-добре иди при майка си.

Тя бързо се обърна и ме изгледа.

— Защо искаш да намериш Дикс? Нека полицията да го преследва. Ти първо помисли за себе си, Хари. Не разбираш ли, че можеш да си навлечеш сериозни неприятности?

— Искаш да кажеш, да вляза в затвора? Добре, нека да отида в затвора, но първо трябва да открия Дикс.

Нещо привлече вниманието ѝ на улицата и тя бързо се надвеси над прозореца.

— Вече идват, Хари.

С две бързи крачки се доближих до прозореца. Тъкмо навреме, за да видя как двама цивилни полицаи влизат в гаража.

— Всичко е наред, Ан — казах аз. Исках да я прегърна през кръста, но не го направих. — Не се страхувай. Ще слеза долу и ще говоря с тях.

Прекоших стаята, отворих вратата и без да поглеждам назад, се спуснах по стълбите.

Двамата детективи стояха точно пред офиса ми, когато отворих вратата до стълбите.

— Господин Колинс?

— Точно така.

— Аз съм сержант Холис, а това е детектив Дейвис. Отговарям за разследването на обира на пощенската камионетка и мисля, че вие ще бъдете в състояние да ни помогнете. Разбрах, че сте приятел на Бил Иейтс, пощенския пазач, който бе убит рано тази сутрин.

Изгледах двамата мъже: и двамата бяха мургави, с масивно телосложение и носеха безлични тъмни костюми. Сержантът бе по-младият от двамата. Квадратното му лице бе безизразно, очите му бяха нащрек, но безпристрастни и хладни.

— Точно така.

— Господин Колинс, ще ви бъда благодарен, ако дойдете в участъка с нас. Шефът на управлението иска да говори с вас.

Почувствах как губя почва под краката си.

— Не мога да оставя бизнеса си. Не може ли той да дойде тук?

— Няма ли кой да се погрижи за гаража за час-два?

Поколебах се. Не исках да отивам с тях, но знаех, че ще ме заставят, ако поискат, и нямаше смисъл излишно да ги предизвиквам.

— Предполагам, че жена ми ще успее да се справи.

— Отвън ни чака кола. Ще се погрижа да ви върне обратно. Няма да ви задържаме задълго.

— Добре, всичко е наред, просто трябва да кажа на жена ми. — Погледнах ги въпросително. — Искате ли да дойдете с мен?

Сержантът си позволи безучастна усмивка.

— Не е необходимо, господин Колинс.

Изкачих се по стълбите. Коленете ми трепереха. Слава богу, че поне не ме арестуваха. Нямаше да ме изпускат от очи, ако подозираха, че съм замесен в обира. Ан ме чакаше на площадката.

— Искат да отида с тях до управлението — казах аз, като повиших глас така, че двамата детективи да чуят какво казвам. — Няма да се забавя повече от час.

Тя ме изгледа и ужасът, който се бе изписал в очите ѝ, ме изненада. Поклатих глава към нея и се опитах да се усмихна.

— Ще ме докарат обратно.

Тя ме взе за ръка и ме дръпна в трапезарията, след което затвори вратата.

— Подозират ли нещо?

— Не мисля. Щяха да ме придружат дотук, ако имаха доказателства срещу мен. Не се тревожи, Ан. Скоро ще се върна.

— Хари, ние трябва да останем заедно. Никога няма да те напусна. Нищо друго няма значение сега, скъпи, само това, което е пред нас. Нищо друго няма значение. Наистина така мисля.

Погледнах я, не бях сигурен, че съм чул добре.

— Причиних ти голямо зло, Ан.

— Да не говорим за това. Страхувам се, Хари. Внимавай какво ще им кажеш. А аз ще се моля за теб.

Притеглих я към себе си и я целунах. Устните ѝ бяха леденостудени.

— Всичко ще бъде наред. За мен няма друга, освен теб, Ан. Обичам те и винаги ще те обичам.

Тя се притисна към мен.

— Ще се справя някак — казах аз, отново я целунах, след това внимателно се освободих от прегръдката ѝ. — До скоро.

Бързо слязох на долния етаж.

— Готов съм, сержанте.

Влязохме в полицейската кола, паркирана пред гаража. Само след няколко минути бяхме в полицейското управление.

— Оттук, господин Колинс — каза Холис, след като слезе от колата. Той ме поведе към голямото сиво каменно здание, по каменни стълби през коридор до врата, на която имаше печатен надпис: „Началник Полицейско управление Дж. В. Роусън“. Той почука на вратата и я разтвори.

— Господин Колинс е тук, сър.

Влязох в малък кабинет. Пред мен имаше голямо бюро, отрупано с папки и документи. Един стол бе поставен отстрани на бюрото. До прозореца имаше още един. Част от стаята бе заета с шкафове за документи.

Зад бюрото седеше широкоплещест оплешивяващ мъж, който би могъл да бъде на всяка възраст между петдесет и шестдесет. Имаше най-пронизващите сини очи, които някога бях виждал.

Той се изправи, надвеси се над бюрото и подаде ръка, а сивкавото му лице се озари от приятелска усмивка.

— Благодаря ви, че дойдохте, господин Колинс. Съжалявам, че ви отклоних от бизнеса, но това е доста сериозно дело и изцяло разчитам на вас да ни помогнете.

— Ще направя каквото мога.

— Моля, седнете. — Той махна към стола, след това погледна към Холис. — Мислите ли, че е прекалено рано за чашка чай, сержант?

— Ще видя какво мога да направя, сър.

Когато Холис напусна стаята, Роусън извади табакерата си и ми предложи цигара. Взех една с удоволствие.

— Май че ми е свършил кибритът — каза той, докато ровичкаше из джобовете си.

— Аз имам.

Запалих цигарата му, след това и моята, и хвърлих клечката в пепелника.

— Бихте ли ми дали тази кутия кибрит, господин Колинс? Няма да излизам чак до следобед, а съм запален пушач.

— Няма проблеми — казах аз и подадох кутията през бюрото.

— Много съм ви задължен. Благодаря ви. — Той сложи кутията в джоба си и ми се усмихна. — Тук ми викат Роусън Муфтаджията. Изглежда, че оправдавам репутацията си.

Той успя да ме накара да се чувствам непринудено и се отпуснах назад в стола.

— Не е голямо щастие пушач да остане без клечка кибрит.

— Кое то си е така, така си е. Добре, да се заловим за работа. Господин Колинс, разбирам, че Бил Иейтс е бил ваш приятел.

— Той бе най-добрият ми приятел, двамата служихме заедно по време на войната. Току-що разбрах за смъртта му. Какво се е случило?

В този момент влезе Холис с две чаши чай. Остави ги на бюрото и отново излезе.

— Какво се е случило ли, господин Колинс? — каза Роусън, като побутна една от чашките към мен. — Ще ви разкажа. Пощенската камионетка попада в засада в Ууд Лейн. Една кола я изпреварва и спира пред нея. От нея изскачат трима мъже с пистолети в ръце и маски на главите. Заповядват на шофьора, на Максън, който помага за товаренето и разтоварването на камиона, и на Иейтс, да излязат от колата. Иейтс натиска аларменото устройство, но то отказва. Шофьорът и Максън слизат от колата, следва ги и Иейтс. Един от бандитите насочва оръжието си срещу тях, докато другият премества колата от пътя. Третият мъж влиза в камионетката. — Роусън направи пауза, отпи от чая си, намръщи се и продължи. — Докато са премествали колата, Иейтс напада единия от бандитите. Това е било проява на изключителна смелост. Шофьорът, който ни разказа какво се е случило, посочи, че Иейтс е действал толкова бързо, че бандитът се е слиял. Иейтс му прилага хватка от джудо и го премества през улицата. Оня тип пада върху циментова кофа за боклук и изглежда, че се е ударил доста лошо.

Мъжът от пощенската камионетка излиза навън, но Иейтс го нокаутира.

Докато продължава тази схватка, Максън избягва в една странична уличка и крещи за помощ. Шофьорът, човек не в първа младост, остава на мястото си с вдигнати ръце.

Ако той се бе притекъл на помощ на Иейтс или Максън не бе избягал, мисля, че засадата щеше да се провали. Двама от бандитите са извън играта, единият завинаги, другият изпада временно в несвяст. Въпреки че последният от бандата е бил въоръжен, той сигурно е щял да се изплаши, ако и тримата го нападнат. За съжаление Иейтс е трябвало сам да се изправи срещу него.

Иейтс бе въоръжен с ново средство. Това е пистолет, който изстрелва специален заряд. Съдържанието на патрона е химикал, който оставя яркосиньо петно, което не може да се изчисти.

Иейтс е бил решен да бележи бандита. Той пресича пътя. Бандитът насочва пистолет към него и му изкрещява да спре, но Иейтс продължава. Изпразва съдържанието на оръжието си върху лицето на бандита, а в този миг бандитът го застрелва в главата. Приятелят ви загива на място, но шофьорът на камионетката казва, че главата и раменете на бандита са покрити със синьото петно. Шофьорът не изчаква да види какво ще стане след това. И той побягва. Е, добре, така загива приятелят ви, господин Колинс. Той бе много смел човек. Няма да се изненадам, ако му дадат орден за храброст.

— Това вече няма да му помогне, нали? — казах аз и вперих поглед в стиснатите си юмруци. — Получихте ли описание на убиеца?

— Едър мъж, облечен в черен костюм и черна мека шапка. Сега няма да е трудно да го намерим, господин Колинс. Благодарение на Иейтс ще бъде доста лесно да го пипнем.

Дикс!

— Имаме основание да вярваме — продължи Роусън, — че тази банда сигурно е прекарала известно време, наблюдавайки движението на колите от сортировъчната. Случайно да сте забелязали някой съмнителен тип на „Ийгъл стрийт“ през последните няколко дни, който би могъл да бъде член на бандата, господин Колинс?

Вдигнах очи към него.

— Не, не бих казал, че познавам някой от тях.

— Или пък случайно да сте забелязали човек, който да отговаря на описанието на убиеца? Той е бил изключително едър и мощен тип.

— Не, страхувам се, че не съм забелязал подобен тип.

Роусън загаси цигарата си.

— Съжалявам много. Добре, няма значение. Сега, господин Колинс, разкажете ми за телефонното обаждане, което сте получили. То е било от Антън?

— Да.

— Ще се изненадате ли, ако разберете, че няма регистрирано телефонно обаждане до вашия гараж от Антън?

— Така ли?

— Не, господин Колинс. Операторът каза ли нещо, от което да си помислите, че обаждането е от Антън?

— Не. Изобщо не ми хрумна, че обаждането не е от Антън. Човекът, който се обади, се представи като лекар. Мисля, че каза, че името му е Макензи и че се обажда от Антън. Нямах основание да не му вярвам.

— Точно така. Очевидно е бил направен опит да се отстрани Иейтс. Не зная защо, тъй като ако той не е бил в камионетката, някой друг е щял да заеме мястото му. Доста е странно, господин Колинс, но имам чувството, че някой съзнателно е искал да го отстрани, за да не се натъкне на неприятности.

— Иейтс бе шампион по бокс — казах аз уверено. — Може би просто са се страхували да се изправят срещу него.

Роусън кимна.

— Това е възможно, но откъде биха могли да научат, че той е боксьор, господин Колинс?

— Не зная.

Последва дълга пауза. Седяхме и се гледахме един друг, след това Роусън каза:

— Има ли нещо друго за това телефонно обаждане, което бихте искали да ми кажете?

Изгледах го, не знаех какво има предвид: сякаш ме канеше да му призная, че аз съм измислил телефонното обаждане.

— Не зная, но може би пък вие ще бъдете в състояние да ми кажете нещо. Изпратих Бил до самия влак. Как мислите, че се е върнал, за да успее за камионетката?

— Доктор Макензи по едно съвпадение е пътувал с този влак и са се срещнали в коридора — каза Роусън. — На следващата спирка Иейтс се е обадил на един съсед, който отишъл до дома му и

установил, че родителите му са добре. Съседът телефонираше на Иейтс, който чакаше на гарата, и той хвана следващия влак обратно за Лондон. Сгрещил е, като си е помислил, че става дума за неуместна шега. Трябвало е да ни каже, господин Колинс.

Трябвало е да ми каже, помислих си горчиво. Ако ми бе казал, че ще придружи камионетката, щях да поема риска и да издам Дикс.

— Разбирам — казах аз.

— Доколкото зная, господин Колинс, в петък вечер сте отишли в сортировъчната с чай за един от нощните пазачи, мисля, че се казваше Харис.

Започна се, помислих си аз и въпреки че сърцето ми биеше до пръсване, запазих външно спокойствие и намерих сили да погледна Роусън в лицето.

— Мислех да го почерпя чашка чай, но не можах да го открия и се отказах.

Роусън леко почука на ръба на бюрото си.

— Какво точно се случи, господин Колинс?

— Точно? Не разбирам. Важно ли е?

Той се усмихна и сините му очи се присвиха и му придадоха момчешко изражение, което по странен начин ме поуспокои.

— И най-малката дреболия е важна, когато имате работа с дело за убийство, господин Колинс. Моля, кажете ми какво точно се случи...

— Работих до късно...

— Колко късно?

— Бе след полунощ.

— Обикновено оставате ли толкова късно?

— Не, но имах работа, която исках да довърша.

— Каква работа, господин Колинс?

Погледнах го. Приятелската усмивка бе все още на лицето му, сините му очи показваха доброжелателен интерес.

— Някакъв тип остави колата си за преглед. Установих, че карбураторът му е блокирал. Той искаше да получи колата на следващото утро, тъй като заминавал в отпуска, така че трябваше да работя до късно.

— Как се казваше клиентът ви?

Въпросът му ме изненада. Бях казал на Ан тази плитка лъжа, тъй като знаех, че тя няма да я провери, сега, като последен глупак, повторих лъжата на Роусън, който щеше да я провери.

За миг мозъкът ми изключи и аз изгледах глупаво Роусън, докато той повтори въпроса.

— Опитвам си да си спомня. Мисля, че се казваше Манинг. Съвършено непознат за мен тип.

Роусън кимна.

— Разбирам, а каква бе марката на колата?

— Вангард.

— И какъв бе регистрационният номер?

— Изобщо нямам представа — казах рязко, като едва успях да се овладеея. — Ще ме извините ли, господин началник, но какво общо има това с обира? Не си ли губим времето?

Той се засмя и потърка ръце, сякаш току-що му бях казал една от най-добрите шеги, които някога бе чувал.

— Ще бъда откровен с вас, господин Колинс. Някой бе изключил аларменото устройство на камионетката. Това е станало преди тази сутрин. Системата е била изпробвана в четвъртък следобед, така че между четвъртък вечер и събота вечер някой е изключил алармата. Опитвам се да намеря извършителя. Много малко чужди лица са влизали в сортировъчната. Имам списък на хората, които са влизали през последните няколко дни, и ги проверявам един по един. Някое от тези външни лица е изключило алармата и се надявам да го пипна, и когато го направя, ще разреша този случай.

Почувствах как лицето ми си сменя цвета.

— Да не би пък да мислите, че аз съм изключил алармата?

— Пет външни лица са влизали в сортировъчната между четвъртък вечер и събота вечер, господин Колинс. Вие сте един от тях. Един от петимата е изключил алармата. Всеки е под подозрение, докато докаже, че не го е направил. Можете ли да ми докажете, че не сте го направили?

Останах неподвижен, втренчил очи в него.

— Не мисля, че мога — чух се, че казвам. — Но разбира се, не съм го направил.

Роусън се усмихна.

— Щях да се изненадам много, ако бяхте казали, че вие сте го направили. Сега, нека се върнем към Вангарда. Какъв цвят бе колата, господин Колинс?

— Сива.

— Мислите ли, че този тип Манинг е местен човек?

— Не зная. Не бях го виждал довчера.

— Ще бъде от полза и за двамата, ако успеем да го намерим и той потвърди вашето заявление.

— Страхувам се, че ще трябва да го приемете на честна дума.

Той ме погледна изпитателно, преди да драсне нещо в бележника си.

— Полицията няма навик да приема ничии твърдения на честна дума. Ние сме подозрителни типове. Надявам се обаче, че ще бъде лесно да открием господин Манинг. Ще видим какво можем да направим. Сега, господин Колинс, кажете ми още нещо. Вие сте работили до късно по този Вангард, какво се случи тогава?

Устата ми бе пресъхнала и бих дал всичко за чаша вода. Бях изпил вече чая, но знаех, че не мога да си позволя да помоля за вода, това щеше да ме издаде.

— След полунощ направих малко чай. Помислих, че Харис би могъл да пожелае, така че му занесох чаша.

— Занесли сте му чаша чай? — попита Роусън, като драскаше върху попивателната, която лежеше пред него.

— Точно така. Прекосих пътя и погледнах в сортировъчната, но не го видях. Обадих се, но той не отговори. Реших да го оставя на спокойствие и се върнах обратно в гаража.

— Не сте влизали в сортировъчната?

— Влязох, но само на два-три метра, не повече.

Роусън кимна, след това начерта още една сложна фигура върху попивателната, преди да каже:

— И тогава какво направихте?

— Върнах се и си легнах.

Вдигнах очи към него и пронизващите му сини очи сякаш ме бяха приковали към стената.

— Добре, всичко е наред, господин Колинс. Това е задоволително обяснение. Харис призна, че доста често придремва по време на нощните дежурства. Сигурно е спял, когато сте надникнали.

Поех си дълбоко дъх. Роусън отново се усмихваше и очите му бяха отново приятелски. Погледнах към часовника си.

— Е, добре, ако това е всичко, господин началник, ще бъда щастлив да се върна обратно в гаража. Съпругата ми...

— Няма да ви задържам повече, отколкото е необходимо — каза той. — Има само един или два въпроса, които бих желал да ви задам. Това единственият път ли бе, когато сте посетили сортировъчната, господин Колинс?

Почувствах как по гърба ми започна да се стича пот.

— Мисля, че да. Може би съм влизал там с Бил. Наистина не мога да си спомня.

— Отбихте ли се там в четвъртък сутрин, господин Колинс? Май сте искали да се видите с господин Иейтс, но са ви казали, че го няма. Така ли е?

Облизах изсъхналите си устни.

— Да, сега като ми припомняте, мисля, че отидох там.

— Не сте ли попитали Харис къде е камионетката на господин Иейтс и Харис не ви ли я показа?

Почувствах как челюстите на капана се затварят. Едва се овладях, но с огромно усилие.

— Май че стана дума за камионетката.

Роусън кимна, след това сякаш загуби интерес към въпроса.

— По ваше мнение бизнесът ви печеливш ли е, господин Колинс?

Рязката промяна на темата ме изненада.

— Нещата не вървят кой знае колко добре в този момент, но се надявам, че ще се оправят.

Той отново кимна.

— Добре, нека се върнем отново към снощи. Сигурен ли сте, господин Колинс, че сте отишли при Харис с чаша чай?

Почувствах, че във въпроса му има капан, но вече му бях отговорил, трябваше да повтора отговора.

— Точно така.

Той се наведе да вземе нещо, което бе скрито от мен зад бюрото.

— Не носехте ли случайно със себе си точно този термос?

И той сложи на бюрото синьо-белия термос, който бях оставил в камионетката.

XV

Сержант Холис качи полицейската кола на тротоара и спря пред гаража ми.

— Ако ни потрябвате пак, господин Колинс — каза той, докато отварях вратата на колата, — ще дойда и ще ви взема. Ще се навъртате тук наоколо през следващите двадесет и четири часа, нали?

— Ще бъда тук. Ако ме извикат, ще предам на жена ми къде може да ме намерите.

Той ми хвърли бърз изпитателен поглед.

— Това би било прекрасно. — Той се усмихна хладно. — Може да ни потрябвате за нещо спешно.

Проследих как колата му се отдалечава.

— Това бе лош ход, приятел — казах си, докато стоях на ръба на тротоара. — Ти получи своя шанс. Следващия път няма да ти бъде толкова лесно да ме откриеш.

Изненадах се, че Роусън ме остави да напусна полицейското управление. Струваше ми се, че той има достатъчно доказателства, за да ме арестува. Не се впечатлявах нито от приятелската му усмивка, нито от доброжелателния му интерес. Нито пък ме заблуди, когато с извинителен глас предложи Холис да ми вземе отпечатъците.

— Някой от бандата може да е докосвал този термос, господин Колинс — бе казал той. — Може пък да открием отпечатъци по него. Тъй като вие и Иейтс сте го пипали, ако вземем вашите отпечатъци, ще спестим доста време.

Той сякаш бе преглътнал обяснението ми, че съм дал термоса на Бил преди няколко седмици и Бил е забравил да ми го върне, но не си правех илюзии. Все повече се убеждавах, че той си играе с мен така, както котка си играе с мишка.

Докато пътувах с Холис към „Ийгъл стрийт“, получих и последното доказателство, че той е сигурен, че съм член на бандата. Просто си спомних как Роусън ме бе убедил да се разделя с кутията кибрит. През цялото време чувствах, че има някаква причина зад

молбата му и чак сега осъзнах защо. Ключката, която бях използвал, за да свържа отрязаните краища на жицата към аларменото устройство, бе от тази кутия. Бях прочел достатъчно за научните методи на разследване, за да зная, че полицията скоро ще бъде в състояние да докаже, че ключката, която са открили в пощенската кола, е от кутията, която дадох на Роусън.

Бях сигурен, че въпреки че се бях постарал да избърша всички отпечатъци, докато работех в камионетката, шансът бе хиляда на едно, че е останал отпечатък някъде там и полицията ще го намери.

Предполагах, че те ще изчакат, докато сравнят ключката, която са намерили в камионетката, с ключките в кутията и открият мой отпечатък в колата на Бил, преди да ме приберат. А може би няма да ме опандизят веднага. Вероятно ще ме проследят с надежда, че ще ги заведе до останалите от бандата.

Но при това положение на нещата имах само още няколко свободни часа и това ме безпокоеше. Не мислех за себе си. Притеснявах се от това, че няма да имам време да намеря Дикс и дори това да беше последното нещо, което щях да направя, трябваше да го намеря.

Отключих вратите и влязох в тъмния тих гараж. Докато затварях резето, чух как Ан се спуска по стълбите. Изведнъж осъзнах, че Ан ми създава проблем с присъствието си. За пръв път, откакто се ожених за нея, почувствах, че тя ми пречи. Имах работа за вършене, работа, която трябваше да свърша сам.

— Какво стана, Хари?

— Нека да се качим горе.

Бавно преминахме по неясно осветения гараж, през офиса и по стълбите до дневната. През цялото време ръката ѝ бе в моята.

Отпуснах се в креслото и погледнах към пребледнялото ѝ изплашено лице.

— Нещата не са наред, Ан.

Тя коленичи до мен.

— Разкажи ми.

Разказах ѝ всичко. Нищо не премълчах. Разказах ѝ как Бил е умрял. Разказах ѝ за Вангарда и за глупавата ми лъжа за въображаемия Манинг. Разказах ѝ как съм забравил термоса в пощенската

камионетка, за клечката и как Роусън успя да измъкне кутията кибрит от мен.

— Намерили са термоса в камионетката — завърших аз. — Роусън се престори, че ми повярва, когато му казах, че съм дал термоса на Бил, но това пък му даде извинение да ми вземе отпечатъците.

Ан рязко затаи дъх.

— Снели са отпечатъците ти?

— Да. Не можех да им откажа. Зная, че сигурно някъде в камионетката съм оставил отпечатък. Сигурно ще го намерят. Не искам да те плаша, Ан, но трябва да погледнем фактите в очите. Много скоро ще ме арестуват.

— Не мога да повярвам, че всичко това става с нас. Как можа да го направиш, какво ще правим сега?

— Станало каквото станало, да мислим как ще се оправяме отсега нататък, Ан. Всичко е по моя вина, а ти ще пострадаш. Най-доброто, което можеш да направиш сега...

— Почакай! Има само едно нещо, което може да се направи — каза тя настойчиво. — Трябва да се върнеш в полицията и да им разкажеш истината. Трябва да им кажеш точно какво се е случило. Трябва да отидеш сега.

— Вече е късно. Това е дело за убийство. Ще ме арестуват и ще ме опандизят, а какво ще стане с теб? Дикс каза, че ще си го изкара върху теб, ако го издам, и ще го направи. Заплаши, че ще хвърли киселина в лицето ти. Не мога да им кажа истината.

— Мислиш ли, че за мен има някакво значение какво ще направи Дикс с мен? Нашето щастие е много по-важно. Трябва да им кажеш истината. Те ще ти повярват, ако отидеш още сега. Не разбираш ли, че като им разкажеш как точно стоят нещата, те ще се отнесат по-снизходително с теб? Но ако ги оставиш да те арестуват, преди да си им казал, ще те третират така, както и останалите.

— Прекалено е късно, Ан. Трябваше да си призная веднага. Сега само ще си помислят, че щом съм отишъл при тях, значи съм загубил самообладание.

— Трябва да го направиш! — изплака тя и здраво стисна ръката ми. — Ако ти не го направиш, ще го направя аз.

— Не, Ан.

Тя ме изгледа внимателно.

— Ти планираш да направиш нещо, Хари. Има нещо в теб сега, Хари, което ме плаши.

— Смятам временно да изчезна от полезрението им.

— Не можеш да направиш това! Не трябва да го правиш! Къде ще отидеш? Не разбираш, ли, скъпи, че ако изчезнеш сега, ще помислят, че и ти си виновен не по-малко от останалите членове на бандата. Не можеш да избягаш надалеч. Ще те открият, винаги в края на краищата се добират до този, който им трябва.

— Смятам временно да изчезна от полезрението им, Ан — повторих аз. — Имам работа, която трябва да свърша. Съжалявам, но това е работа, която трябва да свърша сам.

— Работа? Какво имаш предвид?

— Смятам да намеря Дикс.

Тя ме погледна озадачено.

— Но това е смешно. Полицията ще го открие. Ти не може да направиш това. Ако избягаш оттук...

— Бих те помолил да събереш най-необходимите си неща, Ан, и да отидеш при майка си. В Лейтънстоун ще бъдеш в безопасност. Дикс не знае къде живее майка ти. Искам да заминеш още сега.

— Но, Хари, едва ли говориш сериозно. Плашиш ме. Нямам намерение да те напусна. Сигурна съм, че ще извършиш нещо безразсъдно.

— Само си губиш времето, Ан. Моля те, събери каквото искаш и повече да не спорим за това.

— Но, Хари, съзнаваш ли какво казваш? Ако избягаш сега, може никога повече да не се видим. Колко време възнамеряваш да се криеш? Трябва да отидеш още сега в полицията и да им кажеш истината.

— Прекалено късно е за това, Ан. Трябва да ме оставиш сам да се справя.

Тя ме хвана за ръката.

— Заради мен, скъпи, пак помисли. Недей да се криеш — изплака тя. — Ще дойда с теб. О, Хари, нека да не си разбиваме семейството. Направи както те моля.

Осъзнах, че няма да мога да се измъкна от нея. А времето изтичаше. Трябваше да избира друга линия на поведение.

— Дай ми малко време за размисъл, Ан — казах аз и се изправих на крака. — Ще сляза до офиса. Трябва ми малко време да си изясня

нещата. Дай ми само половин час, Ан.

Тя ме погледна изпитателно.

— Защо точно искаш да намериш Дикс? — попита тя.

— За да изпитам удоволствието да му проваля плановете. Той ме направи за присмех, той уби Бил. Бих искал да си разчистя сметките с него, преди да вляза в пандиза, но може би пък ти си права. Може би най-доброто, което мога да направя, е да го оставя на полицията. Дай ми половин час да взема решение, Ан.

Тя се поколеба.

— Много добре, Хари. Ще изчакам тук. Моля те, бъди благодарен. Трябва да отидеш до полицията и да им кажеш истината. Това е единственото правилно нещо, което можеш да направиш.

Прегърнах я и я целунах.

— Нека да си помисля малко.

Спуснах се по стълбите и влязох в офиса. Веднага след като затворих вратата, отворих касата и извадих осем банкноти по една лира, две банкноти от десет шилинга и малко монети. Пъхнах ги в джоба си. След това проверих чековата си книжка. Оставаха ми петдесет и две лири. Бързо написах чек на Ан за цялата сума, след това извадих лист хартия и нахвърлих следното писмо:

„Скъпа Ан,

Трябва да се сбогувам с теб. Нямам време за дълги обяснения. Не мога да оставя Дикс да се измъкне, след като уби Бил. Ще трябва да го намеря и да си разчистя сметките с него. Бил и аз преживяхме заедно толкова неща в миналото, за които ти нищо не знаеш, че го чувствам като част от себе си. Поради моята егоистична и безразсъдна постъпка сега той е мъртъв. Чувствам, че по-добрата част от мен е умряла заедно с него. Това, което е останало от мен, няма значение. Провалих нашия живот, като наруших даденото обещание, и нещата никога няма да бъдат същите. Нямам намерение да вляза в затвора за няколко години, като зная, че ще чакаш някой, който просто повече няма да съществува. Това трябва да сложи край на отношенията ни.

Приложеният чек приключва сметката ми. Продай това място, ще получиш около две хиляди за оборудването и камиона. Всичко това е за теб.

Моля те, веднага иди при майка си и се покрий за известно време. Тази банда е опасна и ако поискат да се доберат до мен чрез теб, ще го направят. Така че заради мен, както и заради самата себе си, не им позволявай да те открият.

Извини ме за това, което ти причинявам сега, ако можеш. Ще бъде по-добре и за двамата ни, ако сложим край на всичко сега. Ти винаги ще бъдеш в мислите ми. Винаги ще те обичам. Имам работа, която трябва да свърша и само ако съм сам, ще се справя с нея.

Довиждане, скъпа.“

Хари

Прочетох бързо тази бележка и почувствах, че написаното просто не върши работа, така че добавих няколко реда под името ми:

„Ще ти се обадя не след дълго, за да се сбогувам с теб така, както трябва. Ще ти пиша или ще се обадя в дома на майка ти.“

Това ще свърши работа, помислих си аз, като се пресегнах за плик. Обзе ме тревожно чувство. Трябва да тръгна, преди тя да слезе или полицията да пристигне. Сложих бележката и чека в плика и го оставих на бюрото, там, където тя щеше да го намери.

Жалко, че трябваше да се измъквам точно по този начин. Бих искал да взема шлифер и най-необходимото, но не можех да рискувам отново да се кача горе. Освен това, казах си, ако полицията ме наблюдава, една ръчна чанта може да събуди подозренията им и могат да ме арестуват на бърза ръка.

Погледнах часовника си. Подготовката ми бе отнела седем минути. Време бе за тръгване. Бързо прекосих гаража, минах покрай

ягуара. За миг се поколебах дали да го взема, после реших, че е прекалено лесен за проследяване.

Отворих една от вратите на гаража и излязох в ярката слънчева светлина.

Затворих вратата, след това спрях да запаля цигара, докато погледнах с крайчеца на окото си двамата полицаи извън сортировъчната.

Те героично не ми обръщаха внимание и това им костваше такова усилие, че веднага разбрах, че са им заповядали да не ми обръщат внимание. Това можеше да означава само едно: Роусън вече бе решил да ме проследят и преследвачът ме изчакваше някъде наоколо, незабележим за останалите.

Отправих се с бърза крачка към „Оксфорд стрийт“. Не погледнах назад. Единствено се притеснявах да не би Ан да слезе в офиса, да открие бележката и да се затича след мен. Искях да се разкарам колкото се може по-бързо от „Ийгъл стрийт“, преди тя да открие прощалното ми послание. Когато се приближих до ъгъла на „Ийгъл стрийт“, пристигна автобусът, който минаваше по „Оксфорд стрийт“. Затичах се към него и се качих по стъпалата.

Погледнах назад веднага след като се разположих върху една от страничните седалки на платформата на кондуктора. Никой не се затича след мен, но след минута или две, когато отново погледнах назад, забелязах как една полицейска кола плавно следва автобуса на около четиридесет метра разстояние.

Казах си, че няма да е лесно да се измъкна от тях. Ако ме загубят, бе достатъчно да се обадят по късовълновото радио на някоя полицейска кола в района и веднага щяха да ме последват. Всеки полицаи на поста си или регулировчик щяха да бъдат предупредени да ме търсят. Не, нямаше да бъде лесно, но по време на войната бях попадал и в по-трудни ситуации и бях сигурен, че ще успея да се избавя от опашките.

Купих си билет до Хайд Парк Корнър, сляхох от автобуса до метрото и се спуснах надолу към касите. Бях сигурен, че един детектив, а може би и двама, са изскочили от полицейската кола веднага след като я загубих от погледа си и са ме последвали незабавно.

Спрях да си купя вестник от един павилион, след това си купих билет за Нйтсбридж и слязох долу при влаковете.

На платформата имаше само трима или четирима души и аз отидох в далечния край и седнах на дървената пейка до стената. Погледнах към платформата, но никой повече не бе се приближил към вече чакащите пътници. Предположих, че детективите дебнат някъде наблизо.

Следващия път, когато отново щях да ги забележа, щеше да бъде, когато дойде влакът.

Отворих вестника си, погледът ми се насочи към колонката за произшествията.

ПОЩЕНСКИ ОБИР

„Рано тази сутрин в Ууд Лейн бе нападната пощенска камионетка на път от сортировъчната на «Ийгъл стрийт» до летище Нортгълт. Три маскирани лица обраха и избягаха с индустриални диаманти на стойност триста хиляди лири. Човекът от охраната, който се е опитал да предотврати най-големия пощенски обир на всички времена, е бил безмилостно убит на място. Скотланд Ярд очаква, че в най-скоро време ще последва арест.“

Триста хиляди лири!

Размерът на сумата ме слиса за миг.

Нищо чудно, че Дикс бе взел толкова стриктни предохранителни мерки. Нищо чудно, че не се бе поколебал да извърши убийство. За човек, който разбира от тези неща, индустриалните диаманти са не по-лоши от парите в брой. За него щеше да бъде най-добре незабавно да изнесе диамантите от страната, където те щяха да струват значително повече, отколкото номиналната им стойност на черния валутен пазар.

Чудех се дали възнамерява да напусне страната. Доколкото го познавах, може би вече бе изчезнал с някой чартиран самолет и в тази минута е някъде в Европа. Ако е заминал, тогава съм го изпуснал.

Какво трябваше да направя най-напред?

Преди да тръгна след него, трябваше да се измъкна от полицията. Когато успея да се измъкна от опашките, преследването след мен ще бъде незабавно засилено. Роусън нямаше да ми даде втора възможност да се изплъзна между пръстите му. Ако ме намерят след това, щяха да ме арестуват.

Трябваше да намеря начин да се преоблека. Трябваше да променя външния си вид, така че да стана неузнаваем. Помислих си за апартамента на Бери — „Куинс авеню“ №3. Сега Бери сигурно се е скрил с останалата част от бандата. Напълно бе възможно да е оставил някакви дрехи в дома си. Той имаше ръст и телосложение като моите. Ако успея да се добера до апартамента му, без да ме видят, бях сигурен, че ще успея да се предреша достатъчно добре, че да не ме познаят.

Сгънах вестника и се изправих. Чух приближаващия влак. Бавно преминах по платформата и се присъединих към останалите четирима души, които чакаха влака.

Когато влакът излезе от тунела с дрънчене и тракане и спря до платформата, видях как един висок мъж с масивно телосложение излиза от арката, която водеше към пожарната стълба.

Погледнах го внимателно, без да направя ни най-малко усилие да прикрия интереса си към него. Искях да бъда сигурен, че ако го срещна отново, пак ще го разпозная.

Носеше кафяв костюм и мека шапка и по начина, по който се държеше и по престорената му безгрижност, докато вървеше към влака, от сто метра личеше, че е цивилен полицаи.

Той влезе в купе, съседно на моето.

Трябваше да изиграя картите си много внимателно, казах си аз. Не можеше да става и въпрос да се опитам да избягам от него, когато пристигна на станцията. Трябваше да го загубя така, че той да не бъде сигурен дали преднамерено съм се измъкнал или той ме е загубил поради собственото си невнимание. Ако заподозре, че се опитвам да избягам, вероятно щеше да ме арестува.

Излязох от влака на Нйтсбридж, бързо прекосих платформата и се качих на ескалатора. Когато се приближих до върха, погледнах назад.

Детективът бе по средата на ескалатора, на около десетина метра след мен. Бе се облегал на движещото се перило и разглеждаше

някакъв вестник.

Найтсбридж бе направо безлюден. Осъзнах, че съм избрал лошо време да играя на стражари и апаши. Неделя сутрин, с пустите улици и затворени магазини, не бе така многолюдна както в делничен ден.

Реших да се приближа достатъчно близо до „Куинс авеню“, преди да направя първия си ход. Отправих се с бърза крачка към „Бромптън Роуд“, след това свърнах нагоре по „Икзибишън Роуд“, който се простира чак до Хайд Парк.

Сега бях на около няколко минути път от „Куинс авеню“. Чувах стъпките на детектива, който ме следваше, но устоях на изкушението да погледна назад. По силата на звука на стъпките му можех да преценя, че той бе поне на петдесет метра зад мен. Прекосих пътя, като малко позабавих крачка. На ъгъла на „Империъл Инститют Роуд“ спрях и извадих пакет цигари.

Стъпките зад мен рязко спряха.

Запалих цигара, оставих пакета и след това, като намалих още повече ход, заобиколих ъгъла. Предполагах, че ще остана извън полезрението на детектива поне за шест секунди. В мига, в който заобиколих ъгъла, хвърлих цигарата и се впуснах в безумен яростен бяг, гумените ми подметки не вдигаха никакъв шум по паважа, докато тичах по пътя към „Империъл Инститют“. Покатерих се по стъпалата и се озовах в сянката на централния вход, който водеше към основната сграда. Спрях леко задъхан и се опрях на стената. Почаках миг или два, след това внимателно погледнах към улицата.

Детективът се появи зад ъгъла. Не бързаше, личеше, че е сигурен, че ще ме види как вървя бавно пред него, но когато видя празната улица и никаква следа от мен, той рязко спря.

Притаих се в сенките на централния вход и зачаках.

Чувах го как се спуска по улицата. Той внезапно се затича, с бърз ход стигна до далечния край на улицата и се огледа нагоре-надолу по „Куинс авеню“.

Останах на мястото си и го наблюдавах.

Той се поколеба и спря, след това се обърна и тръгна обратно.

Точно зад входа имаше телефонна будка и когато отидох до нея, отворих вратата и влязох вътре, след което я затворих след себе си.

Все още имах добър поглед към улицата през стъклената част на вратата и наблюдавах как детективът прекоси улицата, погледна към

централния вход, поколеба се, след това бързо се затича нагоре по стълбите.

Клекнах под равнището на стъклото и чаках, сърцето ми щеше да се пукне. Чух го как се изкачи по стълбите и почти чувствах как очите му изследват сенките.

Всеки миг очаквах, че ще отвори вратата на кабинката и тогава нямаше да имам друг избор, освен да го ударя, но след миг или два го чух как се спуска надолу по стълбите и отново излиза на улицата.

Бавно се изправих, избърсах потта от лицето си и го проследих как спира в подножието на стълбите, за да огледа улицата в двете посоки.

Суровото му лице бе зачервено и ядосано и предположих, че се проклина, че се е отнесъл толкова лекомислено към тази работа. След известно колебание той се отправи към „Куинс авеню“, като зави зад ъгъла и изчезна от погледа ми.

Реших да почакам. Чаках в продължение на двадесет минути. Стрелките на часовника ми едва се движеха, но трябваше да се уверя, че детективът е останал с впечатлението, че ме е загубил, че няма да побърза веднага да напише доклада си, тъй като тогава две или даже три патрулни коли ще кръстосват из района и тогава задачата ми да избегна ареста на всяка цена щеше да стане много по-трудна.

След като изтекоха двадесетте минути, отидох до горния край на стълбите и се огледах. Никой не се виждаше и без да бързам, се спуснах по стъпалата и се отправих по улицата към „Куинс авеню“.

Не бързах, в случай че детективът се бе скрил някъде наблизо и ме наблюдава. Чувствах се гол и незащитен, докато вървах по безлюдната, ярко осветена от слънцето улица.

Даже не спрях на ъгъла, а се отправих по „Куинс авеню“ без никакво колебание.

Детективът бе на двадесет метра пред мен и се отдалечаваше от мен. Прегърбените му рамене излъчваха безутешно отчаяние.

Ако се обърнеш, щеше да ме види и за миг за малко да изпадна в паника. След това се овладях и бързо погледнах към номера на къщата до мен. Бе №7. Апартаментът на Бери бе в къщата през една врата до №7, на около двадесет и пет метра нагоре по пътя.

Детективът продължи и аз тихо го последвах. Сърцето ми биеше до пукване. Той премина покрай №3. Вървах на пръсти, едва дишах,

молах се само да не се обърне назад.

Той не се обърна назад, а продължи по „Куинс авеню“ към Хайд Парк.

Стигнах до стълбите, които водеха до №3, и след това се затичах нагоре, към убежището на отворената врата.

За миг останах неподвижен, докато нормализирах дишането си, след това се обърнах, за да разгледам списъка на живущите в хола. Трябваше ми най-горният апартамент. Апартамент 3А, Джек Бери, пети етаж.

Нямаше асансьор. Тръгнах нагоре по стълбите. На втората площадка отидох до прозореца и погледнах към улицата.

Бях се скрил тъкмо навреме. Една полицейска кола бе спряла на около четиридесет метра нагоре по пътя и детективът, който ме бе проследил, бягаше сега към нея. Дръпнах се от прозореца и продължих нагоре по стълбите. Сградата имаше пет етажа и пет стълбища за изкачване. Никого не срещнах, нищо не чух. Бе все още прекалено рано — няколко минути след десет часа. Наемателите сигурно бяха все още в леглото и се наслаждаваха на неделната си почивка. Спрях се пред входната врата на апартамента на Бери и прилепих ухо до нея. В течение на няколко минути се ослушвах внимателно, но нищо не чух. Завъртях дръжката на вратата и внимателно натиснах, като очаквах, че вратата е заключена, но тя се отвори и аз се озовах в един малък хол.

Първото, което видях, ме накара рязко да спра. До вратата имаше два куфара, а върху тях бе праметнато палто и кафява мека шапка.

Май че Бери бе все още тук. Съжалих, че не съм взел пистолет.

Внимателно затворих и се отправих към вратата на другата страна на хола. Долепих ухо до рамката на вратата, но и този път нищо не чух. Много внимателно завъртях дръжката и открехнах вратата само толкова, че да мога да погледна вътре.

Стаята бе доста широка, добре мебелирана с дивани и кресла, а в далечния край на стаята до прозорците имаше добре зареден бар.

Внимателно влязох в стаята, очите ми се насочиха към полуотворената врата, точно срещу мен, която вероятно водеше до спалнята. Стигнах до вратата, без да вдигам никакъв шум, и погледнах в стаята.

Бери лежеше по гръб върху диван легло. Бе изцяло облечен. Лицето му имаше цвета на стара лоена топка. Очите му бяха затворени

и той сякаш едва дишаше.

До него, непосредствено до ръката му, лежеше автоматичен пистолет.

XVI

Прекоших стаята и когато стигнах до леглото, очите на Бери се отвориха. Погледите ни се срещнаха. Тогава той посегна към пистолета, но аз го изпреварих. Ръката ми хвана дръжката в момента, в който той хвана дулото. Издърпах пистолета от ръката му и се дръпнах назад.

— Здравсти — казах аз.

Той се опули към мен. Забелязах на възглавницата мокро петно около главата му и като се вгледах по-внимателно, забелязах, че и дрехите му бяха подгизнали от пот.

— Колинс! — Той с мъка си пое дъх. — Помислих, че са ченгетата.

— Този път не са те. Но чакат отвън. Мен търсят.

— Радвам се да те видя — каза той. — Чакам от часове. Дай ми да пийна нещо, моля те. Да знаеш само какво преживях.

— Какво ти е? — Седнах на крайчеца на леглото. Държах пистолета с дуло, насочено към пода.

— Гърбът ми. Онова копеле ме хвърли. Трябва да ми е счупил гръбнака.

— Какво толкова мърмориш. Копелето, както ти го нарече, е мъртво. Дикс го е застрелял.

Очите на Бери се присвиха.

— Това няма нищо общо с мен. Ти какво правиш тук?

— Полицията ме търси. Те смятат, че съм един от бандата ви. Голям майтап, нали? Вие, тарикати такива, обирате диаманти на стойност триста хиляди лири, а вината се стоварва върху мен. Ако ме хванат, могат дори да ме обесят.

— Няма да го направят — каза Бери бързо. — И мен не биха ме обесили. В крайна сметка аз не съм го убил.

— Май диамантите не са ти от голяма полза в този момент, а?

— Дай ми, моля те, нещо да пийна. И извикай лекар. Не ме зяпай такъв. От часове лежа тук. Отначало зверски ме болеше, но вече не

боли. — Гласът му потрепери. — Страх ме е. Вече не усещам краката си.

— Бил Иейтс вече нищо не усеща.

— Какви ги бръщолевииш? Дай ми, за бога, нещо да пийна!

— Не можеш ли да мърдаш?

Бери изпсува.

— Нали това ти казвам! Строшил съм си гръбнака. Не усещам краката си. Дори не мога да си вдигна главата. Трябва да ми извикаш лекар.

— Защо Дикс или Джо, или Луис не ти извикат лекар?

Бери затвори очи.

— Джо каза, че ще извика. Може да не е успял да намери лекар.

— Ти да не ме будалкаш?

— Какво искаш да кажеш?

— Оставили са те тук да умреш, това искам да кажа.

— Не! Те не биха направили такова нещо — той дълбоко си пое въздух. — Може би те самите са в тежка ситуация. Какво значение има? Нали ти си тук сега. Извикай лекар. Обади се по оня телефон, хей там. Обади се в болницата.

— Могат да те обесят.

— Не говори глупости. Те не знаят кой съм. Не знаят, че съм участвал в обира. Мога да кажа, че съм паднал. Обади се по телефона, дявол да те вземе.

— Къде е Дикс?

Той ме зяпна, а тънките му устни се свиваха конвулсивно.

— Откъде да знам? Ще извикаш ли лекар?

Извадих пакет цигари, запалих една и оставих пакета, докато той се зъбеше насреща ми.

— За бога! Не виждаш ли колко съм зле? Дай да пийна. В другата стая има уиски. От часове не съм близвал нищо. Дай ми да пийна и се обади в болницата.

— Къде е Дикс?

В очите му се появи яростта на хванато в капан животно.

— Ако не ме слушаш, ще ти дам да разбереш, Колинс! Ако не се обадиш в болницата, ще се погрижа проклетата ти жена да получи онези художествени снимки!

Наведох се и му зашлевих такъв шамар, че главата му се отметна на другата страна. Той нададе къс, приглушен вик, подбели очи и се отпусна.

Станах, надвесих се над него и опипах пулса му. Едва се долавяше. По всичко личеше, че няма да изкара дълго. Не исках да умре, преди да ми е казал къде е Дикс. Сигурно знаеше. Ако не знаеше, аз бях изгубен.

Отидох в другата стая и се спрях пред бара. Налях едно слабо уиски с повече вода. Преди да се върна в спалнята, погледнах през прозореца.

Полицейската кола бе изчезнала и долу не се виждаше никой.

Върнах се в спалнята и налях малко от уискито между устните на Бери. Той пое дълбоко дъх, отвори очи и ме погледна със замаян поглед.

— Хайде — казах аз. — Нали това искаше, изпий го.

Той изпи съдържанието на чашата, след това пак затвори очи. Видът му не ми харесваше. Кожата на лицето му се беше отпуснала съвсем и той дишаше тежко, на мъчителни пресекулки.

Реших да го оставя да си почине няколко минути, преди пак да се заема с него. Концентрирах вниманието си върху големия гардероб до вратата.

В него имаше няколко костюма. Взех едно сиво-бежово спортно сако и тъмнокафяви панталони. Пробвах сакото. Беше малко широко, но не ми седеше лошо. Намерих жълта риза и ръчно рисувана вратовръзка в оранжево и червено.

Съблякох собствените си дрехи и навлякох дрехите, които си бях избрал. На една полица в гардероба намерих сива широкопола шапка. Беше ми малко широка, но като сложих ивица навит вестник зад кожения кант от вътрешната страна, шапката ми стана почти по мярка.

Огледах се в огледалото. До този момент бях в тъмносин двуреден костюм без шапка. Това крещящо облекло променяше външния ми вид до такава степен, че отдалече сигурно промяната бе поразяваща. Приличах на американски турист и ако можех да запазя дистанция между себе си и детективите, бях почти сигурен, че няма да ме познаят.

След това изрових чифт кафяво-бели кожени обувки и те ми бяха съвсем по мярка, сякаш бяха правени за мен. Като ровех чекмеджетата

на гардероба, намерих чифт тъмнозелени слънчеви очила. Сложих си ги, сложих си и шапката и бях доволен, че съм напълно дегизиран.

Свалих шапката и очилата и се върнах обратно при Бери.

Той лежеше и ме гледаше, лицето му се бе сбръчкало от болка.

— Къде е Дикс? — попитах аз и се надвесих над него.

Той затвори очи.

— Ако искаш лекар, по-добре е да ми кажеш.

— Не зная.

— Сигурно знаеш накъде се е насочил. Къде трябваше да се срещнете според плана, преди да пострадаш?

Той неспокойно изви очи.

— Тук трябваше да се срещнем.

— Лъжеш! Той не би дошъл тук. — Посегнах и го хванах за предницата на ризата. — Ще ми кажеш. Ако те хвана за ризата и те изправя, това ще те убие. И точно така ще направя, ако не ми кажеш.

— Остави ме!

— Къде е Дикс?

Хванах го още по-здраво и леко го повдигнах. На лицето му изби пот и той изкрещя.

— Спри! Недей!

— Къде е Дикс?

Той хвана китката ми и ноктите му се забиха в кожата ми. Опитваше се да се изскубне. Повдигнах го още няколко милиметра. Очите му щяха да изскочат от орбитите и той пак изкрещя.

Много леко го отпуснах.

— Къде е?

— Фермата „Мънкс“ в Илмър — изстена той.

— Това е близо до Принсиз Ризбъро, нали?

— Да.

— Хайде — казах грубо, — с теб е свършено, Бери. Не се заблуждавай, че те ще се върнат, за да те вземат. Защо трябва да го правят, щом могат да избягат с толкова много пари, а теб да те оставят да се спасяваш сам. От Илмър къде ще ходят? Правят ли планове да напуснат страната?

Изглежда, че съпротивителните сили го бяха напуснали.

— Да, когато се стъмни, ще ги вземе вертолет. Зад фермата има ливада, където той ще кацне. Ще заминат за Париж.

Отдръпнах се от леглото. Не можех да съм сигурен, че ми казва истината, но имах чувството, че е така.

— Къде са негативите на онези снимки, които направихте?

— Повикай ми лекар — изстена той.

Пак го сграбчих за предницата на ризата.

— Къде са?

Стреснато отвори очи.

— Не ме докосвай. В бюрото са, в съседната стая. Извикай ми лекар, Колинс. Готов съм да направя всичко, което кажеш, само ми извикай доктор.

Усмихнах му се.

— Ти не ме ли чу какво ти казах. Полицията е отвън и ме дебне. Не искам да дойде лекар и да ме намери тук. Ще трябва да почакаш.

Отидох в съседната стая, прерових бюрото и намерих дървена кутия, пълна с негативи и откопирани снимки. Снимките, на които бяхме ние с Глория, бяха оставени най-отгоре. Трябваше да преровя доста помия, преди да намеря негативите. Отнесох кутията до камината, изсипах я зад решетката и я запалих.

Помислих си за цялата мъка, която изчезваше заедно с пламъците, за мъжете като мен, кривнали от пътя, които сигурно са били изнудвани с години.

Чудех се дали има още снимки, направени от съществуващите негативи. По-късно щях да се заема и с това. Въпреки че бях казал на Ан какво бях направил, не можех да понеса мисълта, че тя ще види тези снимки.

Върнах се до бюрото и претършувах всички чекмеджета. Намерих тридесетина лири в банкноти и малко дребни монети в една тенекиена касичка и без никакво колебание ги сложих в джоба си. Намерих ключ за кола и предположих, че той е за хамъра на Бери и още един по-голям ключ, на който висеше табелка с надпис: Гараж №3.

Това ми подсказа идея. Отидох в кухнята, която гледаше към задната страна на сградата. Долу на улицата се виждаха подредени гаражни клетки.

Върнах се в спалнята.

— Колата ти в гаража ли е?

— Нали няма да ме оставиш така? — каза той задъхано. — Нали ще ми помогнеш?

— Колата ти в гаража ли е? — повторих аз.

— Да, но нали преди да заминеш, ще извикаш лекар?

— Щом толкова ти трябва лекар, повикай си сам — казах аз, приближих се до леглото и го погледнах. — Пръста си не бих помръднал за гаден плъх като теб. Щях да те убия, но сега не ми се налага. Не ти остава още много. И никакъв доктор няма да ти помогне. — Махнах с ръка към телефона. — Ако мислиш, че ще ти помогне, моля, обади се по телефона. Няма да ти попреча.

Взех сивата шапка и очилата и се отправих към вратата.

— Колинс! — изстена той. — Не ме оставяй! Съжалявам за това, което ти причиних. Не ме оставяй да умра сам.

— Сбогом — казах аз и отворих вратата. — Ако имаш късмет, твоите приятелчета ще ти помогнат, но аз много се съмнявам. Ти не заслужаваш да живееш. Докато чакаш да умреш, мисли си за всички хапльовци, които си фотографирал и изнудвал. Така няма да мислиш за собствените си страдания.

Излязох от стаята и затворих вратата.

В антрето проверих съдържанието на двата куфара. Преупаковах ги в един от тях и си взех най-необходимите неща — тъмнокафяв костюм, няколко ризи, обувки, принадлежности за бръснене, още един пистолет, половинка бренди и десетина хиляди франка.

Чувах как Бери ме вика със слаб глас, но не му обърнах никакво внимание.

Имах пистолет, пари, кола и дрехи. Бях готов да си оправя сметките с Дикс.

XVII

Изкарах големия Хамър на тясната уличка и го насочих към „Куинс авеню“.

В началото на булеварда забелязах полицейска кола, спряна до бордюра. Детективът, който ме бе следил, стоеше до колата и говореше с шофьора. И двамата погледнаха към мен, когато минах край тях с колата. Продължих уверено, без да променям скоростта. Бях нахлупил широкополата шапка ниско над очите си и носех слънчевите очила. Въпреки че бях уверен, че няма да ме познаят, моментът бе доста напрегнат.

Нито единият, нито другият проявиха интерес към мен. Погледнах в огледалото. Не се помръднаха, а детективът явно продължаваше разговора. Когато навлязох в парка и се насочих към „Куинс Роуд“, усетих, че ръцете ми са мокри.

Часовникът на арматурното табло показваше единадесет и пет. Изчислих, че ще стигна Илмър около обяд. По това време движението не беше напрегнато и стигнах до „Шепърдс Буш“ без обичайното пълзене през тясното гърло на Нотинг Хил Гейт.

Когато стигнах до „Уестърн авеню“, натиснах газта и стигнах до „Принсиз Ризбъро“ в единадесет и няколко минути. Пътният знак показваше, че до Илмър има два километра по шосе четиридесет и пет. След като стигнах до малкото градче, видях една жена да идва към мен, бутайки бебешка количка. Намалих и спрях до нея.

— Търся фермата „Мънкс“ — казах аз. — Бихте ли ме насочили къде се намира?

— Първата пряка вдясно. По един тесен път — каза ми жената. — На около три километра отук. Ще я видите. Единствената ферма по този път.

— Благодаря ви. Чух, че я продавали.

Жената поклати глава.

— Беше обявена за продан преди шест месеца, но сега вече е продадена.

— Някой спомена, че пак щели да я продават. Искам да ѝ хвърля един поглед. Случайно да знаете името на собственика?

— Не съм го виждала. Мисля, че още не се е нанесъл. Последния път като минавах, беше съвсем празно. Това ще рече миналата събота.

— Е, тъй и тъй съм дошъл, по-добре да ида да я видя. Благодаря ви за помощта.

Включих на скорост и продължих напред. Около три километра по-нататък видях завоя на пътя. Петдесетина метра след завоя имаше кръчма. Стигнах до нея и спрях на паркинга.

Един едър червендалест мъж излезе от кръчмата и ми кимна.

— Може ли да паркирам колата си тук? — попитах аз. — Ще ми се да направя голяма разходка. Може би ще се върна чак по тъмно.

— Няма проблеми, господине — отвърна той и ми се усмихна приятелски. — Трамвай да стана, ако въобще бих поискал да се разхождам при такава кола.

— Сигурно нямаше да държите толкова много на колата, ако бяхте сврян в Лондон през продължение на цялата седмица. — Посочих към пътя. — Накъде води?

— Фермата „Мънкс“, но има една пътека, която минава зад фермата и стига до там, ако решите да стигнете толкова далече.

— Добре звучи. Благодаря. — Извадих пет шилинга от джоба си и му ги подадох. — Заповядайте. В случай че не се видим.

— Благодаря ви, господине. — Той беше изненадан. — Надявам се да ви видя на връщане в бара. След една такава разходка сигурно ще ожаднеете. Днес следобед ще е горещо.

Махнах му и тръгнах по пътя. Когато кръчмата се скри от погледа ми, извадих пистолета на Бери и го проверих. Имаше шест патрона и един в цевта. Вдигнах предпазителя и пуснах пистолета в джоба на самото си.

Вървах по тесния, виещ се път може би цял километър и през дърветата мярнах ферма с бял покрив от плъстена слама на стотина метра от пътя.

Покатерих се на крайпътния насип и като се държах здраво за стеблото на едно дърво, успях да изуча сградата.

Доколкото можех да преценя, това бе къща със седем стаи, разположена сред запусната градина, в която имаше много места да се укрие човек. Къщата бе заобиколена с висока трева, виещи се храсти и

няколко стари дървета, които хвърляха гъсти сенки. По циментираната алея бе поникнал мъх и се виждаше спечена кал от предишната зима.

Срещу къщата, във формата на квадрат, бяха разположени паянтови селскостопански постройките — хамбар, обор, три свинарника и конюшня.

Зад къщата се виждаше малка, обрасла с плевели, зеленчукова градинка, а зад нея гъста гора от брези и орехи.

Спуснах се от насипа и продължих по пътя. Движех се много предпазливо, ушите ми бяха наострени за най-малкия шум. Пътят се извиваше през няколко метра и всеки, който идваше по него, можеше да изскочи пред мен, преди да съм го видял.

При последния завой видях бялата порта на фермата и се спрях, едва прикрит зад завоя. Няколко секунди проучвах обстановката пред себе си, за да реша кой е най-бързият и лесен начин да проникна вътре.

Накрая се промъкнах през живия плет, който отделяше пътя от къщата, и се намерих във високата трева на една ливадка.

Армейската ми подготовка за водене на война в джунгла ми дойде на помощ. Спуснах се напред, превит на две, бавно и внимателно се приближих до плета, който отделяше зеленчуковата градина от ливадката.

Там бях на сигурно място, защото плетът бе висок, и се изправих. Не беше лесно да намеря пролука в плета, но след като се придвижих малко надясно, намерих една, която ми даде възможност да наблюдавам добре фасадата на къщата и едната ѝ страна.

Седнах край плета и започнах да наблюдавам къщата. Останах така повече от половин час, без да забележа какъвто и да е било признак на живот, и започнах да си мисля, че Бери ме е излъгал.

Може да са променили първоначалния си план да дойдат в тази ферма, въпреки че надясно от ливадката, на която се намирах, се виждаше голямо пространство, съвсем подходящо за кацане на хеликоптер.

Ами ако хеликоптерът ги беше вече отвел? Реших, че това едва ли е възможно. Би било твърде рисковано да се приземи, докато е още светло.

Сигурно полицейските участъци по цялата страна са били предупредени да внимават дали няма да кацне подозрителен

хеликоптер. Бягство по въздуха бе най-вероятният изход за Дикс и полицията сигурно е стигнала до същия извод.

Чудех се дали да не рискувам и да се приближа до къщата. Бях почти сигурен, че ще мога да се добера на няколко метра от нея, без да ме забележат. Може би ако бях по-близо, щях да успея да надникна в някои от стаите.

Тъкмо се готвех да ставам, когато входната врата се отвори и се показа Джо.

Когато го видях, по гърба ми преминаха тръпки.

Беше облечен в спортна риза с къси ръкави и сив фланелен панталон. На рамото си носеше кожен кобур, от който се подаваше дръжката на голям автоматичен пистолет. Той тръгна бавно по алеята пред къщата и огледа пътя. След това погледна часовника си, смръщи се и пак погледна пътя. Явно беше, че чака някого, който закъснява, и аз се почудих кой ли може да е той.

След няколко минути той се обърна и тръгна към къщата. Когато стигна до входната врата, се показа Луис. Той бе в провиснал фланелен костюм и от подутината под сакото му ставаше ясно, че също носи пистолет.

— Още ли не се виждат? — попита той и излезе навън, на яркото слънце.

— Не. Какво може да им се е случило, дявол да ги вземе? — каза Джо с тревога.

В заобикалящата тишина гласовете им долитаха съвсем ясно до мен.

— Мислиш, че нещо не е наред ли? — попита Луис. Слабото му женствено лице беше бледо и под очите му имаше тъмни кръгове.

— Откъде да знам? — изсъска Джо. Той погледна към часовника си. — Трябваше да пристигнат преди час.

— Ами, ела да похапнеш. Всичко ще изстине.

Влязоха в къщата и затвориха вратата. Бързо се изправих.

„Дали не чакаха Дикс и Бери?“ — чудех се аз, докато пълзях през плета. Сами ли бяха в къщата?

Реших да рискувам и да се промъкна вътре, за да мога да подслушвам разговорите им.

Имаше достатъчно добри прикрития, за да стигна на четири-пет метра от къщата, и аз запълзях тихо напред, без ни най-малкото

опасение, че могат да ме видят.

Прозорецът на една от стаите от задната страна на къщата беше отворен. Трябваше да пресека пътеката, за да стигна до него, а на пътеката нямаше как да се скрия.

Нямах намерение да ме забележат толкова рано в играта, така че промених посоката и се насочих към предната част на къщата. Продължих напред, докато стигнах на място, откъдето можеха да ме видят от предните прозорци. Забелязах Джо и Луис в стаята до входната врата. Седях на една маса и обядвах.

Доволен, че не поемах особен риск да ме видят, аз се върнах обратно зад къщата, прекосих пътеката, стигнах до отворения прозорец и надникнах вътре.

Стаята беше малка и без никакви мебели, дъските на пода бяха покрити с дебел слой прах. Прехвърлих крака си през перваза на прозореца и тихо влязох в стаята. Прекосих я, стигнах до вратата и много внимателно я отворих. Тя водеше към дълъг коридор, който свързваше предната врата със задната.

От предната стая долитаха гласове, но вратата беше затворена, така че не можех да разбера какво говорят. Излязох в коридора. Отляво имаше стълба, която водеше към горния етаж. Реших, че ще бъда в по-голяма безопасност на горния етаж, отколкото на долния. Бързо отидох до стълбата и започнах да се катеря по нея. На половината път една дъска изскърца с такава сила, че сърцето ми се качи в гърлото. Взех останалите стълби по две, стъпвайки на пръсти и тъкмо бях стигнал до площадката на горния етаж, когато вратата на предната стая рязко се отвори.

— Не чу ли нещо? — попита Джо, а гласът му потрепери. — Стори ми се, че има някой в къщата.

— За бога, отпусни се малко — изръмжа Джо. — Скачаш като заек. Тази проклета къща е пълна с плъхове. Видях един в кухнята, грамаден като котка.

— Един плъх не може да вдигне такъв шум. Звучеше...

— О, я мълчи! Ако те е страх толкова, иди да провериш!

— Все си мисля за Бери.

— Да не мислиш, че това е неговият дух? — Джо се изсмя подигравателно. — Няма какво да се тревожиш за него. Той вече е мъртъв.

— Не трябваше да го оставяме, Джо. Това беше направо ужасно.

— Не съм те спирал. Ако искаше толкова, можеше да останеш и да му държиш ръката. Защо не остана? Ти пръв изчезна от апартамента. Едва те догоних.

— Трябваше да го доведем тук.

— Не говори глупости. Гръбнакът му е счупен. Не можехме да го доведем чак дотук. Щеше да опици всичко. И без това си беше лудост да го водим в апартамента му. Трябваше да му пуснем един куршум в главата и да го оставим на улицата.

Чух как Луис се връща обратно в стаята.

— Такова нещо нямаше да приема, Джо.

— Точно защото се разкисна за Бери, затова сме се забъркали в тази каша сега. Когато човек си счупи гръбнака, с него е свършено. Ед щеше да го застреля, но не, ти нямало да го понесеш. Добре, сега се чудим къде ли е Ед. Ако си бяхме останали заедно, вместо да се юркаме по „Куинс авеню“, сега той щеше да е с нас.

— Какво ще правим, ако той не се появи?

— Ти как мислиш? Изчезваме довечера в десет, независимо дали той е тук или не.

— Може Хакет да не ни вземе, ако сме без Ед.

— Ти остави Хакет на мен. Ще ни вземе — каза Джо зловещо. — Затвори тази проклета врата и ела да си довършиш кльопачката.

Чух как вратата се затвори и гласовете им започнаха да долитат много по-тихо. Поне бях научил нещо. Дикс не беше тук, но го очаквах да се появи и вечерта в десет изчезваха.

Започнах да си мисля за Дикс. Ако лицето му е било синьо, както бе казал Росън, тогава просто не виждах как щеше да се добере до фермата. Всеки полицаи в района щеше да е нащрек и да го търси. Най-вероятно той щеше да се скрие някъде в Лондон.

За момент престанах да мисля за него и като се придвижвах много внимателно, огледах стаите на горния етаж. Предната стая, тази, която беше над стаята, в която се намираха Джо и Луис, бе най-подходяща за скривалище. В нея продължаваше да има някакви мебели — легло, шкаф, мръсни пердета на прозореца и фотьойл с плюшена дамаска, чиито пружини стигаха до пода. Шкафът бе достатъчно голям — можех да се скрия в него прав, така че оставих вратата отворена, за да мога да вляза вътре, в случай че чуя някой да се приближава.

Отидох до прозореца, който гледаше към алеята и бялата порта на фермата. Виждаше се и част от пътя.

Докато гледах към алеята, Джо и Луис излязоха от къщата и тръгнаха надолу към портата.

Много бързо излязох в коридора и погледнах в другата стая на същата площадка.

В малката задна стаичка намерих куфар, захвърлен на леглото. Отворих го. Сред разхвърляните дрехи имаше и двадесет-тридесет кожени торбички. Отвързах връзките около гърлото на една от тях и надникнах в нея. Тя съдържаше шепа дребни диаманти. Като проверих съдържанието на три-четири от останалите торбички, разбрах, че това е част от плячката от пощенската камионетка.

Затворих куфара и го заключих, след това се изправих и започнах да се колебая какво да правя.

Шумът от стъпки в антрето ме накара да се върна тихо до вратата и оттам в коридора.

— Един от нас трябва да отиде до селото и да купи вестник — говореше Джо. — Трябва да разберем какво става.

— Тогава ти иди — остро каза Луис. — Не мърдам оттук, докато не дойде хеликоптерът.

— Може да са написали нещо за Ед — каза Джо.

— Може. Щом толкова настояваш да прочетеш новините, иди да купиш вестник.

— Щях да ида, ако бях сигурен, че във вестниците ще пише нещо — каза Джо. — Като си помисля обаче, сигурно са ги печатали по времето, когато свършихме работата.

— Ето това наричам аз бърз ум — изсмя се подигравателно Луис. — Да не мислиш, че щях да се хвана за този номер?

— Какво искаш да кажеш?

— Не съм чак толкова тъп. Няма да те оставя сам с толкова диаманти. Страх ме е да не си направят крачка и да изчезнат.

— Ти си луд! — Гласът на Джо стана гневен и остър. — Къде мислиш, че ще ида?

— Не зная и не ме интересува. Горест има диаманти за сто хиляди лири, в хамбара има кола. Ще се погрижа колата и диамантите да не се помръднат оттук.

— О, я мълчи! От теб направо ми прилява.

— Много ми е неприятно, че тези диаманти не са ми пред очите. Ще ида да им хвърля един поглед.

Прекосих тихо коридора и влязох в предната стая.

Тъкмо влязох в шкафа и чук как Джо и Луис се качват по стълбите.

— Ти не би имал вяра и на собствената си майка — каза Джо ядосано.

— О, бих й имал вяра. Тя е мъртва — отвърна Луис. — Имам вяра на мъртвите, стига да съм сигурен, че са мъртви.

Когато те тръгнаха по коридора, аз затворих вратата на шкафа, а ръката ми се пъкна в джоба и стисна дръжката на пистолета.

Чух как влязоха в задната стаичка.

— Е, надявам се, че си доволен — каза Джо.

— Ако Ед вече се е изпарил, ние с теб ще изглеждаме големи глупаци. По-голямата част от нещата са у него — каза Луис, връщайки се по коридора. — Какво ще му попречи да се срещне с Хакет на друго място и да ни остави на сухо?

— Как ще се свърже с Хакет, бе, празна главо? — изръмжа Джо. — Я стига! Писна ми да те слушам как мърмориш.

Чух как вратата на стаята, в която се криех, се отвори.

— Какво очакваш да намериш тук? — продължи Джо.

— Просто проверка — каза Луис и прекоси стаята, за да стигне до прозореца. Мина на тридесет сантиметра от мястото, където стоях, скрит зад вратата на шкафа.

— Хайде, за бога. В тази къща е горещо като в пещ. Дай да се паркираме под дърветата.

— Може — каза Луис, прекосявайки обратно стаята. Облегнах се в шкафа, притаявайки дъх, в очакване да отвори шкафа, но той не го направи. — Цялото това висене направо ме подлудява.

Чух ги да слизат по стълбите, излязох от шкафа и се приближих до прозореца. Сърцето ми блъскаше в гърдите ми. Бях се разминал на косъм.

Видях двамата мъже, всеки с по две бутилки бира, да прекосяват високата трева, докато стигнаха до сянката на голям бряст. Седнаха под него и подпряха гърбовете си на стъблото. Виждаха добре предната част на къщата, но ако някой минеше край портата, нямаше

да ги забележи. Запалиха цигари, Джо отвори една от бутилките и отпи голяма глътка.

Отдръпнах се от прозореца и в продължение на няколко секунди останах замислен. След това се върнах в задната стаичка, където се намираше куфарът.

Погледнах през прозореца.

Точно под него беше плоският покрив на кухнята. Отворих прозореца и се намерих на покрива. Тревата долу бе висока и гъста. Реших, че е достатъчно дебел килим, за да заглуши шума от падането на куфара, ако го пусна долу.

Пак се качих в стаята, отнесох куфара до прозореца и леко го спуснах на покрива. След това аз самият скочих на покрива и затворих прозореца.

Легнах по очи на покрива и спуснах надолу ръката си, в която държах куфара. Разстоянието между куфара и земята беше около метър и осемдесет. Дали щяха да го чуят? Ако го чуеха и бързо дойдеха зад къщата, щяха да ме пипнат, преди да съм успял да се скрия. Трябваше да поема риска — отворих пръстите си и го пуснах.

Той се приземи на дебелината трева с глухо изтупване, но не ми се струваше вероятно звукът да се чуе чак пред къщата.

След това спуснах краката си от покрива и като се държах за водосточната тръба, спуснах се долу.

Трябваше да се уверя, че не са ме чули, преди да преместя куфара по-нататък, и запълзях по пътечката, плътно край къщата, с пистолет в ръка, докато стигнах до едно място, откъдето се виждаше предната част на градината.

На петдесетина метра от мен Джо и Луис продължаваха да се изтягат на тревата. Луис пушеше, а Джо пак пиеше от бутилката с бира.

Дръпнах се назад, спрях се за миг, за да избърша ръцете и лицето си с носната си кърпа, след това се върнах там, където беше куфарът.

Пренесох го през зеленчуковата градинка до отвора в живия плет, който водеше към ливадката, и го хвърлих до дупката.

Предполагам, че не беше минало повече от минута, откакто бях измъкнал куфара от прозореца. Пъхнах куфара през отвора, пропълзях и аз самият и го поставих в дълбоката канавка от другата страна на плета. Високата трева се затвори над него.

Доволен, че не можеше да бъде намерен, освен ако някой не стъпеше върху него, аз пропълзях обратно през дупката в плета и се върнах до страничната стена на къщата, за да видя Дали Джо и Луис се бяха размърдали.

Сега Луис се беше проснал по гръб, шапката бе нахлупена върху лицето му. Изглежда спеше.

Джо пушеше, с гръб, опрян на дървото, очите му бяха фиксирани неподвижно върху портата.

Помислих си със зловещо задоволство какъв ли шок ще изпитат, ако се качат горе за куфара. Първата стъпка в плана ми бе осъществена успешно.

Сега не ми оставаше нищо друго, освен да чакам така, както чакаха Джо и Луис.

Разположих се върху високата трева, долепен до земята, на място, откъдето можех да наблюдавам двамата мъже.

Червендалестият кръчмар се бе оказал прав, като каза, че следобедът ще е горещ. С пълзенето на стрелките на часовника ми жегата се усилваше. В закътаната градина просто нямаше въздух. Виждах, че Джо с мъка се държи буден. Той се протягаше и се прозяваше и бършеше потното си лице, а от време на време поглеждаше часовника си.

Бавно минаха два часа.

След това, в четири и пет, чух звук, който ме накара да се напрегна целият — звукът на приближаваща се кола. Джо също го чу, защото разтърси Луис.

Двамата мъже скочиха на крака и се скриха зад дървото. И двамата измъкнаха пистолетите си.

Зачакаха.

Аз се повдигнах леко, като се криех в гъстата растителност. Усещах напрегната възбуда. Това ли беше моментът, който чаках?

Колата приближи. След това остро изсвири клаксон.

Двамата мъже се измъкнаха иззад дървото и се спуснаха по алеята към портата.

Аз се измъкнах от скривалището си, прекосих едно малко голо пространство и се скрих зад бряста, който те току-що бяха напуснали.

Оттук виждах алеята много добре.

Кадилакът на Дикс изви и тръгна по алеята в момента, в който Джо отвори портата.

На волана беше Глория, но никой друг не се виждаше в колата.

— Къде, по дяволите, е Ед? — попита Джо, когато Глория спря колата.

Тя посочи с палец към задната седалка, отвори вратата на колата и слезе на земята.

Докато тя слизаше, видях как се отметна едно покривало и зад шофьорското място се появи отначало главата, а след това се показаха и раменете на мъж.

Това беше Дикс.

XVIII

Когато Дикс се измъкна сковано от колата, той изглеждаше гротескно и ужасяващо на силното слънце. Когато видяха лицето му, Джо и Луис отстъпиха назад. Цветът му бе наситено небесно синьо и приличаше на страховита маска, която човек може да види само в кошмар.

— За бога, Ед! — хлъцна Джо. — Още ли не си разкарал тази работа от лицето си?

— Мълчи! — просъска Дикс. Явно не беше на себе си от ярост. — Вкарай колата в обора. По-живо! Никой не трябва да ни забележи тук.

— Цял ден никой не е минавал — каза Луис. Той любопитно се взираше в Дикс. — Какво стана с вас? Толкова време ви чакаме.

— Бързо скрийте тази кола! — каза яростно Дикс. — Ето, Глори... — Той се обърна и й подаде ръка.

Тя се приближи до него. Видях я, че погледна към Джо и леко поклати глава. Тя хвана Дикс под ръка.

— Дай му да пийне нещо, Джо. Той видя голям зор.

— Да не си ранен, Ед? — попита Джо, вторачен в него.

— Добре съм. Дай ми нещо да пийна, дявол да те вземе! — изръмжа Ед.

Луис влезе в колата и я вкара в хамбара.

— В къщата е страшна жега — каза Джо. Той погледна към Глория с леко повдигната вежда. — Иди да седнеш там на сянка.

Дикс пхна пръсти под яката на ризата си и яростно я задържа.

— Вир-вода се изпотих в проклетата кола.

— Хайде, Ед — каза Глория. — Нека да поседнем. Побързай с пиенето, Джо.

Джо тръгна на бегом.

Дикс и Глория тръгнаха към дървото, зад което се бях скрил. Аз тихичко се отдръпнах назад във високата трева и се долепих до земята. Те седнаха с гръб към дървото. Бях на не повече от три метра от тях.

— Сега как са ти очите, Ед? — попита Глория, като го гледаше изпитателно.

Дикс свали сакото си. Под него имаше раменен кобур. Той хвана дръжката на пистолета и го намести в кобура.

— Не са много добре. Доволен съм, че застрелях онова копеле. Заслужи си го. — Той се пресегна и хвана китката на Глория. — Ти няма да ме напуснеш, нали, Глори? На тези двамата им нямам вяра.

— Не говори така — каза Глория. — Те са свестни момчета. Това, което стана, можеше да се случи на всеки.

— Това не е отговор на моя въпрос — каза Дикс. Той стисна китката ѝ още по-силно и аз видях, че тя прехапа устни, за да не извика.

— Боли ме — каза тя. — Няма нужда да задаваш този въпрос. Разбира се, че няма да те напусна. Аз те обичам, Ед.

— Наистина ли? Понякога се съмнявам в това. Нали не ти харесваше онази моя идея с фотографирането?

— Не, но нали ми плащаше за това. Бих направила всичко за теб, Дикс. И ти го знаеш.

Той се озъби в безизразна усмивка.

— Дръж се за мен, Глори, и няма да съжаляваш. Останаха още малко пари. Ще си прекараме добре в Париж. Просто внимавай с тези двамата, аз им нямам вяра.

— Идва Джо — прошепна тя.

Джо идваше през тревата с бутилка уиски, чаши и шише сода. Луис се приближи до него. Седнаха на няколко метра от Дикс.

— Какво стана с Бери? — попита Дикс.

— Занесохме го в апартамента му — каза Джо. Той наля едно голямо уиски, добави сода и го подаде на Дикс.

— Мъртъв ли е? — каза Дикс. Той не обърна никакво внимание на чашата уиски.

— Заповядай... не искаш ли едно питие?

Дикс протегна ръка. Пръстите му увиснаха на десетина сантиметра от ръката на Джо. Джо постави питието в чакащите пръсти и погледна към Глория със стресната физиономия.

— Мъртъв ли е? — повтори Дикс.

— Сигурно вече е умрял.

— Какво значи вече? — изръмжа Дикс. — Вие не го ли довършихте?

— Той умираше — каза Луис възмутено. — Нямахте нужда да го убиваме.

Дикс подскочи и разплиска питието си.

— Безгръбначни тъпанари такива! Та той знаеше плановете ни! Да не искате да кажете, че сте го оставили близо до телефона? Да не мислите, че той ще си държи езика зад зъбите?

— Той не можеше да се движи — избоботи Джо. — Нямахте да го оставя, ако не бях сигурен, че той може да повика помощ. Спокойно, Ед. Всичко е наред. Той вече е мъртъв.

— Трябваше да му теглите един куршум в главата.

— Някой можеше да чуе изстрела. Не трябва да се тревожиш по този въпрос, Ед. Спокойно.

— Повдига ми се от вас. Можели сте да го удушите или да му прережете вените...

Глория сложи ръка на рамото му.

— Не говори така, Ед.

Дикс се дръпна от нея. Изпи уискито, пусна чашата на тревата и затършува за цигара.

— Защо не си махнал това нещо от лицето си, Ед? — попита Луис, след дълга пауза.

— Не мога да го махна! — каза Дикс свирепо. — Да не мислиш, че не съм се опитвал? Какво мислите, че правих през цялото това време? Протрих си кожата на лицето. Не може да се махне.

Последва тягостна тишина.

— Но ти не можеш да ходиш с такова лице — каза бавно Джо. — Ще те забележат от един километър и ако ние сме с теб, ще забележат и нас.

— Затвори си плювалника! Казах ти, че не мога да го изтрия. Това е някакъв химикал. Ще трябва да го оставим и с времето ще падне от само себе си.

— Ами да, няма проблем — каза саркастично Луис. — И колко време смяташ, ще е нужно, за да падне от само себе си?

— Откъде да знам? Стига сте говорили за това!

Пак последва напрегната тишина, след това Джо каза:

— И какво стана с теб, след като ни остави, Ед?

— Стига сте ме разпитвали — изсъска Дикс. — Ако толкова искате да знаете, питайте нея — тя ще ви каже. — Той скочи нервно на крака. — Искам да си подремна малко. От снощи съм на крак. Вътре има ли легло?

— Ще ти покажа — каза Луис и се изправи.

Дикс посегна и се хвана за ръката на Луис.

— Очите ме болят — каза той. — Този химикал пръсна и в очите ми.

Чух как Джо пое бързо и дълбоко дъх.

— Не можеш ли да виждаш, Ед?

— Много добре си виждам, просто смъди. — Но той не пускаше ръката на Луис. — Хайде, заведи ме където е леглото.

Тръгнаха заедно.

Джо кръстоса крака и се загледа в едрите си длани.

— Имаш ли цигара, Джо? — попита Глория. Тя изтегна красивите си дълги крака и се облегна на дървото.

— Естествено — каза Джо и извади пакет „Плейърс“. Пусна го в скута ѝ. — Много ли е зле той, Глори?

— Доста е зле. Когато го намерих, беше направо сляп.

Джо я погледна, след това премести погледа си встрани.

— С това лице и като не вижда нищо, той ще ни е от голяма полза в Париж, съмнение няма.

— И на мен ми мина това през ум.

— Твоя работа, Глори. На твой гръб се пише всичко, защото ти си неговата приятелка.

— Така ли? — тя размърда колене, така че полата ѝ се вдигна нагоре и се показаха коленете ѝ. — Бих могла да съм твоя приятелка, стига ти да чувстваш нещата по този начин, Джо.

— На Ед това страхотно ще му хареса.

— Може и да не му оставим голям избор.

Джо се размърда неспокойно.

— По-добре Луис да не те чуе какво говориш.

— Още не си чул всичко.

Луис излезе от къщата и се върна при тях двамата под дървото.

— Той е практически сляп — каза той възбудено. — Трябваше буквално да го сложа на леглото.

— Седни и мълчи — срязва го Джо. — Глори има нещо да ни каже. И по-нататък какво, Глори?

— Когато Ед ви оставил, стигнал до Уайт Сити и просто ослепял. Този химикал, дето са го пръснали в лицето му, повреди зрението му.

— Той току-що ни каза това — прекъсна я нетърпеливо Луис.

— Но той не ви каза, че катастрофирал с колата. Качил се на тротоара и се блъснал в една стена.

Джо и Луис я зяпнаха.

— Какво стана с диамантите? — попита Джо и стисна големите си юмруци.

— Очаквах да зададете този въпрос много по-рано — каза Глория, палейки цигарата си.

— Какво стана с диамантите? — повтори Джо и се наведе напред, вторачил малките си блеснали очички.

— Оставил ги в колата.

Джо скочи.

— Лъжеш! Това е измама! Никой не би оставил диаманти за двеста хиляди...

— Не се дръж като глупак, Джо — каза Глория остро. — Бил е сляп. Колата се блъснала в стената. Какво е можел да направи с диамантите? Имало четири пощенски торби. Той не е знаел в коя от тях са диамантите. Да не искате да кажете, че е трябвало да помъкне четирите торби на гръб?

— За бога! — каза Луис и удари с юмрук по дланта си. — Това бяха нашите диаманти!

— Не, не бяха — каза бързо Джо. — Нашите диаманти са горе, Луис. Тези диаманти са били на Ед и на Глория.

Луис го зяпна с широко отворени очи.

— Всеки от нас трябваше да получи по седемдесет и пет хиляди — каза той. — А диамантите горе са само сто хиляди.

— Петдесет хиляди е по-добре от нищо — каза Джо.

— Двадесет и пет хиляди — каза Глория тихо. — Сега ще делим на четири, Джо.

— Това кой го каза? — попита Джо.

— Ед го каза.

Джо понечи да каже нещо, но след това се спря. Той погледна тревожно към Луис.

— Давай, Джо, не се срамувай — каза Глория. — Тук сме все свои.

Джо седна.

— Това са нашите диаманти — каза той. — Ние носехме отговорност за тях и не ги изгубихме. Ед не може да има никакви претенции към тях.

— Не ми го разправяй това на мен — каза Глория и изтърси пепел върху тревата. — Кажи го на Ед.

— Само ще си навлечеш неприятности, Джо — каза Луис. — Той е много по-бърз от теб.

Джо нищо не каза. Погледна смръщено ръцете си, след това вдигна очи към Глория.

— Ти какво мислиш?

— Да предположим, че Ед реши да се откаже — каза Глория тихо. — Какво ще стане с мен?

— Искаш ли да ми станеш гадже, Глори?

— Какво става тук? — попита подозрително Луис. — Тя е приятелка на Ед. Вие полудели ли сте или какво?

— Млъкни — изръмжа Джо. — Какво ще кажеш, Глори?

Тя му хвърли оня възбуждащ поглед, който ме бе накарал да пощръклея.

— Казах ти, че ако ти чувстваш нещата по този начин, мога да бъда и твоя приятелка.

Той се наведе към нея и я сграбчи.

Луис ги наблюдаваше изплашен и пребледнял.

— Ако Ед ви пипне, ще ви убие.

— Не сега, Джо — каза Глория. Тя се отдели от него. Никой от тях не забелязваше Луис. — След малко, но не сега. Какво ще правим с Ед?

Изведнъж Джо се напрегна.

— Ще го зарежем. Ние тримата ще вземем парите, а него ще го оставим тук.

Глория се усмихна.

— Той може да има други планове. Спомни си какво каза за Бери.

— Ако стреляме, изстрелът може да се чуе — каза Джо.

— Той спомена нещо за прерязване на вените на Бери — каза Глория.

Джо я погледна, след това погледна Луис, който ги бе зяпнал, а лицето му бе пребледняло като платно.

— Да, но няма да е лесно.

— Вие двамата ще можете да го направите, Джо.

Джо поклати глава.

— Той е прекалено бърз с пистолета. Няма да ни остави да се доближим до него.

— Но той не вижда, Джо. Ако вие го изненадате...

— Няма да стане, докато пистолетът е у него.

Глория вдигна рамене.

— Добре, тогава какво ще правиш?

Джо пак седна. Запали цигара, издуха през ноздрите си дълга струя дим и след това погледна към Луис.

— Ти какво ще кажеш, Луис?

Луис избърса лицето си с ръкава на самото.

— Моят дял няма да го делия на три, Джо. Ако искаш Глори, тогава дели с нея, но аз моя дял не си го давам.

— Аз да не съм те молила? — сряза го Глория.

— Не, но това не значи, че не си се надявала, че ще го направя — отвърна намръщено Луис.

— Става дума за Ед — каза остро Джо. — Трябва да го разкараме, нали така, Луис?

— Можем ли да рискуваме да го застреляме? — каза Луис след дълга пауза.

— Не! — каза Глория. — Трябва да останем тук, докато дойде хеликоптерът — дотогава има още пет часа. Ако някой чуе и каже на полицията...

— Тя е права — каза Джо. — Ти нали имаш нож, Луис?

— Ти да не мислиш, че съм толкова луд да се приближа чак толкова до него.

— Заедно. Ще скочим върху му, а ти ще го довършиш.

— Няма да стане, докато пистолетът е у него.

Джо кимна.

— Това звучи съвсем разумно — каза той и погледна към Глория. — Ти ми вземи пистолета, Глори, а ние ще свършим останалото. За теб няма да е трудно да го вземеш. Иди сега и му дай малко любов. Ако вземеш пистолета, ние ще се справим с него.

Глория погледна от Джо към Луис, виждаше се, че преценява положението.

— Ще видя какво мога да направя — каза тя, докато се изправяше на крака. — Нищо не мога да обещавам.

— Ти вземи пистолета, ние ще свършим останалото — повтори Джо.

Тя пак ги погледна.

— Почакайте ме тук. Може би това ще ми отнеме доста време. Нищо не обещавам.

— За теб няма да е трудно — каза Джо. — Все пак той не може да вижда.

Тя тръгна по тревата. Бедрата ѝ се полюшваха под тънката ѝ пола. Джо я наблюдаваше със замръзнала усмивка на лицето.

— Трябва да си луд, че да си падаш по нея — каза Луис неспокойно. — Бих ѝ имал толкова доверие, колкото да я обърна. И толкова дори не бих ѝ имал.

— Ти май на никого нямаш доверие, Луис?

— Тя ще ти изсмуче дела, преди дори да си го получил. Зная ги момичетата като нея и когато парите свършат, тя ще те зареже. Ти не си правиш илюзии, че означаваш нещо за нея, нали, Джо?

Джо поклати глава.

— Тя няма въобще да помирише моя дял.

Луис го зяпна.

— Какво значи това?

— Я не се дръж като хапльо. Да не мислиш, че ми трябва някой втора употреба като нея? — каза Джо, явно изгубил търпение. — Но ние не можем да се справим с Ед, докато той има пистолет. Само тя може да го вземе, без да бъде застреляна. Има и още едно нещо. Тя познава Хакет. Можем да имаме проблеми с Хакет, когато той види, че Ед не е с нас. Глори може да оправи положението. Хакет винаги е бил луд по нея. Тя ще се заеме с него, така че всички ще можем да се качим и да отлетим.

Изведнъж Луис се ухили.

— Дявол ме взел! Много е хитро. Пък аз си помислих, че си падаш по нея. Значи, като стигнем в Париж, ще я зарежеш?

Джо кимна.

— Ще трябва да изкарам две-три нощи с нея, след това тихичко ще духна, докато тя гледа в друга посока. Ще се срещнем в Рим, Луис. Винаги сме искали да видим Рим.

Луис погледна към фермата.

— Мислиш ли, че тя ще се забави?

— Така каза. — Той се изправи. — Смятам да не я изпускам из очи. Няма да е добре за нас, ако тя стъпи накриво и Ед ѝ строши врата.

Луис също се изправи.

— И аз ще дойда.

Те тръгнаха към къщата и заобиколиха отзад.

Останах на мястото си във високата трева и докато лежах, усещайки жаркото слънце върху гърба си, започнах да си мисля за Бил.

Нямаше да си помръдна пръста, за да спра това, което щеше да стане. Това си беше справедливост от небето и за мен бе голямо облекчение да разбера, че резултатът щеше да е изравнен без моята намеса. Ако те успееш да убият Дикс, щяха да свършат моята работа. Ако не успееш, тогава щях да се намеся аз и да довърша работата, но не вярвах, че няма да успеят — при трима срещу един Дикс нямаше особени шансове.

Зачаках.

Стрелките на часовника ми едва-едва пълзяха. Само жуженето на пчелите нарушаваше пълната тишина, увиснала над градината.

Чаках.

Мина половин час. Наближаваше пет и четиридесет и пет.

Изведнъж Джо и Луис се появиха иззад къщата. Те гледаха с очакване към предната врата и след няколко секунди от нея излезе Глория.

Тя се приближи до бряста и леко им кимна с глава да се приближат до нея.

Те бързо прекосиха тревата и стигнаха до нея точно когато тя падна на колене в сянката на дървото, на няколко метра от мястото, където лежах.

— Взе ли го? — попита Джо.

Тя се усмихна, а очите ѝ светеха от възбуда.

— Направих нещо дори по-добро. — Тя протегна ръката си. — Взех патроните.

— Дявол да го вземе. Как успя да го направиш?

— Беше ми нужно време. Трябваша ми двадесет минути да измъкна пистолета от кобура. Той спеше, но не беше си свалил кобура. Накрая успях да извадя пистолета, без да го събудя. Реших, че ще е по-добре да взема патроните и да оставя пистолета. Ако той усетеше, че пистолета го няма, щеше да е нащрек и да се опита да си го върне. Беше ми нужно дори повече време да го сложа на мястото му, но успях. — Тя вдигна ръка и хвърли патроните в гъсталака. — Извадих му зъбите, Джо.

— Той още ли спи?

Тя кимна.

Джо погледна към Луис.

— Какво чакаме тогава?

Луис се изправи. Ръката му изчезна зад гърба му и после пак се показа, държейки къс остър нож. Широкото острие просветна на слънцето.

— Хайде тогава — каза той с пресипнал глас. — Да го довършим.

XIX

Дори от мястото, където се бях скрил, усещах възбудата, която бе обзела Глория. Тя коленичи на тревата, ръцете ѝ бяха свити в юмруци и стиснати между коленете, лицето ѝ беше бледо, а очите ѝ блестяха. Тя почти не дишаше, докато наблюдаваше как двамата мъже се приближават към къщата с такова настървение и свирепост, че беше просто отблъскващо.

Джо държеше в ръката си къса оловна тръба. Той вървеше малко пред Луис, широките му рамене бяха леко присвити, а главата му — протегната напред.

Луис държеше ножа така, че да не се вижда — плътно прилепен до тялото му. Той правеше ситни стъпки, явно се колебаеше какво да прави и се чувстваше неуверен в себе си.

Тъкмо стигнаха до обраслата с мъх алея, когато вратата се отвори и Дикс излезе на ярката слънчева светлина. Излезе бавно, с ръце, протегнати напред, опипвайки пътя си, с полузатворени очи.

Луис и Джо веднага се заковаха на място. Дикс стоеше на вратата и гледаше към тях.

— Ти ли си, Джо?

— Да — каза Джо. — Тъкмо идвах да видя дали си се събудил. — Той продължи да се движи напред, като криеше оловната тръба.

— Стой на мястото си, Джо! — каза рязко Дикс, в гласа му нещо стържеше.

Джо се спря.

— Какво има? Какво е станало?

— Просто не мърдай. Къде е Глори?

— Там до дърветата, спи.

Той пак тръгна напред, а Луис започна да се опитва да заобиколи Дикс и да го атакува от страни.

Изведнъж Дикс оголи зъбите си в нещо като усмивка. Дясната му ръка се плъзна под сакото и той измъкна тежкия 45-калибров пистолет.

— Вие двамата, стойте настрана.

Джо се изсмя.

— Тази играчка няма да ти помогне, Ед.

— Само още една крачка и ще получите по един куршум в корема — каза Дикс и щракна предпазителя.

— Добре, Луис — викна Джо. — Да го пипнем!

Той скочи напред и замахна с тръбата. Луис се спусна да бяга. Той държеше късия нож насочен напред. На лицето му имаше диво, страховито изражение.

Глория скочи на крака.

— Внимавай, Ед! — изпищя тя.

Видях как пръстът на Дикс побеля, докато той обираше луфта на спусъка. Джо бе на около два метра и се спусна върху него като разярен бик, замахвайки с дясната си ръка.

Очаквах да чуя удара на чукчето и да видя как изражението на Дикс ще се промени. Очаквах да видя как ще го повалят и Луис ще го дупчи с ножа, докато го умъртви. Сърцето ми биеше толкова силно, че направо се задушавях.

Чу се изстрел и това дойде така неочаквано, че за малко да скоча на крака, но успях да се сдържа в скривалището си, като едновременно с това в съзнанието ми просветна мисълта, че пистолетът на Дикс съвсем не беше празен и Глория беше вкарала тези двамата в капан, като ги бе накарала да го атакуват.

От тежкия пистолет калибър 45 изскочи пламък. Изстрелът проехтя над тихата ферма като гръмотевица.

Джо се спря, сякаш се беше блъснал в тухлена стена. Предната част от челото му изчезна в лепкава маса от кръв и косми. Той падна напред и се завъртя по гръб, ръцете му се свиваха конвулсивно. Оловната тръба падна в краката на Дикс.

Дикс рязко се изви към Луис. На лицето му бе изписана някаква дяволска радост.

С падането на Джо Луис бе престанал да се движи. За секунда-две шокът от това, което се бе случило с Джо, го беше парализирал. Тогава рязко се изви, лицето му бе изкривено от страх и ярост. Той се спусна към Глория като луд.

— Кучка такава! — крещеше той, докато тичаше и размахваше ножа. — Проклета, продажна кучка!

Глория го наблюдаваше как се приближава, скръстила ръце върху гърдите си, лицето ѝ беше бледо и напрегнато.

Луис не бе направил повече от десетина крачки, когато Дикс вдигна пистолета си и пак стреля.

Изстрелът отнесе горната част от главата на Луис. Той се хвърли напред, от скалпа му шурна кръв и той се стовари в цял ръст на метър — метър и половина от мястото, където бе застанала Глория. Тя отскочи назад, трепереща, и скри лицето си с ръце.

— Е, успяхме — извика Дикс, ухилен. — Тези мухльовци се вързаха. Дявол да ги вземе! Мислех ги за по-умни.

Той се приближи до Джо, наведе се и го погледна. След това се приближи до Луис, с крак го обърна по гръб и погледна и него.

— Това е — каза той. — Сега сме само ти и аз, Глори.

Тя се приближи до него.

— Много се изплаших, Ед. Ти ги остави да се приближат прекалено близо.

Той се ухили.

— Не можех да си позволя да не ги улуча. — Той я обви с ръка и леко я притисна към себе си. — Забеляза ли как ме гледаше Джо? Той ме смяташе за сляп и беззащитен! Видя ли изражението в очите му, когато умря? — Той се изсмя свирепо. — Никога нямаше да повярвам, че е такъв балама!

— Мислиш ли, че някой е чул изстрелите? — попита тревожно Глория.

— Ако някой ги е чул, сигурно ще реши, че това е браконьер. В радиус от километър — километър и половина няма жива душа. Не се тревожи. Иди да поседнеш, момиченцето ми. Бледа си като платно. Ще разкарам тези двамата, преди да са се вкочанили.

Тя се овладя с мъка.

— Добре съм — каза тя остро. — Не съм се разкиснала. Ще ти помогна, Ед. Знаеш, че съм готова на всичко за теб.

Той ѝ се усмихна.

— Вярвам ти, че си готова, мъничка моя глупачке.

— Ед! Целуни ме.

— Сега ще те целуна. И не само ще те целуна. Първо да разкараме тези двамата вкочанясващи.

Тя се приближи до него и обви шията му с ръце.

— Обичам те, Ед. Нали всичко ще бъде наред, когато стигнем в Париж?

Той леко я отблъсна от себе си.

— И кой твърди, че не си се била размекнала? — каза той подигравателно. — Дай да разкараме тези трупове. След това ще празнуваме.

Тя го погледна въпросително, а след това се наведе и хвана Луис за десния крак.

— Да го завлечем в хамбара — каза Дикс и хвана другия крак на мъртвеца. — Хайде, вдигай.

Наблюдавах ги как тътрят тялото на Луис през високата трева, как пресичат алеята и се отправят към хамбара. Когато изчезнаха вътре, извадих носната си кърпа и изтрих лицето си с трепереща ръка.

Имах някакво гадно чувство. В крайна сметка резултатът не беше изравнен. Ръката ми попипа пистолета на Бери. Измъкнах го от джоба си и внимателно го заредих. Аз също не можех да си позволя да пропусна, ако се наложеше да стрелям.

Сега Глория и Дикс влачеха едрото тяло на Джо към хамбара. Движеха се бавно и оставяха широка кървава следа по тревата. Когато пак изчезнаха в хамбара, аз се изправих и бързо изтичах зад къщата.

Следващата част от драмата щеше да се разиграе в къщата и аз нямах намерение да пропусна нищо.

Влязох през отворения прозорец от задната страна и заех позицията си до вратата, като я отворих няколко сантиметра. Зачаках.

След няколко минути ги чух да се връщат в къщата. Влязоха в предната стая.

— Дай ми да пийна нещо, Глори — каза Дикс. — Едно хубаво силно питие. Налей си и ти.

— Не ми харесва, че трябва да чакаме толкова дълго — каза тя нервно. Чух потракването на чаши и разливането на питието. — Трябва да чакаме още близо три часа и половина. Хубаво би било, ако Том можеше да дойде по-скоро.

— Трябва да се стъмни. Ако го забележат, може да изпратят самолет да ни проследи.

— Да, но щеше да е по-добре, ако не се налагаше да чакаме толкова дълго. Най-добре ще се чувствам, след като пристигнем в Париж, Ед.

— Не бъди толкова сигурна, че там ще се чувстваш толкова добре — изсумтя Ед. — Какво ще правя в Париж с това мое лице? Дявол да го вземе!

— Ще останем в апартамента на Том. С времето ще изчезне, Ед. Не се тревожи.

— Точно в този апартамент няма да останем — изръмжа Ед. — На Том твърде много му се иска да те докопа, за да се чувствам добре при него. Само да го хвана...

— Ед! Не говори така. Моля те.

— Дай ми още едно питие — каза раздразнено Ед. — Предупреждавам те, Глори. Ако Том пак започне да ми прави номера с теб, чакат го големи неприятности, както и теб.

— Ед, сигурен ли си, че трябва да чакаме тук? — попита Глория след кратка пауза. — Все си мисля за Бери.

Дикс изпсува.

— Бях го забравил Бери. Добре, ще отидем на площадката. В гората има чудесни места да се скрием. Може би там ще сме на по-сигурно място, отколкото тук.

— Да отидем там — каза Глория. — Още сега.

— Дай ми време да си довърша питието. Няма причини да се паникьосваш толкова.

— Ако сега се обърка нещо...

— О, я мълчи! Нищо няма да се обърка.

Чух как Дикс излиза в коридора.

— Те май споменаха, че са оставили куфара в задната стаичка на горния етаж.

— Да, така казаха.

— Ще отида да го взема.

Чух го как се качва по стълбите. Надникнах иззад вратата. Глория стоеше в коридора с гръб към мен и гледаше нагоре към стълбата. Дръпнах се назад, за да не ме види, и зачаках.

Изведнъж чух Дикс да псува по най-гадния и мръснишки начин, след това тежките му стъпки изтрополиха към предната стая.

— Какво има, Ед? — възкликна Глория.

Чу се трясък, когато той отвори вратата на шкафа в предната стая.

— Какво има ли? — изкрещя той свирепо и пак излезе на площадката. — Няма го!

— Трябва да е тук!

— Там е работата, че го няма!

Тя изтича нагоре по стълбите.

— Чакай да видя.

— Хайде, гледай — каза Дикс, а гласът му трепереше от ярост: — Тук горе го няма.

Чух как тя изтича в задната стаичка, после по коридора към предната стая.

— Тогава трябва да е някъде на долния етаж — каза тя след дълга пауза. — Сигурна съм, че Джо каза, че е в задната стая. Може би е имал предвид задната стая на долния етаж.

Отидох до прозореца и се промъкнах през него навън, на пътеката. Тихо я прекосих и се скрих зад храстите пред прозореца.

След минута Дикс влезе в стаята и започна да се оглежда.

— Тук няма нищо.

— Тогава кухнята — каза Глория с несигурен глас.

Дикс мина край нея и се отправи към кухнята. Веднага се върна, а очите му бяха като късчета лед.

— Няма нищо.

Спогледаха се. Глория цялата трепереше.

— Трябва да е в хамбара.

— Тогава да видим в хамбара — каза Дикс с тих, зловец глас. Имах чувството, че той успява да се сдържи с голямо усилие. — Хайде, да отидем да проверим в хамбара.

Докато те пресичаха коридора към входната врата, аз изтичах зад къщата и заех позиция сред високата трева, откъдето виждах стопанските постройките.

Излязоха от къщата на бегом. Лицето на Глория бе бледо и издължено. Тя стигна първа до хамбара. Трябваша им няколко минути, за да се убедят, че куфара го няма, и те отново излязоха навън.

— В някоя от тези постройките — каза Глория трескаво. — Трябва да е някъде там, Ед!

— Иди и виж!

Той остана на слънце до хамбара. Сега лицето му приличаше на маска, изразяваща потисната ярост. Той я наблюдаваше как тя изтича

до краварника, от краварника до свинарника, от свинарника към конюшната.

Тя излезе от конюшната с бавна стъпка и озадачено лице. Очите ѝ бяха изплашени.

— Няма го — каза тя и поклати глава. — Никъде го няма.

— По-добре го намери, Глори — каза тихо Дикс.

Тя трепна и го погледна.

— Какво искаш да кажеш, Ед?

— Това, което казах. По-добре е да го намериш колкото е възможно по-бързо. — Гласът му долетя в тишината, надвиснала над душната градина. Беше тих глас, но пълен със заплаха. — Къде си го скрила, Глори?

Тя замръзна с лице към него.

— Да го скрия? — каза тя пресипнало. — Да не си полудял? Никъде не съм го крила.

— Не си ли? Мен не можеш да ме измамиш. Докато съм спял, ти си го преместила от задната стая на някое друго място, където си мислиш, че няма да го намеря. Ти и твоят проклет Хакет! Чудесно се досетих за твоя умен план. Ти ме накара да очистя Джо и Луис. Сега си решила да очистиш и мен. Тогава вие с Хакет ще си живеете живота. Да не мислите, че не зная за вас двамата? Аз ви наблюдавах. Зная какво сте правили, когато ти беше в Париж миналия път. Аз ви наблюдавам отблизо. — Той се наведе напред, синьото му лице се бе изкривило от ярост. — Къде си го скрила, дявол да те вземе?

Тя се дръпна стреснато назад. От страх и ярост изведнъж започна да изглежда стара и грозна. Едва я познах.

— Това е лъжа и ти го знаеш! Том няма никакво значение за мен! Ти си го скрил. Искаш да отмъкнеш моя дял, така, както отмъкна дяловете на Джо, Луис и Бери. Но няма да го направиш! Аз бях плътно до теб, Ед. Спасих те, когато беше ослепял и се скиташе по улиците. Измахих Джо и Луис така, че да вземем техните дялове. Бях с теб, Ед! Не можеш да се отнасяш към мен по този начин.

— Къде си скрила куфара, Глори? — повтори Дикс и бавно пристъпи към нея. — Най-добре е да ми кажеш.

Тя започна да отстъпва назад.

— Кълна ти се, че не съм го докосвала, Ед! Кълна се!

— Къде си го скрила, дявол да те вземе?

Той изведнъж се спусна към нея, но тя се промъкна край него и се затича като луда към къщата. Той побягна след нея, като всяка негова крачка се равняваше на три нейни. Тя започна да пищи диво, когато той я догони. Той я настигна, сграбчи я и я завъртя с лице към себе си.

— Къде си го скрила? — крещеше той и я разтърсваше. — Ти какво искаш, да те накарам с бой да си признаеш ли?

— Пусни ме! — Тя се изви към него и издра лицето му, като смъкна кожата под очите му. — Пусни ме!

Той я хвана за гърлото и насила я накара да коленичи.

— Не, Ед, недей! — едва си поемаше въздух тя. — Кълна ти се, че не съм го докосвала. Тези двама дяволи сигурно са го скрили!

Той изви гърба ѝ, а палците му се вкопчиха в гърлото. На лицето му имаше убийствено изражение.

— Къде си го скрила?

Тя се опита да изкрещи, но палците се забиха още по-дълбоко в гърлото ѝ и пресякоха всеки звук.

— Ще го намеря — просъска той и я разтърси свирепо. — Не може да е далече. И без теб ще го намеря, кучко такава!

Той изви гърба ѝ, синьото му лице блестеше от пот, зад опнатите устни се виждаха големите му бели зъби. Приличаше на животно от джунглата.

Тя отчаяно се опитваше да забие пръстите си в китката му, очите ѝ щяха да изскочат, лицето ѝ бе мораво.

Тъкмо се готвех да стана, когато разбрах, че много съм закъснял. В жежката тишина чух как изпука кост и тя се отпусна. Изведнъж от носа ѝ шурна кръв и оплиска големите ръце на Дикс.

Той я отхвърли от себе си, изправи се и се загледа в нея.

Когато вдигнах пистолета, ръката ми беше съвсем уверена.

Това, което ми предстоеше да направя, бе причината да дойда тук. За него бях дошъл. Вече нямаше смисъл да мисля за Ан. Бях я загубил още когато не спазих обещанието си и се промъкнах в апартамента на Глория онази нощ, която сега ми изглеждаше толкова отдавна.

Имах сметки за оправяне. Усещах, че като оправя сметките си, ще оправя и семейния си живот. Вече не ме интересуваше какво ще се случи с мен. След като всичко това свършеше, щях да взема

диамантите и да се върна в Лондон. Щях да се срещна с Роусън, да му разкажа историята и да му дам парите. Тогава той щеше да реши какво да прави с мен. Не знаех какво ще направи, нито ме интересуваше.

— Ето го, идва, Бил — казах аз тихо. — Сега вече е при теб.

Мерникът на пистолета бе върху изцапаното в синьо лице. Не трепваше, никак. Сякаш мерникът бе залепнал за целта.

Това бе труден изстрел от голямо разстояние, но знаех, че няма да пропусна.

Изведнъж синьото лице се обърна към мен, сякаш Дикс бе усетил във внезапно предчувствие, че е на косъм от смъртта. Видях внезапния страх в очите му. Ръката му започна пипнешком да търси пистолета, който бе изпуснал. Пръстите му докоснаха мъртвото лице на Глория.

Погледът ми се плъзна край цевта на пистолета и аз бавно натиснах спусъка.

Издание:

Джеймс Хадли Чейс. Така правят мъжете

Американска. Първо издание

ИК „Гуторанов и син“, София, 1994

ISBN: 954-507-039-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.